

ARNO STROBEL

Seni kovalayan anılarinsa kaçıp saklanamazsın.
Yüzleşmekten başka çaren yok.

KOÇUŞ

Psikolojik Gerilim

Pegasus Yayınları: 1351
Bestseller Roman: 587

KOĞUŞ
ARNO STROBEL
Özgün Adı: Der Trakt

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzeltili: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Mayıs 2016
ISBN: 978-605-343-851-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Fischer Taschenbuch Verlag in der S. Fischer Verlag GmbH,
2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla S. Fisher Verlag GmbH'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi
dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalana-
maz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ARNO STROBEL

KOĞUŞ

BERÜL WILSON

Almancadan Çeviren:
ATILLA DİRİM

PEGASUS YAYINLARI

Heike için

1.

Oğlunun o yabancı arabanın yolcu koltuğuna çekildiğini gördüğü anda, Sibylle olduğu yerde donakaldı. Bir an için kalbinin çarpmaya son verdiğini hissetti. Dövmeli bir kol arabanın içinden uzanıp kapıyı hızla çektiğinde, Lukas'ın attığı boğuk çığlığı duyar gibi oldu. Sibylle, o mavi dövmenin kolun alt kısmının tümünü kaplayıp elin arkasına dek uzandığını fark etti. Araba birkaç saniye sonra tekerleklerini gıcırdatarak hızla uzaklaştığı anda içinde bulunduğu donukluktan sıyrıldı ve çığlıklar atarak koşmaya başladı.

Araba hızla gözden kayboluyordu. Sibylle'nin ciğerleri yanıyordu, kesik kesik soluk almaya çalışmasına rağmen, göğüs kafesine yeterince hızlı oksijen pompalayamadığını hissediyordu. Önünde uzanan yolun hatları bulanıklaştı ve ayrıntıları seçilmeyen bir karmaşaya dönüştü. Kolunun hızlı bir hareketiyle gözlerini sildi ve ayaklarının yere vuruş ritmine odaklanmaya çalıştı. Araç saniyeler sonra bir yol ayrımında gözden kayboldu, çocuğunu da birlikte götürdü.

“Lukas...” Sibylle durdu. Başının ve göğsünün çeşitli bölgelerinde rahatsızlık verici sızılar hissediyordu. Ciğerlerindeki yanma sona erdi, bacaklarındaki acı da onunla birlikte yok oldu.

Tüm bu olanlar tuhaf bir şekilde gerçek dışıydı. Ok atmaya hazırlanan bir yay kadar gergindi, bir anlığına bu korkunç sahneden neredeyse kopacak kadar uzaklaşıp düş ile gerçeklik sınırındaki o ara dünyada gidip geldi.

Sibylle şaşkınlıkla gözlerini açtı ve uyuşuk düşüncelerini tekrar harekete geçirebilmek için kafasını salladı. İçinden yeşil bir ışık huzmesi geçen, karartılmış bir odada yatıyordu.

Bir düş. Sadece bir düş görmüştü, ancak rahatlama duygusu yine de içine yavaş yavaş yayılıyordu çünkü o boğucu korkunun zalim kapanından henüz tam anlamıyla kurtulabilmiş değildi. Ayrıca nerede bulunduğunu da bilmiyordu.

Sibylle başını yana çevirdi, bakışları üzerinde yatmakta olduğu hastane yatağının yanındaki masanın üzerinde duran iki monitöre çevrildi. Yeşil bir zeminin üstünde parlak noktacıklar sinirli bir şekilde soldan sağa doğru yol alıyor ve bu esnada tıpkı küçük kuyruklu yıldızlar gibi arkalarından kuyruklarını sürüklüyorlardı. Cihazların her birinin yanından çıkan ve sadece birkaç santim sonra sayısız küçük kabloya bölünen birer demet, vücudunun üst kısmını örten yatak örtüsünün altında gözden kayboluyordu. Sibylle başını kaldırdı ve uyanmasına neden olan o rahatsızlık verici çekilmeyi yeniden hissetti. Dikkatle başını yokladı ve kablolardan bir kısmının oraya takılmış olduğunu fark etti. Aniden görünmez bir el gırtlığını kavradı ve sıkmaya başladı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Belli belirsiz bir panik duygusunun bilincinin hemen altından yüzeye çıkmaya başladığını hissetti, gözlerini kapayarak düzenli bir şekilde nefes

almaya, ciğerlerine dolan havayı düşünceleriyle izlemeye, oksijenin vücuduna güç ve huzur vermesini hissetmeye çalıştı.

Boynunun etrafındaki baskı bir miktar azalmıştı. *Neden bir hastanedeyim? Gözlem cihazları... Niye... Buraya nasıl?.. Peki, neden? Ve... Lukas, ona ne oldu? İyi mi?* Sibylle, başına her ne gelmiş olursa olsun, onun babasıyla birlikte evde olmasını canı gönülden diliyordu.

Bir kaza. Bir kaza geçirmiş olmalıydı, tek mantıklı açıklama buydu.

Sibylle dikkatle doğruldu, bu esnada kablolardan biri ince, soğuk bir yılan gibi nahoş bir şekilde çıplak sırtından aşağı, hasta önlüğünün iki yakasının ayrıldığı yere kaydı. İçinde bir ürpertiyle beyaz çarşafı açtı. Bacakları çıplaktı, görünürde herhangi bir yara yoktu. Başparmaklarını ve ayaklarını oynattı, bacaklarını kendine çekti ve tekrar ileri uzattı. Sonra kumaş önlüğü kaldırdı ve küçük, çıplak göğüslerine ve hemen altındaki dört kablonun son bulduğu vantuzlara baktı. Burada da bir yara görünmüyordu. Üzerindeki külot kar beyazlığındaydı. Sonunda iki elinin parmak uçlarını dikkatle yüzünde gezdirdiğinde ve orada da sıra dışı bir şey fark edemediğinde, kendisini tekrar yavaşça yastıkların üzerine bıraktı.

Pekala, Sibylle, paniğe kapılma. Artık başına her ne geldiyse, ciddi bir şekilde yaralanmadan atlatmışsın.

Ama bütün bunlar ne?.. O korkunç düş tekrar aklına geldi ve aynı anda vücuduna elektrik verilmiş gibi ürperdi. Yoksa bu bir düş değil miydi? Çocuğunu kaçıran o dövmeli herifin arabasının arkasından koşarken, bitkinlikten olduğu yere yığılıp kalmış mıydı?

Sibylle sert bir hareketle gözlerini açtı. Saniyeler içinde alnında bir ter tabakası oluşmuştu. Kısa bir süre önce kendisini ziyaret eden panik duygusu, dev adımlarla geri dönüyordu.

Düşün, Sibylle, düşünmelisin. Böyle bir şey olmuş olabilir mi?

Kendisini toplamaya ve ayrıntıları hatırlamaya gayret etti. Ama görüntüler parça parça ve silikti. Ayrıca zihnini tamamıyla ele geçirmek isteyen bir başka hatıra vardı.

Bakışlarını monitörlerin yeşil ışıltısının fosforlu bir tabaka halinde yansımakta olduğu tavana çeviren Sibylle, bu odada uyanmadan önce son olarak ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. *Ben...* Bu hatıranın elle tutulacak kadar yakın olduğunu ve Lukas'la da bir ilgisinin olmadığını hissediyordu.

Bir kez daha gözlerini kapadı ve nihayet ilk sahneler zihninde belirmeye başladı, ancak içlerinden birini yakalayamayacak kadar hızlı geçiyordular ve belirsizdiler. Fakat sonra, çok yavaş bir şekilde, bazı parçalar anlaşılabilir halde billurlaşmaya ve bir dizi halinde art arda sıralanmaya başladılar.

Gece vakti. Elke'yle Prüfening'deki Yunan lokantasında yemek yedim ve yürüyerek eve dönüyordum. Neredeyse gece yarısı olmasına rağmen hâlâ çok sıcak, yaklaşık yirmi derecedir. Elke beni arabayla eve bırakmayı teklif etti ama ben yürümeyi tercih ettim. Sibylle gözlerini kırptırdı. Kestirme yol... küçük parkın içinden... yüksek çalılar. Yarım ayın ince bulut tabakası içinden sızan süt beyazlığındaki ışığı, bu çalıları siyah duvarlara dönüştürüyor. Çakıllı yolda arkamdan yaklaşan ayak sesleri... Arkama döndüm...

Sonra neler olduğunu var gücüyle hatırlamaya çalışırken, Sibylle'nin nefes alıp verişini yeniden hızlandırmıştı. Birden inlediğini fark etti ve hızla gözlerini açtı.

O parkta ne olmuştu? Saldırıya mı uğramıştı? Yoksa kendisine... Hızlı bir hareketle elini örtünün altına götürdü, önce düz karnının üzerinde, sonra da aşağıya, canının yanması gereken yere götürdü, şayet biri kendisine...

Ama her şey yolunda gibi görünüyordu.

Sibylle elini geri çekti fakat bu esnada elinin üstünde, çarşafın deriye temas ettiği yerde bir acı hissetti. Elini kaldırdığında daire şeklinde bir bölgeye kan oturmuş olduğunu, tam ortasında da küçük, koyu renkli bir noktanın bulunduğunu gördü. Bu pek iyi takılamayan bir serumun sonucu olmalıydı.

O halde gözle görülür yaralanmaları olmadan bir hastane yatağında yatıyordu ve kendisine serum takılmıştı. Etrafta neler olduğunu sorabileceği kimse yoktu, Johannes bile. Zaten –saldırıya uğramışsa veya bir kaza geçirmişse– neden Hannes endişeyle baş ucunda bekleyip uyanmasını... *Lukas'la ilgilenmesi gerektiği için. Lukas.*

İyi de kendisiyle ilgilenmesi gereken doktorlar ve hemşireler neredeydi? Ayrıca saat kaçtı ki?

Çağrı butonu. Bütün hastane yataklarında bir buton olur. Sibylle yatağın üstünde, arkasında ve yanında bir düğme veya benzeri bir düzenek aradı. Ama böyle bir şey bulamadı ve kendisini tekrar yastıkların üzerine bıraktı.

Bu ne kadar tuhaf bir odaydı böyle? Ne bir penceresi vardı ne de hastanın varlığını duyurabileceği bir imkânı.

Tıpkı bir mezar gibi, diye geçirdi içinden ve elinde olmadan yüksek sesle inledi. O hayalî el bir kez daha boğazını sıkmaya başladı ve bu kez niyeti ciddi gibiydi. Sibylle'nin hızlı ve sert bir şekilde aldığı nefesler ciğerlerine ulaşamıyordu bile. İçindeki dürtüye uyarak ayağa fırlamayı, tekrar nefes alabilme umuduyla

vücudundaki her şeyi koparmayı, bütün bu yüklerden kurtulmayı istiyordu. *Yapmalıyım...* Açılan bir kapının çıkardığı ses irkilerek yana dönmesine neden oldu. Odanın sağ tarafında, bir ışık huzmesinin ardında bir insanın karanlık hatları belirmişti. Bu oldukça korkutucu, makasla kesilmiş benzeyen bir siluetti, fakat en azından artık yalnız değildi. Gırtlığındaki baskı azaldı, boğulma duygusu geçer gibi oldu.

“Uyanmışsınız, ne güzel,” dedi boğuk, hoş bir erkek sesi, karanlık siluet harekete geçtiğinde. Sibylle iki saniye sonra kalbi küt küt atarken siyah, sık saçların altında elli yaşlarındaki bir erkeğin ince yüzünü gördü. Adam ona gülümsüyordu.

O derin ve kalın sese pek de uymayan, neredeyse narin denebilecek bu siluet, kendisine en az iki beden büyükmüş gibi görünen bir doktor önlüğüne bürünmüştü. Omuzlarda olması gereken dikişler neredeyse dirseklerine inmişti ve uçları da birkaç kere katlanmıştı. Cebinden bir stetoskobun diyaframı sallanıyordu. Göğüs cebindeki yaka kartında adının Doktor E. Muhlhaus olduğunu yazıyordu.

Adam durdu ve sanki bir tepki bekliyormuş gibi ilgiyle Sibylle'ye baktı.

“Ben... ben neredeyim? Ne oldu?” Kendi sesi Sibylle'nin kulağına ince ve güçsüz geliyordu.

Adamın yüzündeki gülümseme daha da genişledi. “Hastanedesiniz. Az önce derin bir bilinç kaybı yaşadınız. Size her şeyi anlatacağım ama önce birkaç sorumu cevaplandırmanız önem taşıyor.”

Sibylle kabloların izin verdiği ölçüde başını salladı. “Hayır, lütfen önce bana neler olduğunu söyleyin. Başıma ne geldi?”

Narin parmaklar yumuşak bir hareketle Sibylle'nin elinin kan oturmuş bölgesine dokundu. "Tabii ki. Ama önce sorularımı cevaplandırın."

Sibylle başını tekrar yastıkların üzerine bıraktı ve gözlerini tavana çevirdi.

"Peki. Sorun o halde."

"Bana adınızı söyler misiniz lütfen?"

"Sibylle Aurich."

"Nerede oturuyorsunuz?"

"Prüfening'de."

Muhlhaus gülümsemeye devam ederek başını salladı. "Yüzüme dikkatle bakar mısınız lütfen? Beni tanıyor musunuz?"

Sibylle onu dikkatle inceledi. "Bildiğim kadarıyla hayır. Neden soruyorsunuz? Sizi tanımam mı gerekiyor?"

Adam başını salladı. "Hayır, Bayan Aurich, beni tanımanız çok zayıf bir ihtimal. Ben bu hastanenin başhekimiyim ve sorularıyla durumunuzun iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Görünüşe göre de gayet iyisiniz."

"Hiç de iyi değilim," diye bağırdı ve sesinin oldukça tiz çıktığını fark etti. "Penceresi olmayan bu karanlık odada uyan-
dım ve neden burada olduğumu hâlâ bilmiyorum. Ben... ben bir alet gibi kablolarla bağlanmış durumdayım ve burada bir çağrı butonu bile yok ve... Tanrım, bana ne olduğunu söylese-
nize artık!" Yanaklarından akan yaşlara engel olabilmek için Sibylle'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Doktor Muhlhaus anlayışlı bir tavırla başını salladı ve elini kaldırdı. "Hatırlayabildiğiniz son şey nedir, Bayan Aurich?"

Sibylle içini çeke çeke ağlayarak ona Yunan lokantasında yemek yedikleri akşamı ve parkın içinden eve dönüşünü anlattı. Sözlerini bitirdiğinde Muhlhaus memnun görünüyordu. Sibylle'nin baş ucunda duran bir sandalyeyi yanına çekti ve oturdu.

“Parkta küt bir nesneyle başınıza vurmuşlar ve sizi soymuşlar,” diye açıklamaya başladı. Sibylle'nin korkuyla irkildiğini görünce de aceleyle ekledi: “Tecavüze uğramamışsınız. Ama başınıza aldığınız darbe, bilincinizin uzun süre kapalı kalmasına yetecek denli sertmiş. Siz yak...”

“Ne kadar?” diye sözünü kesti Sibylle onun.

Doktor Muhlhaus, tekrar ona bakmadan önce, manikürlü tırnaklarını inceledi. “Çok uzun bir süre, Bayan Aurich. Hemen hemen iki ay.”

Bunu söylerken doktorun bakışları değişmiş, gözlerinde yapılan enjeksiyonun ardından bir deney hayvanının tepkisini gözlemleyen bir araştırmacının eleştirel, değerlendiren ifadesi belirmişti.

Sibylle, yatak da kendisiyle beraber sallanmaya başlamış gibi hissediyordu. Elini ağzına götürdü ve avucunun içine doğru fısıldadı: “İki ay mı? Aman Tanrım!”

O olanları anlamaya çalışırken, Doktor Muhlhaus da sessizce ve neredeyse hiç kıpırdamadan oturmaya devam ediyordu. Sekiz hafta boyunca bilinci kapalı mıydı? Sekiz hafta boyunca neler olmuş olabilirdi ki? *Peki ya...* “Oğlum nerede? Eşimin yanında mı? İyi mi? Ya Johannes?”

Doktorun yüz ifadesi aniden değişti ve bunu gören Sibylle midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

“Ne oldu? Neden böyle tuhaf tuhaf bakıyorsunuz? Lukas’a bir şey mi oldu?”

Doktor Muhlhaus ellerini sandalyenin her iki yanından neredeyse yerlere kadar uzanan önlüğünün ceplerine soktu ve başını biraz yana eğdi. “Bana biraz oğlunuzdan söz edin, dedi sonra, Sibylle’nin hiç mi hiç hoşuna gitmeyen bir ses tonuyla.

Bir baba teselli etmek istediği çocuğuyla bu şekilde konuşurdu. *Ya da bir psikiyatr hastasıyla.*

Sibylle ani bir hareketle doğruldu. Bu esnada bir şeylerle başına tutturulmuş olan kablolardan birkaçı yerinden çıktı ve yatak örtüsünün üzerine yayıldı. Birkaç saç teli de birlikte kopmuş olmalıydı, ancak ne kısa süreli acıya ne de doktorun şaşkın bakışlarına aldırış etti.

“Soruma neden cevap vermiyorsunuz? Oğluma ne oldu?”

Muhlhaus görünüşe göre ona bildiklerinin ne kadarını ifşa edebileceğini tartarken, Sibylle’nin kalbi damarlarına çılgınca bir tempoyla kan pompalıyordu. Sonra doktor aynı psikiyatr sesiyle konuşmaya başladı: “Sabırlı olmanız lazım, Bayan Aurich. Başınıza aldığınız darbe ve komada kaldığınız uzun süre... Büyük ihtimalle aklınız daha sonra da sık sık karışacaktır. Ama zamanla...”

“Yeter artık, ne geveleyip duruyorsunuz, neden sorularımın birine bile cevap vermiyorsunuz?” diye sözünü kesti onun Sibylle ve hemen aynı anda, öfkesini kontrol edememesi durumunda doktorun ona belki de başka bir şey söylemeyeceğini düşündü. Bunun üzerine gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve dua etmek istermiş gibi ellerini birbirine kavuşturdu. “Lütfen. Lütfen oğlumun iyi olup olmadığını söyleyin.”

Muhlhaus öne doğru eğildi ve ellerini onun ellerinin üzerine koydu. “Bayan Aurich, gerçekten de bilemiyorum... Yani bu düşüncenin aklınıza nasıl girdiğini. Belki de darbenin etkisiyle olmuştur fakat... yanılıyorsunuz, Bayan Aurich. Sizin oğlunuz yok.”

Sibylle donuk gözlerle ona bakarken, akli az önce neler duyduğunu ve bununla nasıl mücadele edebileceğini anlamaya çalışıyordu. Saniyeler geçiyor ve giderek anlamsızlaşıyordu. Bu şekilde sessizce ne kadar bakıştıklarını bilemiyordu, ta ki mantığı içinde bulunduğu bu akıl almaz duruma kabul edilebilir bir çözüm buluncaya kadar.

“Doktor bey, hakkımdaki bu bilgileri nereden edindiğinizi bilemiyorum, ancak görünen o ki bilgileriniz eksik. Oğlumun adı Lukas ve altı yaşında. Yani, gerçekten de söylediğiniz kadar uzun bir süredir komada kaldıysam, artık yedi yaşında olması gerekir. 19 Ağustos 2001 tarihinde...” konuşmaya devam etmeden önce bir an duraksadı, bütün bunlar ona çok tuhaf geliyordu, “...Münih’te doğdu, Rechts der Isaar Hastanesi’nde. Jinekologumun adı Doktor Blesius’tu. O zamanlar Bogenhausen’de kirada oturuyorduk.” Eski evlerinden söz ettiğinde, Sibylle’nin içini tuhaf bir duygu kapladı. Sanki söylememesi gereken bir şeyi söylemiş gibi hissediyordu. Bu garip düşünceyi kovmak istermiş gibi başını iki yana doğru salladı ve hâlâ sessizce yatağın kenarında oturmakta olan doktora baktı. *Ben ne, söyle?.. NEREDE oturmuştuk?* Bunu hatırlayamıyordu. *Başıma aldığım darbe...* Ama fark etmezdi zaten. “Bu kadar yeter mi, Doktor Muhlhaus, yoksa daha fazlasını duymak ister misiniz? Yoksa bütün bunları şu anda uydurduğumu mu düşünüyorsunuz?”

Muhlhaus başını yana eğdi ve başarısız bir gülümseme çabasıyla bakımlı dişlerini sergiledi. “Hayır, hayır, Bayan Aurich, şu anda bana anlattıklarınızın gerçek olduğunu düşündüğünüzden eminim. Ama bu yine de bütün bunların beyninize zarar veren o darbenin sonucu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Biliyor musunuz,” dedi sonra boğazını temizleyerek, “insan beyni gerçekten de çok inanılmaz şeyler yapabilme yeteneğine sahip. Ama aksadığı zaman bize aynı inanılmazlıkta oyunlar da oynayabiliyor. Bu gerçeği ne kadar çabuk kabul ederseniz, çabucak iyileşme şansınız da aynı ölçüde artacak. Sakın...”

Sibylle tek kelime etmeden üzerindeki örtüyü yana çekti ve ince geceliğini kaldırdı. Bu esnada doktorun çıplak göğüslerini görüyor olması umurunda bile değildi. Hızlı hareketlerle vücudundaki bütün kabloları koparıp attı. Vantuzlar derisinde kırmızı lekelerin oluşmasına neden oluyordu. Doktor Muhlhaus tepki göstermedi, ancak monitörlerdeki parlak noktacıklar, bu hareketi kulak tırmalayan tizlikte bir biplemenin eşlik ettiği çılgınca bir dansa başlayarak karşılamıştı. Sibylle bacaklarını yataktan dışarı savurduğunda, Muhlhaus hiç acele etmeden yatağın etrafından dolandı ve tecrübeli hareketlerle cihazları kapattı. Yeşilimsi ışıltı bir anda yok oldu; oda artık sadece koridordan ve yatağın baş ucunun arkasındaki küçük duvar lambasından gelen ışıkla aydınlanıyordu.

“Şimdi giyineceğim ve bu tuhaf hastaneden ayrılacağım,” dedi Sibylle, korkusunu belli etmemeye ve sesine kararlılık kazandırmaya çalışarak. “Uyandığımı kocama bildirdiniz mi? Yoksa beni evli olmadığımı da mı ikna etmek istiyorsunuz? Ya polis nerede kaldı? Polisin buraya gelip bana soru sorması gerekmez miydi?”

“Biz... bilincinizin açıldığını elbette kocanıza bildireceğiz, Bayan Aurich. Tabii polise de ama önce sizin böyle bir konuşmaya hazır olduğunuza karar vermem lazım.”

“Kendimi iyi hissediyorum ve oğlumu görmek istiyorum.”

Muhlhaus’un bütün bu zaman boyunca takınmış olduğu neredeyse kışkırtıcı sükûnet, yavaş yavaş kaybolmaya başlıyordu.

“Sizin şu anda tek bir şeye ihtiyacınız var, o da mutlak bir istirahat,” dedi belirgin bir şekilde sertleşen bir sesle. Sonra da Sibylle’nin herhangi bir karşılık vermesine fırsat bırakmadan arkasına döndü ve odadan ayrıldı.

Sibylle’nin gözlerinin küçük lambanın cılız ışığına alışması için bir sürenin geçmesi gerekmişti. Duvarlarda hiçbir şey göremiyordu, ancak muhtemelen kapının yanında bir ışık düğmesi vardı. Sibylle kararlı bir şekilde harekete geçti, ancak iki adım attıktan sonra aniden durdu. *Sekiz haftalık koma...* Nasıl olur da hiç sıkıntı çekmeden ayağa kalkabilmişti, neden sanki yatağa birkaç saat önce uzanmış gibi normal bir şekilde yürüyebiliyordu? *Buradan çıkmalıyım.* Johannes’i arayacakları falan yoktu, uyandığını ve iyi durumda olduğunu da öğrenmeyecekti. *Kaldı ki nerede bulunduğunu bile bilmiyor olabilirdi.*

İki büyük adımda kapıya ulaştı, sağ ve sol taraftaki duvarları elleriyle yoklayarak bir ışık düğmesi bulmaya çalıştı, fakat başarılı olamadı. Bunun üzerine elini kapının sapının olması gereken yere uzattı, ancak parmakları bir silindir kilidin uzunca, dar girişinin üzerinde dolaştı. Sibylle kollarını iki yana sarkıttı ve alnını kapının serin, pürüzsüz malzemesine dayadı.

Buraya hapsoldüm. Bu odada uyandığından bu yana, hayatı sadece tuhaflıklardan ibaret gibiydi. Bu doktor, bu sözde haftalar süren koma, kapatıldığı bu karanlık hastane odası...

Yoksa kendisini kaçırmış ve bu odaya güvenli bir şekilde yerleştirtinceye kadar uyuşturucuyla etkisiz hale mi getirmişlerdi? Bu, elinin sırtındaki kan oturmasını da açıklayabilirdi. Ama bağlı olduğu o monitörler ne anlama geliyordu ki? Ya da Lukas'm aslında var olmadığına dair o berbat şaka? Sibylle başını geriye attı ve gözlerini kolu olmayan kapının karanlık yüzeyine dikti.

Lukas! Bir an önce oğluna ulaşmalıydı. İçine düştüğü yılgınlık bir anda yok oluvermişti. Ellerini yumruk yaptı ve elinden geldiği kadar sert bir şekilde kapıya vurmaya başladı, ancak kalın ahşap, darbeleri neredeyse tümüyle yutuyordu. Boğuk bir gürültüden başka hiçbir şey işitilmiyordu. Buna rağmen Sibylle kapıya vurmaya devam etti, bir yandan da avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Sayısız darbe indirdikten sonra sızlayan ellerini aşağı indirdi, arkasına döndü ve soluk soluğa sırtını kapıya dayadı. Sonra ağır ağır aşağı kaymaya başladı, ta ki yere oturuncaya kadar.

"Lukas," diye fısıldadı gözlerinde yaşlarla. "Lukas."

2

Aniden sırtına bir darbe aldığında, ne kadar süredir sırtı kapıya dayalı olduğu halde yerde oturduğunun farkında değildi.

Sibylle bir sıçrayışta ayağa kalktı, hızlı adımlarla kapıdan uzaklaştı ve tekrar arkasına döndü. Doktor Muhlhaus önce kapıyı biraz aralayarak içeri baktı, sonra odaya girdi ve arkasından kapıyı kapattı.

Bir anahtar, diye geçirdi içinden Sibylle. Yanında bir anahtar var demek ki.

Adam onun öfkeli olduğunu yüzünden okumuş olmalıydı ki yatıştırıcı bir tavırla elini yukarı kaldırdı ve yumuşak bir sesle konuştu: “Bayan Aurich, lütfen sakin olun. İnanın, size sadece yardımcı olmak istiyorum.”

“Yardımcı olmak mı? Beni buraya kapadınız ve bana yalan söyleyip duruyorsunuz. Bana böyle mi yardım edeceksiniz? Bana eşyalarımı verin ve derhal buradan çıkmamı sağlayın. Bu sizden istediğim tek yardım.”

Adam ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Durumunuz maalesef bunu yapmama izin vermiyor.” Sibylle’nin vücudunun kasıldığını gördüğünde hızla ekledi: “Mantıklı davranır ve be-

nimle işbirliği yaparsanız, buradan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çıkarsınız, söz veriyorum.”

“Oğlum nerede? Kocam nerede?” diye sordu Sibylle kararlı bir sesle, Muhlhaus da karşılık olarak başını salladı ve teatral bir hareketle nefesini burnundan verdi.

“Sizin bir oğlunuz yok, Bayan Aurich. Bunu kabul etmediğiniz müddetçe de buradan ayrılmanıza izin vermem mümkün değil. Bu durumda kendiniz ve aileniz için bir tehdit oluştursunuz. Şimdi dinlenin, lütfen.” Adam bu sözlerden sonra yavaşça arkasına döndü.

Giderse her şey bitecek. Çocuğunu düşün!

Muhlhaus’u kapıdan sadece üç adım ayırıyordu. Sibylle çaresizlik içinde alacakaranlıkta etrafına bakındı, ne aradığını kendisi de bilmiyordu.

İki adım.

Lukas!..

Bir adım daha. Çaresizliğin verdiği cesaretle Sibylle kendisini ileri doğru fırlattı ve olanca gücüyle doktorun sırtına çarptı. Adamın zayıf vücudu kapıya doğru savruldu ve yere düştü. Sibylle şaşkınlığından faydalanarak onun üzerine atlamak istedi, ancak Muhlhaus hiç kımıldamıyordu. Görünüşe göre bayılmıştı.

Sibylle bacaklarını iki yana açmış, soluk soluğa adamın başında duruyordu. *Hiç kımıldamıyor, yoksa..* Titreyerek bir elini aşağı uzattı ve iki parmağıyla adamın atardamarını kontrol etti. Nabızı belirgin bir şekilde atıyordu. Sibylle rahatlayarak bir adım yana çekildi, elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi ve kıpırtısız

vücudun gri hatlarını seyretti. *Anahtar!* Acele etmesi gerekiyordu, böyle bir fırsatı bir daha ele geçiremeyebilirdi.

Uzun uzun aramasına gerek kalmadı. Bir kenara savurduğu stetoskobun da bulunduğu önlük cebinde, dört anahtarın takılı olduğu bir anahtarlık vardı. Onları eline aldığı anda, içini bir anlığına bir zafer duygusu kapladı.

Muhlhaus'un kapının sadece azıcık açılmasına, ancak yine de arasından süzülmesine izin verecek şekilde yatan vücudunun etrafından dolaştı. O adama bir daha hiçbir şekilde dokunmak istemiyordu.

Sibylle anahtarları telaşla denedi. Neyse ki ikincisi uymuştu. Kapı içeri doğru açıldığında, az kalsın bir sevinç çığlığı atacaktı. Öne doğru dikkatle bir adım attı ve başını kapının aralığından dışarı uzattı. Alçak tavanda asılı olan bir dizi floresan lambanın yaydığı parlak, soğuk ışık, onu gözlerini kısmak zorunda bıraktı. Onları tekrar yavaşça açtığı anda, karşısında eşyasız, yaklaşık beş metre uzunluğunda bir koridorun bulunduğunu gördü. İçine kapatıldığı oda ön cephede bulunuyordu. Karşı cephede bir başka oda daha vardı. Arada kalan gri boyalı, herhangi bir süs bulunmayan duvarlar kapısız ve penceresizdi.

Tipik bir hastane koridoru olduğu söylenemez, diye geçirdi içinden Sibylle, sonra bir adım daha atarak koridora çıktı.

Ürperince, üzerinde incecik bir hasta önlüğünden başka bir şey bulunmadığının farkına vardı. Bir an için odaya geri dönmeyi ve elbiselerini aramayı düşündü, ancak bundan hemen vazgeçti. O herif tam eşyalarını aradığı esnada uyanacak olursa, her şey boşa gidecekti. Adamın kendisini bir kez daha faka bastırmasına izin vermeyeceği açıktı. Mümkün olduğu kadar çabuk kaybolmalıydı, geri kalan her şey şimdilik önemsizdi.

Uyandığı zaman Muhlhaus'un kendisini izlemesine engel olmak için, olabildiğince sessiz bir şekilde kapıyı arkasından çekti.

Çıplak ayaklarının soğuk beton zemin üzerinde çıkardığı ses ona gerçek olamayacak kadar yüksek geldiği için, son birkaç adımı parmak uçlarına basarak attı.

Koridorun sonundaki kapının da kolu yoktu. Bu kez ilk denediği anahtar kilide uydu.

Korkudan nabızı şakaklarında atarken, kendini Doktor Muhlhaus'un bir meslektaşının kollarında bulmamak için dua ederek kapıyı açtı. Kapının ardında yaklaşık on metre uzunluğunda ve aynı genişlikte, büyük bir bodrum odası vardı. Çıplak floresan lambaları, rahatsız edici bir ışık, olmayan pencereler. Çeşitli büyüklükteki sandıklar görünüşe göre gelişigüzel çeşitli yerlere bırakılmıştı. Bunların dışında oda boştu.

Sibylle derin bir nefes aldı ve hızlı adımlarla odanın içinden geçti. Karşı taraftaki geçidin karşı tarafına ulaştığında, kendisini sıvasız beton duvarları olan iç karartıcı, dar bir merdiven boşluğunda buldu.

Kalbi küt küt atıyordu ama çıplak ayağını ilk beton basamağa koyarken hiç tereddüt etmedi.

Her biri on basamaktan oluşan dört kısa merdivenden sonra, gri bir çelik kapının önünde yolu sona erdi. Yaklaşık yirmi saniye ve iki anahtardan sonra, açılan kapıdan merdiven boşluğuna hücum eden güneş ışığı gözlerini kamaştırdı.

Vücudunu hoş bir şekilde kaplayan sıcaklık, derisinde bir rahatlama duygusu oluşturduğunda, mutluluktan bağırmamak için kendisini zor tuttu.

Önünde her iki tarafı ağaçlar ve çalılarla çevrili, son derece bakımsız bir bahçe uzanıyordu. Hava koşullarından harap olmuş, kısmen kırık, aralarından yabani otlar fışkıran beton parçalarından oluşan bir yol, karşı taraftaki çalılardan oluşan çitin ortasındaki bir metre genişliğindeki boşluğa uzanıyordu. Sibylle arkasına döndü. Üç katlı binanın arka cephesi büyük ölçüde pencere dizilerinden oluşuyordu ve bir hastaneyi andırıyordu. Bodrumuna kapatılmış olduğu bir hastane.

Sibylle yıpranmış beton parçalarının üzerinde koşmaya başladı ve ayağına batan küçük taşlar nedeniyle iki defa irkilerek tökezledi.

Bahçenin arkasındaki sokak ona tanıdık gelmemişti, ancak hemen yakınına park etmiş olan arabaların Regensburg plakalarına sahip olduklarını büyük bir rahatlamayla fark etti.

Kaldırımında yaşlıca bir çift ona doğru yürüyordu. Sibylle geriye doğru iki hızlı adım atarak tekrar bahçeye girdi ve çalıların arkasına saklandı. Çiftin geçmesini beklerken, bir yandan da şimdi ne yapacağını düşünüyordu. *Lukas... Johannes... Mutlaka eve gitmeliyim, ne şekilde olursa olsun.* Oğlunun iyi olduğundan emin olduktan sonra, kocasıyla birlikte polise gidebilirlerdi.

Sibylle duraksadı. Lukas ile Johannes'i düşündüğünde içinde yine vicdan sızlamasına benzeyen, hatta midesinin kasılmasına neden olacak yoğunlukta, o tuhaf duygu peydah olmuştu. *Bu da neydi?* Görünüşe göre Doktor Muhlhaus en azından bu noktada doğruyu söylemişti: Onda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. *Başım...* Ama neden kendisini bir oğlu olmadığına ikna etmeye çalışmıştı ki? Yoksa Lukas'ı deli annesinden korumaya mı çalışıyordu? Gerçekten de tehlikeli biri miydi ve haklı olarak mı bir yere kapatılmıştı?

Saçma. Böyle bir şey mümkün değil.

Çift, çahların arkasından geçip giderken, adamın ağzından çıkan anlaşılmaz bir mırıldanma Sibylle'yi düşüncelerinden kopardı. Bir dakika daha bekledi, sonra tekrar sokağa çıkmaya cesaret etti. Hızla iki tarafına bakındı. Etrafta kimseler yoktu ve yola koyulabilirdi.

Nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen, üzerindeki hasta önlüğüyle çok fazla dikkat çekmeden eve gitmenin bir yolunu mutlaka bulmalıydı. Belki birinden yardım isteyebilir ya da eve telefon etmek için birinin cep telefonunu ödünç alabilirdi. Çıplak ayaklarıyla taşlara veya cam kırıklarına basmamaya dikkat ederken, bir yandan da büyük bahçeli evleri ayrı ayrı inceliyordu. Binaların ön cephelerindeki kapıların ve pencerelerin etrafında, ayrıca çatıların altında taştan süslemeler göze çarpıyordu.

İki dakika sonra bir kavşağa ulaştı ve karşısındaki geniş, hareketli caddeyi tanıdığını fark ederek rahatladı. Bu, sol tarafa doğru Ostentor'a uzanan Adolf Schmetzer Caddesi'ydi.

Artık gerçekten de bir hastanenin bodrumunda bulunmuş olduğunu biliyordu. Bugüne dek önünden sadece iki veya üç kere geçmişti, ancak burasının bir hastane olduğundan emindi, hatta özel bir hastane olduğunu bile biliyordu.

Buradan evine olan mesafe yaklaşık dört kilometreydi.

Kavşağın karşı tarafında bulunan üç genç onu fark etmiş ve durmuşlardı. Elleriyle Sibylle'yi işaret ediyor ve karşıdan ona müstehcen bir şeyler bağıyorlardı. Bu, diğer yayaların da neredeyse çıplak kadına bakmalarına neden oldu. Bazıları ona şaşkınlık dolu bir bakış fırlattıktan sonra yürümeye devam ediyor, başkaları ise oldukları yerde duruyor ve ağızları açık bir halde onu

seyrediyorlardı. Sibylle kendisini daha önce hiç olmadığı kadar çaresiz hissediyordu. Geriye doğru birkaç adım attı, sonra sırtını bir duvara çarptı. Duvara sertçe yaslandı, bacaklarını birbirine yapıştırdı ve en azından külotunu örtmesi için üzerindeki kısa önlüğü aşağı doğru çekiştirmeye başladı. Gençler ise onun bu çabasına uluyarak karşılık verdiler.

Sibylle paniğe kapılmaya başlamıştı. Eve ulaşması asla mümkün olmayacaktı. Etrafına büyük bir kalabalık toplamadan beş yüz metre bile yol alamazdı.

Tam önünde kırmızı bir araba durduğunda ve kornaya bastığında Sibylle irkildi. İçinden gelen ilk tepkiye kalsa kaçıp gidecekti, fakat bu neye yarardı ki? Yolcu tarafındaki pencere aşağı kaymaya başladığında bir an için tereddüt etti, fakat sonra küçük adımlarla arabaya doğru yürüdü, eğildi ve içeriye baktı.

Direksiyonun arkasında tombul, kısa saçlı, bugüne dek bir kafada gördüğü en kızıl saçlara sahip, yüzünde altmışlı yılların tarzında yemyeşil çerçeveli, akıl almaz bir gözlük bulunan altmış yaşlarında bir kadın oturuyor ve endişeli gözlerle ona bakıyordu.

“Aman Tanrım, çocuğum, bu halin ne böyle? Başını belaya sokacaksın.”

Sibylle, bunun hızlıca ve fazla ilgi uyandırmadan evine gidebilmek için eline geçen mükemmel bir fırsat olduğunu derhal anladı. Kafası çılgın gibi hızla çalışıyordu.

“Evet, biliyorum,” diye karşılık verdi. “Kocamla... kavga ettim ve üzerimde ne varsa, işte onunla sokağa fırlayıverdim. Durmadan koştum, koştum, şimdi de...”

“Açıkça görüldüğü üzere bir sürü insanın dikkatini çekmişsin,” diye karşılık verdi kadın, yan gözle şamata yapan delikanlılara bir bakış fırlatarak. “Atla haydi!” Kadın, yolcu koltuğunun

üzerinden uzanarak kapıyı açtı, bu arada devasa göğüsleri vites koluna yaslanmıştı.

Sibylle bir an tereddüt ettikten sonra arabaya bindi ve kapıyı çekti. Birkaç saniye sonra araba hızla harekete geçti, görünüşe göre arkadan gelen arabanın şoförünün son anda var gücüyle frene basmak zorunda kalması ve hemen ardından da öfkeyle kornayı çalması, direksiyonun arkasındaki kadının umurunda bile değildi.

Sibylle elinin tersiyle alnındaki terleri sildi ve gözlerini kapadı. Gözlerinin önünde sarışın bir oğlan çocuğunun görüntüsü belirmişti. Oğlan gülümsüyor ve bu esnada dünyanın olabilecek en şirin diş boşluğunu sergiliyordu.

3

Adam, kadının az önce bindiği ve harekete geçerken az kalsın bir kazaya sebebiyet vereceği arabanın arkasından baktı. Diğer taşıtların arasında artık fark edilemediğinde cebinden telefonunu çıkardı ve tekrar arama tuşuna bastı.

Konuşmak istediği kişi ahize elinde bekliyor olmalıydı, çünkü telefonun daha ilk çalışında cevap verdi.

“Benim,” dedi adam ve birkaç kelimeyle raporunu verdi.

Sözleri bittiği zaman diğeri şöyle karşılık verdi: “Peki, Hans. Öyleyse şimdi o eve git.” Böylece konuşma sona ermişti.

Hans telefonu kapadı, tekrar kotunun cebine soktu ve yola ıktı.

Arabası, hastanenin önündeki park yerindeydi. Oraya giderken az kalsın birinin dikkatsizce kaldırıma fırlatmış olduğu bir muz kabuğuna basacaktı. Kabuğu son anda gördü ve ayağını muzun yanına basmayı başardı. Yürümeye devam ederken ayağının kayıp yere düşmesinin ve bir tarafını kırmasının ne anlama gelebileceğini düşündü. Etki alanı oldukça geniş sonuçlara neden olabilirdi. Doktor için. O kadın için ...

Hans böyle şeyleri sık sık düşünürdü. Hayatın tümü çeşitli olaylardan oluşuyordu. Her saniye milyarlarca ışın demeti halinde birbirlerine doğru hareket eden insanlardan, hayvanlardan ve eşyalardan. Her buluşma bir olaydı ve her biri üzerinde durmaya değerdi, çünkü tek bir unsur bile yolundan sapsa bu, dünyayı değiştirebilirdi.

Örneğin aslında solmuş bir çınar yaprağı, bir kağıt parçası, çok sayıda toz zerresi ve belki de birkaç pislik öbeğiyle bir kaldırımda bir araya gelmesi gereken bir köpek, aniden bir tekmeye kaldırımından atıldığı takdirde bu olay, belki de bambaşka bir buluşmaya –diyelim ki söz konusu köpek, başka birçok küçük şey ve yolcu koltuğunda kırk yıl sonra iyi bir başbakan olabilecek bir çocuğun oturmakta olduğu bir araba arasında gerçekleşecek bir buluşmaya– neden olabilirdi. Ama bu gerçekleşemeyebilirdi çünkü arabanın şoförü köpeğe vurmamaya çalışırken, karşı yönden gelen bir arabaya kafadan çarpabilirdi.

Bu olay yüzünden, kırk yıl sonra, belki de dâhiliğin ince örtüsü altında çılgınlığı ortaya çıkmaya başlayan ve dünyaya büyük felaketler getirmeye hazır olan bir başka kişi başbakan olabilirdi. Hem de sadece, köpek özelinde, küçük bir olay yüzünden meydana gelen değişiklikten ötürü.

Hans bu şeyler üzerinde düşünürdü çünkü o da bir veya birkaç unsuru etki ederek olayları sık sık değiştirirdi. Ama bir köpeği bir tekmeye caddeye fırlatmak gibi şeyler yaparak değil. Bunu yapmak asla aklıma gelmezdi çünkü hayvanları çok severdi. Olayların muhtemel akışından uzaklaştırdığı unsurlar, genellikle insanlar olurdu.

Sonunda arabasına ulaşmıştı. Direksiyonun arkasına geçtiğinde, o kadına ne zaman geleceğini belirleyici bir etkide bulunmak zorunda kalacağını düşündü. Doktorun “Jane Doe”¹ diye adlandırdığı bu kadın olayları değiştirecek unsurdu.

“Jane,” diye mırıldandı Hans ve koğuşu düşündü.

1 (İng.) Kimliği belirsiz kadın cesetlerini kayıt altına almak için kullanılan isim. (yay. n.)

4

“Bana nerede oturduğunu söyle, çocuğum. Seni evine götüreyim. Prensle barışırsınız nasıl olsa.”

Sibylle gözlerini açtı ve kadına baktı.

İlk bakışta insanı çarpan saç rengine ve çılgın gözlüğüne rağmen, gayet sempatik bir hali vardı.

Sibylle nerede oturduğunu tarif etti ve kadın başını salladı. “Orayı biliyorum. Ayrıca, adım Rosemarie Wengler,” dedi ve yüzünde geniş bir gülücükle Sibylle’ye o kadar uzun süre baktı ki Sibylle hızlı bir şekilde yaklaştıkları karaltıyı göz ucuyla son anda fark edip, “Dikkat!” diye bağırmasaydı, öndeki arabaya çarpması işten bile değildi.

Frene köküne kadar basarak Golf model mavi bir arabanın birkaç santimetre arkasında durmayı başardılar ama Rosemarie hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ediyordu.

“Ama sevgililerim bana Rosie der.” Sibylle tekrar ona baktı. “Elbette sen de diyebilirsin.”

Sibylle aslında kendisini çok kötü hissediyordu ve oğlu yüzünden duyduğu endişe nedeniyle aklını kaçırmak üzereydi, ancak yine de ister istemez gülümsemek zorunda kaldı.

“Benim adım Sibylle,” diye karşılık verdi. “Bana yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim.”

Rosie boş ver dercesine elini salladı. “Sözünü etmeye değmez. Biz genç kızlar birbirimizi kollamalıyız, değil mi?” Yan gözle Sibylle’ye baktı ve gülmeye başladı. “Sadece şakaydı!”

Yolun kalan kısmında Rosie soluk bile almadan konuşmaya devam etti. Sibylle onu tek kulağıyla dinliyordu ancak yine de Rosie’nin sevgililerine, menopozdan sonra yaşanan sıcak basmalarına, Regensburg’un tarihî merkezinde kendi deyimiyle iriyarı kızlar için harika kıyafetler satan bir butiğe dair oldukça fazla şey öğrendi. Bu arada Sibylle’ye kim olduğuna dair tek bir soru sormamıştı ki bu da onu oldukça rahatlatmıştı.

Sonunda, Johannes ile Sibylle’nin iki yıl önce, adamın işini kaybetmesi nedeniyle taksitleri ödeyemeyen genç bir çiftten satın aldıkları gösterişsiz, beyaz eve geldiler.

Sibylle arabanın yan camından binanın ön cephesini inceledi ve kalbinin daha hızlı çarpmaya başladığını hissetti. *Lukas*. Kocası ile oğlunun evde olmasını ümit ediyordu. O anda yırtılan bir kâğıt sesi, hızla arkasına dönmesine neden oldu.

“İşte!” Rosie, kucağındaki bloknottan yırttığı belli olan bir kâğıt parçasını ona doğru sallıyordu. “Telefon numaram. Seni kızdıracak olursa ya da bir daha yarı çıplak dolaşmaya çıkmak isteyecek olursan, beni ara. Ben de soyunurum, sonra birlikte sıkı bir parti yaparız.”

Sibylle kâğıt parçasını aldı. “Siz...”

“Sen.”

“Teşekkür ederim, Rosie.”

Sibylle kapıyı açtı ve tam adımını atmak üzereydi ki Rosie'nin sesini duydu: "Bekle!" Güç bela ve soluk soluğa arkasına uzandı, arka koltuktan balık sırtı, koyu renk bir manto aldı ve Sibylle'ye uzattı. "Bu daima arabada durur. Ne olur ne olmaz diye. Bu mevsime pek uygun değil ama yine de üzerindeki iyidir." Sibylle üzerindeki hasta önlüğüne işaret etti. Sibylle mantoyu aldığı anda, bu kez bir soru sordu: "Ayakların kaç numara?"

"Otuz sekiz, neden?"

Rosie ona cevap vermek yerine öne eğildi, ayağının ucunda bir şeyler karıştırdı, sonra da ayakkabılarını ona uzattı. Bunlar rahat görünümlü, turkuaz renginde bir çift mokaşendi. "Al, gerçi kırk numaralar ama yine de idare eder. Hiç yoktan iyidir." Sibylle tereddüt etti. Rosie ise ayakkabıları mantonun üzerine koydu. "Al haydi. Çıplak ayakla da araba kullanabilirim. Şimdi doğruca kocana git."

Sibylle, Rosie'nin elini avucuna aldı ve bir an için sıkıca kavradı. Sonra arabadan indi, eğildi ve ayakkabıları çıplak ayaklarına geçirdi.

Sıcak yaz havasına rağmen mantonun önünü ilikledi. En az üç beden büyük gelmişti ve omuzlarından aşağı düşüyordu.

Arkasında harekete geçen arabanın sesini belli belirsiz algılayabildi çünkü o anda o tuhaf duygu bir kez daha pençelerini ona doğru uzatmıştı. Bir şeylerin hiç ama hiç yolunda gitmediği hissi. Kendi evi bile ona hiç tanıdık gelmiyordu. Sanki Lukas, Johannes ve kendisinin mutluluk dolu saatler geçirdiği eve değil de gerçeğine çok benzeyen, ancak bir sürü küçük hatayla dolu, kendisiyle ve ailesiyle hiçbir ilgisi bulunmayan bir başka eve bakıyor gibiydi.

Sana ne oluyor böyle, Sibylle Aurich? Gerçekten de aklını kaçırdığı veya çoktan kaçırmış olduğu duygusu o kadar gerçektir ki her an çılgılık atabilirdi.

Artık ayakta duramayacağı duygusu içinde her geçen an güçleniyordu. Son bir gayretle evin kapısına doğru yürümeye başladı.

Evin sağ tarafında kalan dar bir yolla ulaşılabilen bahçede, bir saksının altında yedek anahtar vardı, ancak o zile basmayı tercih etti. İki aydır komada yatmadığından eminse de ne kadar süredir ailesiyle birlikte olmadığını bir türlü kestiremiyordu. Ansızın salonda belirip Lukas'ı ya da Johannes'i korkutmak istemiyordu.

Sibylle sanki bir şeyleri kırmaktan korkarmış gibi, kapının yanındaki zilin düğmesine bastı. O her zamanki gong sesi yükseldiğinde kalbi o kadar şiddetle çarpıyordu ki kanının kulaklarında dolaşırken çıkardığı uğultuyu bile duyabiliyordu.

Lütfen, Tanrım, lütfen evde olsunlar.

İçeriden gelen ayak seslerini işittiğinde, heyecandan gözleri nemlendi. Kapı açıldı, Johannes tam karşısında duruyordu. Sibylle, onun tepkisini beklemeden, "Hannes," diye bağırdı ve boynuna atıldı. Onu kendisine bastırmak, öpmek, yakınlığını hissetmek istiyordu... Ancak sevinmek, onu kollarının arasına almak ve vücuduna bastırmak yerine Johannes onu öyle bir şiddetle iterek uzaklaştırdı ki az kalsın yere düşecekti.

"Delirdiniz mi?" diye bağırdı ona. "Siz de kimsiniz ve ben-den ne istiyorsunuz?"

Sibylle felç olmuş gibi olduğu yerde donup kalmıştı. Hiçbir şey yapamıyor ve söyleyemiyordu. Kafasında bir anda oluşan bir boşluk, düşünceler tamamlanmadan sözcükleri yutup yok

ediyordu. Dönen başı, gereksiz bir hareketle üzerindeki süveteri düzelten Johannes'in görüntüsünün sağa sola yalpalamasına neden oluyordu. Bu, Sibylle'nin geçen yıl otuz sekizinci yaş gününde ona hediye ettiği V yakalı kırmızı süveterdi.

Johannes ona bir uzaylıymış gibi bakıyor, gözlerini üzerindeki büyük mantodan turkuaz ayakkabılara, sonra da tekrar yüzüne döndürüp duruyordu.

"O tarikatçılardan biri falan mısınız?" diye sordu. Sibylle hâlâ kımıldayamıyor, ona öylece bakıyordu. "Pardon ama siz..."

"Hannes!" diye bağırdı Sibylle. Sesi o kadar kısıktı ki kendi kulağına bile yabancı geliyordu. "Ama... Hannes... Ne diye... Benim, Sibylle!"

Adam kaşlarını çattı ve alnında derin kırışıklıklar belirdi. "Sibylle mi? Hangi Sibylle? Neden bana Hannes diyorsunuz?"

Bütün o felç hali ve dehşet, bir anda Sibylle'nin üzerinden kayıp gitti. Bunların yerini bir yanardağın şiddetiyle yükselen korkunç bir öfke aldı.

"Kes artık şunu, Hannes! Bu ne biçim bir saçmalık böyle!" diye bağırdı kendisiyle evli olan, ancak artık nedense kendisini tanımıyormuş gibi davranan kocasına. "Hepiniz aynı anda kafayı falan mı yediniz? Yüzüme bak, Johannes Aurich. Karşında karın duruyor, Sibylle Aurich. Kızlık soyadı Fries. 25 Haziran 1999 tarihinden bu yana seninle evli. Az önce kendisini hapsetmeye çalıştıkları bir bodrumda uyandı. Şimdi bana kim olduğumu bildiğini ve sadece şaka yapmaya çalıştığını söyle. Sonra da birlikte evimize girelim çünkü kendimi hiç iyi hissetmiyorum ve kafamda bir yığın soru var. Ayrıca derhal Lukas'ı görmek istiyorum. Nerede o? İyi mi?"

Johannes bir karış açık ağzıyla ona bakıyordu.

“Siz... Kimimi dediniz?” Bu arada elini alnına koymuş, ağır ağır başını sallıyordu.

Sibylle ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları yanaklarını ürperterek akarken, ona bir adım yaklaştı.

“Hannes, bilmiyorum... sen... beni korkutuyorsun. Çok korkutuyorsun. Artık buna bir son verebilir misin lütfen? Bana neler olduğunu anlayamıyorum. Sadece Elke’yle geçirdiğim o akşamdan sonra parkın içinden geçtiğimi hatırlıyorum. Sonra da saldırıya uğradım. Bundan sonraysa, yaklaşık iki saat kadar önce, bir hastanenin bodrumunda uyandım. Tek hatırladığım bu. Lütfen, Hannes, buna daha fazla dayanamayacağım. Bari Lukas’ı görmeme izin ver.”

Adam onun kendisine giderek yaklaştığını ancak şimdi fark etmiş gibi görünüyordu. Geriye doğru büyük bir adım attı, vücudunun üst kısmını biraz öne eğdi ve sanki bir koşudan sonra bitkin düşmüş gibi ellerini bacaklarının üst kısmına dayadı. Sonra ağır ağır başını kaldırdı: “Siz kimsiniz ve oynadığınız bu iğrenç oyun nedir? Karım... Sibylle gerçekten de saldırıya uğradı. Nerede olduğunu... o günden bu yana kayıp.” Sesi biraz daha kısıldı. “Bunun üzerinden yaklaşık iki ay geçti.”

5

Sibylle'nin bacakları o anda pes etti. Kemikleri, sanki aşırı ısınmış balmumundan yapılmış gibiydi. Elinden bir şey gelmeden, ağır ağır önce çömeldi, sonra da yolun kum rengi taşlarının üzerine çöktü.

İki ay. Demek Muhlhaus doğru söylemişti. En azından bu konuda. *Ama böyle bir şey nasıl olabilir?* Ayrıca Hannes neden kendisini tanımadığını iddia ediyordu ki?

"Hannes, sana neler olduğunu bilmiyorum ama... belki de bir kaza geçirdim ve şimdi farklı bir görüntüye sahibim. Beni tanımamanın sebebi ne olursa olsun, senin karın olduğumu ispat etmeme izin ver. Bana birkaç soru sorar mısın lütfen? Hannes? Bana bir şeyler sor, sadece... sadece karın Sibylle'nin bilebileceği birkaç şey. Tamam mı?"

Adam herhangi bir tepki vermeyince, Sibylle bir kez daha yalvardı: "Lütfen."

Adam hâlâ dik dik ona bakıyordu, sonsuzluk kadar uzun geçen saniyelerden sonra başını önüne eğdi ve dudaklarında neşesiz bir gülüş belirdi. "Bu kötü bir şakadan başka bir şey değil."

Ama ona tekrar baktığında, yüzü taş kesilmiş gibiydi. “Bana Sibylle’nin para koleksiyonu albümünü nerede sakladığını söyleyin.”

Sibylle rahatlamış bir tavırla güldü. “Para koleksiyonum mu? Benim hiç para koleksiyonum olmadı, evde sadece bir albüm var, o da sana ait ve yatak odasındaki komodinin en alt çekmecesinde duruyor.”

“Hangi ayağında ben var?”

“Sol ayağında, topuğunda. Biraz büyümüştü, geçtiğimiz yıl onu aldirmaya karar vermiştin. Ama cildiyeceye gitmemek için bahaneler uydurup duruyordun.”

Adamın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti.

“Devam et, Hannes,” dedi Sibylle, aklından Lukas’ı geçirerek. Eve girmek *zorundaydı*.

“Sibylle ortadan kaybolduğu gün, sabah ona gazeteden bir makale okumuştum. Şey, bunun konusu ne...”

“Bana okuduğun bir makale değil, yıldız falımdı. O gün büyük aşkımla karşılaşacağım yazdığı için bunu komik bulmuştun.”

Sibylle onun yüzündeki büyük şaşkınlığı gördü ve bir an bekledikten sonra sordu: “Şimdi bana inanıyor musun? Hannes?”

Görünüşe göre adam kendisiyle çatışıyordu. Bir süre daha boş gözlerle ona baktı, sonra ifadesiz bir sesle mırıldandı: “İçeri girin.”

“Teşekkür ederim.” *Oh, Lukas! Nihayet. Lukas!*

Sibylle eve girdi, antrede Rosie’nin mantosunu çıkardı ve gardıroba astı. Bu esnada Rosie’nin telefon numarasının hâlâ elinde olduğunu fark etti. Nedenini bilmiyordu ama onu elinden bırakmayı istemiyordu. Ani bir kararla kâğıdı külotunun yanında içine soktu.

Arkasını döndüğünde, Johannes'in ardına kadar açılmış gözleriyle onun incecik önlüğüne baktığını gördü.

"Bunu sana sonra açıklayacağım," dedi ve salona geçti. "Hannes... Lukas nerede?"

Adam tereddüt etti. "Lukas mı?"

Tanrım, Hannes, sana neler oluyor?

"Evet, Lukas, oğlumuz."

"Ha, şey.. Lukas burada değil" diye karşılık verdi adam duraksayarak, "bir arkadaşına gitti."

"Nasıl, iyi mi? Kime gitti? Onu arayabilir misin? Onunla konuşmak istiyorum."

"Lukas... birkaç gün önce tanıştığı bir çocuğun yanında. İyi bir çocuk. Ailesi de çok hoş insanlar."

Sibylle hafifçe inlemekten kendini alamadı. Hannes'in neden bu kadar tuhaf konuştuğunu, bu kadar tuhaf davrandığını aklı almıyordu. Sanki olması gerekenle alakası olmayan yabancı bir dünyada dolaşıyor gibiydi. Mümkün olduğu kadar titremeyen bir sesle konuşmaya çalıştı: "Sana bir öneride bulunacağım. Şimdi yukarı çıkıp üzerime doğru düzgün bir şeyler geçireceğim, sen de o çocuğun evini arayıp annesinin tekrar burada olduğunu söyleyeceksin. Sonra da onunla konuşmak istiyorum, lütfen."

Adam başını salladığında, Sibylle salondan ayrıldı. Antreden yukarı çıkan merdivenin yarısına geldiğinde, başı müthiş bir şekilde döndüğü için duvara dayanmak zorunda kaldı. *Başım... Bu nasıl bir kâbus böyle.* Kendisini üst kattan ayıran birkaç basamağa baktı ve içinde şiddetli bir şekilde oğlunun odasına giderek ona ait olan, onun kokusunu taşıyan herhangi bir şeyi eline alma ihtiyacını hissetti.

Kararlı bir şekilde son basamakları da tırmandı, ilk katın küçük holüne ulaştığında, tereddüt etti. *Ne istiyorum... neredede...* Kendisini çok fazla alkol almış gibi hissediyordu, biraz önce çok önemli olduğunu düşündüğü şeyler, bir anda önemini yitirmiş, ikinci plana düşmüştü, hatta bunları unutmuş gibiydi.

Sibylle oğlunun odasına gitmek istediğini unuttu, arkasına döndü ve yatak odasına gitti.

Geniş dolabın aynayla kaplı kapağında, hayata döndükten sonra ilk kez kendisini seyretti ve aksini gördüğü kadın kendisine oldukça yabancı geldi. Kendisini tanımamış değildi, her zamanki yüzüne sahipti, ancak yine de sanki bir arkadaşına, ya da kız kardeşine bakıyormuş etkisini uyandırıyor. Omuzlarına düşen, ince kıvrımlara sahip sarı saçları, en az burnunun etrafındaki çiller kadar kendisine aitti. Aynada boyu 1.70 metreden daha uzun görünüyordu, fakat bu kapının biraz eğik durmasından kaynaklanıyor olmalıydı. Aynada gördüğü kesinlikle kendisiydi ve otuz dört yaşında olmasına rağmen hâlâ oldukça iyi görünüyordu... *ama bir şekilde de tuhaftı işte. Şu anda olup biten her şey gibi tuhaf.*

Dolabın kapısını açtı, üzerine bir kot pantolon ile beyaz bir tişört geçirdi ve son iki ayda birkaç kilo vermiş olması gerektiğini düşündü. Pantolon en az bir beden büyüktü ve üzerinden düşecek gibiydi. Ama bir parçacık da kısaydı. Johannes geçen bu zamanda pantolonu yıkamış ve yanlış programı seçmiş olmalıydı. *Önemli değil. Nihayet bir psikiyatr hastası gibi ortalıkta yarı çıplak koşturmayacağım.* Üzerine ince bir keten ceket geçirdi ve ayağına yine Rosie'nin çok rahat mokasenlerini giydi.

Kapıdan çıkarken bakışları yatağın Hannes'in yattığı tarafındaki gece masasının üzerinde duran bir fotoğrafa takıldı ve

duraksadı. Bu fotoğrafı biliyordu. *Girit'teki balayımızda çekilmişti.* Hannes kamerayı genç, çok güzel bir Yunan kızının eline tutuşturmuş ve fotoğraflarını çekmesini rica etmişti.

Sibylle yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle gece masasına gitti, ahşap çerçeveyi eline aldı ve fotoğrafı inceledi. Neredeyse aynı anda fotoğraf güçsüzleşen parmaklarının arasından kaydı ve yüzü yukarı gelecek şekilde halı kaplı zeminin üstüne düştü.

Sibylle orada öylece duruyor, içinden geçenlere kulak veriyor ve fotoğrafa bakıyordu. Ruhunun bu durumla artık başa çıkamadığına ve bir sinir krizi geçirmek üzere olduğuna dair bir belirti arıyordu.

Sonra yavaşça yere çömeldi ve fotoğrafı tekrar dikkatle inceledi. Ortamda bir değişiklik yoktu, Hannes de biraz daha genç olmakla beraber şimdiki halinden farksızdı. Ama koluna girmiş olduğu kadın... Sibylle değildi. Bu kadın da sarışındı ama başka birisi olduğu belliydi. Sibylle'nin içinde onu daha önce görmüş olduğuna dair güçlü bir his vardı, ancak onunla nerede ve ne zaman karşılaşmış olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. *Bu kadının bizim balayı fotoğrafımızda ne işi var? Kocamın, Johannes'in yanında ne yapıyor?*

Sibylle bir parça doğruldu ve yatağın kenarına oturdu.

Pekâlâ, bir düşünelim: Hayatımın son iki ayı kayıp. Bir hastanenin bodrumuna kapatılmışım ve orada bir doktoru bayılttım. Yarı çıplak bir halde Regensburg sokaklarında koşturdum, sevimli ama çılgın bir kadının arabasıyla beni eve götürmesine izin verdim, burada kocamdan aslında onun kocam olmadığını ve benim ben olmadığını öğrendim. Onu en azından beni dinlemeye ikna edebildim, sonra da yatak odamızda kocamın balayımızda

çekilen bir fotoğrafını gördüm. Yanında, aslında benim olmam gereken yerde, bir başka kadın vardı.

Bakışlarını doğrultmuş olduğu yatak odasının duvarı, gözlerine dolan yaşlar nedeniyle bulanıklaşmıştı. Sibylle ayağa kalktı ve bir uyurgezer gibi odadan ayrıldı. Fotoğraf çerçevesine bastığında yükselen boğuk çıtırtıyı ise zorlukla algılayabildi.

Salona girdiğinde Johannes televizyon koltuğunda oturuyordu. Kendisini görünce irkildiğini fark etti, bunun üzerine kısa ve bol gelen pantolonla ilgili olabileceğini düşündü.

“Telefon ettin mi?” diye sordu ona. *En iyisi fotoğraftan söz etmeyeyim. Şimdi değil.*

“Evet,” diye karşılık verdi adam aşırı hızlı bir şekilde. “Arkadaşının annesiyle babası onu buraya getirecekler. Birkaç dakika sonra burada olur.” Bu arada yüzüne son derece uyumsuz bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyordu.

Sibylle kanepeye oturdu. “İyi,” dedi sonra. “Evet, çok iyi”, diye tekrarladı, aslında o an iyi olarak tanımlayabileceği hiçbir şey olmamasına rağmen.

Fotoğraf, bu tuhaf tutum... Hannes’in ona numara yaptığına dair duygu giderek daha kesinlik kazanıyordu. Oğluyla birlikte ortadan kaybolmak için ilk fırsatı değerlendirmek belki de en iyisi olacaktı. Lukas’la kendisini emniyete aldıktan sonra, geri kalan her şeyle ilgilenebilirdi. *İyi de nereye gidebilirim? Ve nasıl? Cebimde hiç para... Yukarıda, mutfak dolabındaki eski şeker kutusu!* İki yıldan bu yana her ay bir kenara biraz para koyuyordu, çünkü Johannes’in gelecek yılki kırkıncı doğum gününde onun en büyük hayalini gerçekleştirmek, yani ultra hafif uçaklar için pilot lisansı almasını sağlamak istiyordu. Bu durumda bundan mahrum kalmak zorunda kalacaktı.

Mümkün olduğu kadar sıradan bir sesle konuşmaya çalıştı: “Ben içecek bir şeyler alacağım, sana da getireyim mi?”

“Hayır... hayır, teşekkürler.”

Mutfakta bakışları ilk defa duvardaki saate takıldı: 12:40. O zamana dek vaktin öğleden önce mi, yoksa sonra mı olduğunu bile bilmiyordu. Eviyenin yanındaki dolaba gitti ve kapağını açtı. Kalbi çarparak ve Johannes’in bu arada parayı sakladığı yeri bulmamış olmasını umarak, birkaç konserveyi kenara itti. Üzerinde renkli çiçekler bulunan teneke kutu, rafın en arkasındaki yerinde duruyordu. Sibylle onu çekip aldı ve sinirden titreyen parmaklarıyla kapağını açtı. İçindeki çok sayıda banknotun yerli yerinde durduğunu görünce rahatladı. Sibylle paralara uzandı, hepsini pantolonun ceplerine tıktırdı, kutuyu kapattı ve tekrar yerine koydu. Bu süre zarfında ne kadar biriktirdiğini bilmiyordu, ancak bin avro civarında olmalıydı. Şimdilik bu kadarı yeterli olurdu.

Buzdolabını açtığı anda, antreden ayak sesleri ve boğuk bir takım mırıltılar geldiğini işitti.

Sibylle’nin yüreği hopladı. *Lukas, Tanrım, nihayet!* Rahatlayarak güldü güldü ve kapıdan dışarı fırlamaya hazırlandı, ancak tam kapının önünde geriye doğru savruldu. Antrede iki adam duruyor ve ciddi yüzlerle ona bakıyorlardı. Tam önünde duran adamın kısa, sarı saçları vardı. Belirgin bir şekilde çıkık olan elmacık kemikleri ince, hafif yanmış yüzüne gayet erkeksi bir hava veriyordu. Belki otuzlarının başında olabilirdi. Diğeri ise kırklı yaşlarının ortasında gibi görünüyordu. Kafasındaki oldukça ilerlemiş saçsız bölgenin etrafını gümüş tellerle bezeli, koyu renk saçlar çevreliyordu.

“İşte bu, bu o kadın,” dedi Johannes ve eliyle Sibylle’yi işaret etti. Sesi histerik çıkıyordu.

“Hannes!” diye bağırdı Sibylle. “Lukas nerede? Bu adamlar da?..”

“İyi günler,” diye sözünü kesti onun adamlardan genç olanı. “Komiser Martin Wittschoreck. Bu meslektaşım da Başkomiser Oliver Grohe. Lütfen bize isminizi söyler misiniz?”

“Adım Sibylle Aurich ve burada oturuyorum,” dedi Sibylle sükûnetini korumaya çalışarak. “Ya siz burada ne yapıyorsunuz? Oğlum nerede?”

“Oğlunuz hakkında bir şey bilmiyoruz,” dedi Grohe. “Bay Aurich bizi aradığı için buradayız.”

Johannes mi? Neden ki? Elbette! İki aydır ortada yoktum, o da polise haber vermiş, onlar da bana bir şeyler sormak istiyorlar.

“Size bildiğim her şeyi anlatacağım ama lütfen, oğlum her an gelebilir. Önce onun iyi olup olmadığını anlamalıyım.”

Grohe alnını kırıştırdı. “Ne hakkında bildiğiniz her şeyi anlatacaksınız?”

“Kaçırılışım hakkında elbette.”

Polisler önce birbirlerine baktılar, sonra da Johannes’e yorumlanması güç bir bakış fırlattılar.

“Bu kadının deli olduğunu söylemiştim,” dedi Johannes. “Hakkımızda en inanılmaz şeyleri bile biliyor. Bu olayla mutlaka bir ilgisi olmalı. Az kalsın beni... beni karımın geri dönmüş olduğuna ve bir şekilde farklı görüldüğüne inandıracaktı. Konuşması da tıpkı Sibylle gibi. Bunların hepsini öğrenebilmek için ona tüm bu zaman boyunca kim bilir neler yapmışlardır.”

Adamın yüz ifadesi birden sertleşti. “Karım onu tuzağa düşürmüş olmalı.”

Sadece polisler değil, Sibylle de soran gözlerle ona bakıyordu. Saniyeler geçiyor ve görünüşe göre Johannes onun gözlerinin ta içine bakarken, bu anın tadını çıkartıyordu.

“Görünüşe göre Sibylle bu bayanı Lukas isminde bir oğlumuz olduğuna inandırmış, o da bu tuzağa düşmüş.”

Tam bu anda dünya karanlık bir perdenin ardında yok oldu.

Sibylle daha gözlerini açmadan, bir sesin şöyle dediğini duydu: “Kendisine geliyor.”

Sanki biri pamuktan yapılmış bir duvara doğru konuşuyor gibiydi.

Sibylle oturma odasındaki kanepede yatıyordu. Polislerden ismini unuttuğu, genç olanı, kanepenin kenarına oturmuştu. Başını biraz yana çevirince, diğer polisle birlikte şöminenin önünde durmakta olan Johannes’i gördü. İki fısıltıyla konuşuyorlardı.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu yanındaki adam.

“Kötü,” diye karşılık verdi Sibylle ve dikkatle doğruldu. Polis de ayağa kalktı ve Sibylle bacaklarını kanepenin üzerinden çektikten sonra tekrar oturdu.

Sibylle her iki elinin parmaklarını açarak saçlarının arasından geçirdi ve karşısındaki adama baktı. Çılgıncaydı ama bu adam ona sempatik geliyordu.

“Lütfen, neler olup bittiğini söyleyebilir misiniz? Kocam o kadar... Çocuğumun nerede olduğunu biliyor musunu-?”

Polis başını iki yana salladı. “Aslında biz sizden burada ne yapmaya çalıştığınızı anlatmanızı bekliyorduk. Yani önce siz birkaç sorumuzu cevaplandırmak durumunda kalacaksınız. Çocuğunuza gelince... bu konuda bir şeyler söyleyebilmem için, önce sizin kim olduğunuzu anlamamız gerekir.”

Sibylle elini yüzünde dolaştırdı, sanki görünmez kirleri temizlemek istiyormuş gibiydi. Sonra da içini çekti. “İşte yine başlıyor. Size demiştim ya: Adım Sibylle Aurich ve burada oturuyorum, kocam inkâr etse de. Ama artık Lukas’ın nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Beni duydunuz mu? Çocuğumun yanına gitmek istiyorum, hem de hemen!” Bunları söylerken sesi giderek yükseliyordu.

Komiser hızla meslektaşına bir bakış fırlattı. Diğeri evet anlamında başını salladığında da sakın bir sesle şöyle dedi: “Siz Sibylle Aurich değilsiniz. Bayan Aurich’in iki ay önce ortadan kaybolmasından bu yana bu vaka üzerinde çalışıyoruz ve bu süre zarfında onun birçok fotoğrafını gördük. Bunlar sadece burada gördüğümüz fotoğraflar değildi, aynı zamanda bize arkadaşlarının ve akrabalarının gösterdiği fotoğraflar da vardı. Bütün fotoğrafların üzerinde aynı kadın vardı ve bu kadın kesinlikle siz değilsiniz. Ayrıca mutlak surette emin olduğumuz başka bir şey daha var: Sibylle Aurich’in çocuğu yok.”

“Sizi karakola götürmek zorundayız,” diye sözlerini tamamladı, ismi o anda Sibylle’nin aklına tekrar gelen Komiser Wittschoreck.

Karakola götürmek. Sibylle buna tepki göstermedi. Akli, içinde bulunduğu bu durumdan –*Sibylle Aurich’in çocuğu yok*– bir akıl hastası olduğundan başka bir açıklama bulmak için çılgınca çalışıyordu. Ama başka bir çıkış yolu bulamıyordu.

6

Doktor haklıydı. Jane kendisini eve götürtmüştü.

Hans kadının gerçek adını bilmiyordu. Buna üzülmüyordu. Doktor, ona Amerika'da kim olduğu bilinmeyen kadınlara veya kimliği belirlenemeyen kadın cesetlerine verilen Jane Doe adını vermişti. Hans bugüne kadar doktorun kararlarından hiçbirini sorgulamamıştı, ancak elinde değildi işte, bu isimden hoşlanmamıştı.

Yarım saatten bu yana biraz uzakta yol kenarına park etmiş olduğu arabasında oturuyor ve izliyordu. Gerçi Jane'in içeri girdiğini görmemişti, bunun için fazlasıyla geç kalmıştı, ancak onun evin içinde bulunduğundan bir saniye bile şüphe etmemişti. İki polisin eve girişinden bile sonra gelmişti.

Doktorun her aşamadaki öngöruları mutlak bir kesinlikteydi. Zaten Hans da başka türlü olmasını beklememişti; doktorun yaptığı her şey, onun da düşündüğü şekilde gerçekleşiyordu.

Fazla uzun sürmeden evin önünde bir şeyler olurdu mutlaka. Hans arkasına yaslandı. Evin yakın çevresindeki en küçük bir hareket gözünden kaçamazdı.

Hans doktorla ilk defa 2002 yılında, yirmi yıl aktif hizmette bulunduğu yabancı lejyonundaki² görevinden gönüllü olarak ayrılmasından birkaç hafta sonra karşılaşmıştı.

1991'de Saddam Hüseyin'e karşı Körfez'de savaşmıştı, sonra Somali'de, daha sonra da Kosova, Bosna ve Makedonya'da. Ardından da aniden savaşma yeteneğini yitirmişti.

İç savaş sırasında Saraybosna'nın yoğun çatışmalar yaşanan bir mahallesi olan Grbavica'da, çok katlı bir binanın bodrumunda enkaz altında kalmıştı. Üç gün üç gece insanın tasavvur edebileceği en zifirî karanlıkta, enkaz altında, sağ kolunun alt kısmı ve kalça kemiği birkaç yerinden kırılmış, kalçasının üstünde ağır bir beton parçası varken beklemek zorunda kalmıştı. Başlarda epey bağırırmıştı. Acıdan değildi, daha eğitim aşamasındayken acıya olan duyarlılığını yitirmişti, ancak arkadaşlarının bir an önce kendisini bulmaları ve savaşmaya devam edebilmesi için.

Sonunda ağzından artık en kısık bir ses bile çıkamaz olmuştu, bunun üzerine beklemiş, beklemişti. İçerideki havanın ağırlaşmış aldığı nefeslerin soluk borusuna bir yağ gibi sızıp ciğerlerine yapıştığı betondan küçük, karanlık mağarasında ne kadar sürdüğünü bilemediği kadar uzun zaman geçirdikten sonra o karanlığın içinde gözle görülmesi mümkün olmayan bir şey hissetmişti. Belki de bu alışılmadık durum algılama yeteneğini pek az insana nasip olacak sıra dışı boyutlara taşımıştı. Bir anda kendi çevresi, bütün yaşamı, tek ve en gerçek şekliyle zihninde belirmişti: Her saniye binlerce kere birbirleriyle kesişen çok sayıda unsurdan oluşan bir olaylar bütünü. Bu yaşadığı tecrübe

2 Fransa kara ordusunun yabancılardan oluşan düzenli birlikleri. (yay. n.)

onu o kadar etkilemişti ki güçsüz sesiyle altında yattığı enkaza karşı gülmüştü.

Böylece hayatında ilk defa gerçekten önemli şeyler üzerinde düşünmeye başlamıştı.

Bir süre sonra da göz kamaştırıcı bir ışığın etkisine maruz kalmıştı. Arkadaşları onu bulmuştu.

Uzun bir süre hastanede kalması gerekmişti. Kemiklerinin iyi kötü iyileşmesinden sonra bile. Sık sık doktorlarla konuşmak ve her defasında birbirinin aynı, tuhaf soruları cevaplandırmak zorunda kalmıştı.

Ama sonunda geri dönmesine izin vermişlerdi.

Fakat herkes değişmişti. Yüzbaşısı onun için artık savaşın sona erdiğini söylemişti. Yazı masasında yeni görevler onu bekliyordu. Ya arkadaşları? Birden artık onu dinlemek istemez olmuşlardı. Yeni edindiği bilgileri her anlatmak istediğinde bir bahaneyle ortadan kayboluyor, cüzamlı gibi onu yapayalnız bırakıyorlardı. Kolunun alt kısmındaki büyük yaralara karşı bir şey yapabilirdi, ancak içindekilere yapılacak bir şey yoktu.

Aşağılamalarla geçen yıllardan sonra Nîmes'den ve İkinci Yabancı Piyade Alayı'ndaki arkadaşlarından ayrılırken, hayatının nasıl devam edeceğine dair kafasında en küçük bir fikir dahi yoktu.

Gerçi yabancı lejyonunun yasasına göre hayatı boyunca bu büyük ailenin bir ferdi olacaktı ve on sekiz yıldan fazla hizmet ettiği için küçük bir de emeklilik maaşı alacaktı, ancak bunların ona ne faydası vardı ki? Almanya'ya döndüğü zaman, emirlerine güvenebileceği biri olmadığında hayatın çok zor olduğunu fark etti. İnsanların birçoğunun onuru ve saygısı yoktu.

Bir meyhanede üç cılız herifle yaptığı bir kavgadan sonra Almanya adaletinin pençesine düştüğünde doktorla tanışmıştı. Fiziksel yaralama nedeniyle yapılacak duruşmadan kısa bir süre önce Münih'teki az eşyalı, titizlikle toplanmış evinin kapısının önünde belirmişti: Ona teklif edebileceği bir iş imkânı vardı, acaba ilgisini çeker miydi? Doktor otorite sahibiydi, Hans bunu daha ilk karşılaşmalarında gözlerinden okumuştı ve onun gibi bir adamın karşısında oturmaktan mutlu olduğunu hissetmişti. Az kalsın ayağa fırlayacak ve ona şöyle cevap verecekti: "*Oui, mon capitaine!*"³

Doktor duruşmada onun lehine görüş bildirmiş ve güvenlik personeli olarak yanında sabit bir işi olduğunu belirtmişti. Bu pozisyon tanımının arkasında gizlenen gerçek işi, sadece doktordan aldığı görevleri koşulsuz olarak yerine getirmektir.

Hans doğruldu. Çapraz karşısında kapı açıldı ve Jane polislerle birlikte dışarı çıktı.

Adamlardan biri onu kolundan kavramıştı ve eve gelmekte kullanmış oldukları arabaya doğru yönlendiriyordu. Jane'in şaşırması ve korkmuş bir hali vardı. Hans birkaç kez yüzünü ovuşturdu, sonra da avucunu birkaç milimetre uzunluğundaki saçlarının üzerinde gezdirdi, tıpkı beyaz kepi her çıkarışında yaptığı gibi.

Araba yola koyulduğu zaman bir an daha bekledi, sonra motoru çalıştırıp onları takip etmeye başladı.

3 (Fr.) Emredersiniz, Yüzbaşım. (yay. n.)

7

Sibylle, Komiser Wittschorek'in kullandığı arabanın arka koltuğunda oturuyor ve yan camdan dışarı bakıyordu. Polisler ondan kendileriyle gelmesini istediklerinde, buna itiraz etmemiştir. Belki böylesi daha iyiydi ve bu korkunç durum sonunda biraz aydınlığa kavuşurdu. Johannes evde kalmıştı. Polislerle evden ayrılırken kendisine fırlattığı bakış nefret doluydu, ancak şu anda bu umurunda değildi.

Dışarıda banliyö evleri beton yüzleriyle ona bakıyorlardı. Arabanın önünde bir yerlerde bulunan bir hoparlörden çıtırtı ve hışırtıların yanı sıra, düzensiz aralıklarla insan sesleri de duyuluyordu. Sanki uzaklarda bir yerde bir teneke kovanın içine konuşuluyormuş gibi anlaşılmaz, insan kulağına uygun olmayan seslerdi. Evlerin ön cepheleri gözlerinin önünde bulanıklaştı. Belirsiz nedenlerden ötürü artık kendi dünyası olmayan bu dünyadan kendisini soyutladı. Düşünceleri artık sadece Lukas'ın etrafında dönüyordu.

Onu gözlerinin önüne getiriyordu, oturma odasında, yerde, yumuşak bir örtünün üzerinde yatıyordu. O zamanlar çok katlı bir binanın ilk katında kirada oturuyorlardı.

Onun tekrar tekrar ayağa kalmaya çalıştığı, ancak her defasında poposunun üzerine oturduğu zaman attığı sabırsızlık çığlıklarını işitiyordu. Bir an önce yürümeye can atıyordu. Daha doğrusu, her şeyi bir an önce yapmaya can atıyordu. Ona yemek yedirirken kaşığı yeterince hızlı bir şekilde mamayla dolduramadığı takdirde küçük, şirin parmaklarını kaşığa doğru uzatıyor ve bebek diliyle annesine kızıp duruyordu. Yine de yeterince hızlı gelmediği takdirde ağlamaya başlıyordu. Küçük bisikletine binmeye çalıştığında durup dinlenmeden onun yanında yürümüş, yük sepetini tutarak devrilmesine engel olmaya çalışmıştı. Nihayet hava kararmaya yüz tuttuğunda, Lukas kendi başına pedal çevirmeye başlamıştı.

Görüntüler bulanıklaştı –*Lukas. Lukas'ım*– ve yerlerini başka bir sahneye bıraktılar: *Gemiyle çıktığımız gezi, Lukas henüz üç yaşında var yok, babasının omuzlarında oturuyor ve bir karış açık ağzıyla kıyıyı seyrediyor. Güvertenin ortasına gerili bir ipe çok sayıda renkli flama asılmış, rüzgârda dans ediyorlar. Oğlum ...*

Yüzünde dünyaya karşı sadece çocukların gösterebileceği o saf, gizlenmeyen hayranlığın yazılı olduğu oğlunun yüzünü son derece belirgin bir şekilde görüyordu. Dikkatini anılarında Lukas'ı omzuna oturtmuş adamın üzerine çevrilince, Sibylle irkildi. Orada, Hannes'in gözlerinin, burnunun ve ağzının olması gereken yerde, hatları olmayan oval bir yüzey vardı. Hatırasında ayrıntıları hatırlamaya çalıştı, fakat üzerinde yoğunlaşmaya çalıştıkça, görüntü giderek bulanıklaşıyordu. Ve sonunda aniden bütünüyle yok oldu. Anısı yerine sadece karlı bir görüntü görebiliyordu.

Karlı görüntü.

“Nasılsınız? Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?”

Sibylle gözlerini açtı. Grohe ona doğru dönmüştü, Wittschorek'in bakışları ise her saniyede bir dikiz aynasıyla yol arasında gidip geliyordu.

Herhalde yüksek sesle inlemiş olmalıydı. "Hayır... Evet."

Grohe dimdik ona bakıyordu ve bu bakışlarda iyi niyet okunmuyordu.

"Lütfen," dedi Sibylle yalvarırcasına, "Ostentor yakınlarındaki hastaneye gidebilir miyiz? Orada size bodrumda kapatıldığım odayı göstereceğim. Bir de o Doktor Muhlhaus'u... Tanrım, insan gerçekten de delirmişse ve bir başkası olduğunu sanıyorsa, olduğunu sandığı bu kişinin hayatının en ince ayrıntılarını bile hatırlamaz ki. Oğlum... Lukas... onun doğumu, vaftizi... Anlıyor musunuz, onun hayatının her anını hatırlıyorum. Kendi kendimi çocuğum varmış diye kandırarak değilim ya! Bana neler olduğunu bilmiyorum ama tüm bunlarda oğlumun hiç suçu yok. Lütfen, bana yardım edin!"

"Bayan Aurich'in ortadan kaybolmasıyla ilgili olduğunuzdan şüpheleniliyor," dedi Grohe monoton bir sesle. "Sizi önce merkeze götürüp ifadenizi alacağız. Gerisine sonra bakarız."

"Elbette bu ortadan kaybolmayla ilgim var," diye bağırdı Sibylle öfkeyle, "çünkü o kaybolan Sibylle Aurich benim. Tanrım, bu ne kadar çılgınca bir şey böyle!"

Grohe derin bir nefes aldı ve tekrar öne döndü. Hemen sonra Wittschorek yan gözle ona baktı: "Hastaneye neden kısaca uğramıyoruz ki? En azından bu durumu açıklığa kavuşturmuş oluruz. Bir sürü zaman kazanırız."

Grohe önce cevap vermedi. Sonra bir kez daha Sibylle'ye döndü. "İyi bakalım. Yalnız oraya giderken, bu hastanede size

yapıldığını iddia ettiğiniz şeylerin hepsini ayrıntılarıyla anlatacağıız.”

Sibylle heyecanla başını salladı, anlatmaya gördüğü rüyayla başladı ve on dakika sonra, Wittschorek anahtarı çevirip motoru susturduğunda, evin önüne geldiği anla sözlerini bitirdi. Sibylle o gün yaşadıklarının hepsini ayrıntılı olarak anlatmış, ancak nedenini bilmediği bir duygudan ötürü Rosie'nin ismini vermemişti. Sonra yan pencereden dışarı baktı ve hastaneyi tanıdı.

“İyi bari, madem öyle, gidip bakalım, o bodrum katı neyin nesiymiş.” Wittschorek cesaret verircesine ona göz kırptı ve Sibylle içinden ona teşekkür etti.

Sibylle dışarı çıkmak istedi, fakat kapı içeriden açılmıyordu. Grohe kapıyı dışarıdan açtı: “Sizi kapattıkları o korkunç zindanı göreceğim için heyecanlanıyorum.”

Hastanenin giriş salonundaki danışma bankosunda genç, şiş yanaklı, saçları küt kesilmiş bir kadın, U biçimli bir masanın arkasından gülümseyerek onlara bakıyordu. Bir mikrofonlu kulaklığın ince kolu, yanağının yanından ağzının önüne uzanıyordu.

Grohe pantolonunun arka cebinden kimliğini çıkardı ve kadına doğru tuttu. “Ben, Başkomiser Oliver Grohe. Doktor Muhlhaus ile görüşmek istiyoruz.”

Kadının yüzündeki nazik gülümseme bir anda kayboldu ve yerini yardıma hazır bir ifadeye bıraktı. Devasa telefon sisteminde bir numara çevirirken şöyle dedi: “Önce binada olup olmadığına bakmalıyım. Konu neydi acaba?”

“Bu sizi ilgilendirmez,” diye karşılık verdi Grohe, bunun üzerine kadın alınmış bir tavırla önündeki tuşları seyretmeye başladı. Kısa bir telefon görüşmesinden sonra şöyle dedi: “Dok-

tor Muhlhaus birkaç dakika sonra burada olacak. Gelene kadar dilerseniz oturarak bekleyebilirsiniz.”

Grohe tek kelime etmeden arkasını döndü ve salonun ortasındaki portakal rengi plastik sandalyelere doğru yürüdü. Wittschorek kadına gülümsedi ve teşekkür etti, görünüşe göre bu davranışı kadını biraz yumuşatmıştı çünkü o da gülümseyerek karşılık verdi.

Sibylle sakin kalmayı başaramıyordu. Geçen her dakikayla sinirleri daha da bozuluyordu. Aniden tekrar karşısına çıktığında Doktor Muhlhaus denilen bu adamın nasıl davranacağını merak ediyordu. Kafasında hatırı sayılır büyüklükte bir şiş olmalıydı.

Bir kez daha doktorun gelip gelmediğini görmek için başını çevirdiğinde, hastanenin küçük büfesinin yanında duvara yaslanmış, koyu renkli saçları başının yanında kulaklarının üzerine düşen, gözlerini üzerine dikmiş bir adamın varlığı dikkatini çekti. Otuzlu yaşların ortalarında olmalıydı, sportif bir yapısı vardı, açık renkli keten bir pantolon ile beyaz bir tişört giymişti. Sibylle de bakışlarını ona diktiğinde, adam gözlerini kaçırmadı. Bu mesafeden doğru anlayabildiyse, adamın bakışlarında anlayış, hatta acıma gibi bir şeyler okuyabiliyordu. *Acaba bu anlayış dolu bakışlar benim için mi? Onu tanıyor muyum, ya da tanımam mı gerekir?* Sibylle'nin nabızı hızlanmıştı. İki yanındaki sandalyede oturan Wittschorek'e baktı ve ona adamı göstermek istedi fakat polis başıyla danışmayı işaret etti. Orada uzun boylu, biraz tombulca, üzerinde beyaz bir gömlek bulunan bir adam, şu anda bulundukları yeri işaret etmekte olan genç kadınla konuşuyordu. Adam başını salladı ve kendilerine doğru yürümeye başladı. Görünüşe göre Muhlhaus onları yanına götürmesi için doktorlarından birini göndermişti. Adam tam karşılarında durdu

ve başkomisere baktı. “Merhaba,” dedi nazik bir tavırla, “ben Doktor Muhlhaus, size nasıl yardımcı olabilirim?”

Sibylle boş gözlerle adama baktı. *Bu bir kâbus.* Sonra da ayağa fırladı. “Siz... siz benim kastettiğim Doktor Muhlhaus değilsiniz. Bu sabah burada olan diğer Doktor Muhlhaus nerede? Başhekim olan?”

Adam soran gözlerle polislere baktığında, Grohe ayağa kalktı: “Ben Başkomiser Grohe, arkadaşım da Komiser Wittschorek. Fazla vaktinizi almayacağız, Doktor Muhlhaus. Bu kadını tanıyor musunuz?”

Doktor Sibylle’yi dikkatle süzdü ve başını salladı. “Hayır, onu tanımıyorum.” Sonra bakışlarını Sibylle’nin gözlerine çevirdi. “Diğer Doktor Muhlhaus’ derken kimi kastediyordunuz? Burada benden başka bu isimde kimse yok. Başhekimimiz ise Doktor Kleinschmitt.”

Grohe arkadaşına zafer kazanmış bir edayla baktı. “Ne dersin, bu kadar yeter mi? Şimdi gidebilir miyiz?”

“Hayır!” diye bağırdı Sibylle dehşet içinde. “Lütfen. Madem öyle, başka biri kendini Doktor Muhlhaus olarak tanıtmış olmalı. O adam ince yapılı, çok uzun boylu değil, ellili yaşlarında, siyah saçlı. Bodrum. Bodrum katına inebilirsek, doğruyu söylediğimi ispat edebilirim.”

Wittschorek uzun boylu adama döndü. “Hastanenin bodrumuna şöyle bir göz atmamız mümkün olabilir mi?”

“İyi de bu çok komik,” diye atıldı Grohe, Doktor Muhlhaus’un cevap vermesine fırsat kalmadan. Wittschorek onun itirazını duymazdan geldi ve soran gözlerle doktora baktı. Adam gözle görülür bir şaşkınlık içindeydi. “Şey, evet, elbette. Nereyi görmek istiyorsunuz? Patolojiyi mi, yoksa morgu mu? Yoksa banyoları

mı? İki bodrum katımız var. Tam olarak neyi aradığınızı öğrenebilir miyim?”

“Arka taraftan geçmeliyiz,” dedi Sibylle çabucak, “bahçenin içinden. O dediğim odaya sanırım sadece arka tarafta, bahçeye açılan bir merdivenle ulaşılabilir.”

“Bu kadar yeter!” Grohe’nin suratı kıpkırmızı kesilmişti.

Wittschorek sakın bir sesle cevap verdi. “Madem buraya kadar geldik, o bodruma bir kez bakmakla bir şey kaybetmeyiz.”

“İsterseniz bina sorumlumuzu çağırayım,” diye teklifte bulundu Doktor Muhlhaus. “Burada bodrum katlarını ondan iyi bilen kimse yoktur.”

Sibylle büyük bir umutla Wittschorek’e baktı. Arkadaşına kısaca bakıp başını salladığında, Grohe abartılı hareketlerle gözlerini devirdi, fakat bir şey demedi.

Doktor Muhlhaus arkasını döndü ve uçuşan önlüğüyle danışmaya doğru yürüdü. Sibylle tekrar sandalyesine çöktüğünde, aklına büfenin yanındaki adam geldi. Az önce durmakta olduğu yer, artık boştu. Giriş salonunu gözleriyle taradı, fakat hiçbir yerde görünmüyordu. Herhalde yanılmıştı, adam sadece öylesine flört etmek niyetindeydi. İçini çekerek başını öne eğdi ve ayaklarının dibindeki zemine bakmaya başladı.

Bina sorumlusunun gelmesi en fazla iki dakika sürdü. Adam kırk beş, belki de elli yaşındaydı, Doktor Muhlhaus olduğunu söyleyen adam kadar uzun boyluydu, fakat çok daha zayıftı. Kotunun ve kareli kırmızı gömleğinin üzerine geçirmiş olduğu gri önlük sanki bir tel askıya asılmış gibi duruyor, onu sırık gibi gösteriyordu.

Adam onları kibarca selamladı ve kendisini Heiko Feith olarak tanıttı. Wittschorek ne aradıklarını ona anlattıktan sonra Doktor Muhlhaus kendisini bekleyen acil hastalar olduğu gerekçesiyle izin istedi. Ardından da Wittschorek, Grohe ve Sibylle bina sorumlusunu takip ederek bir merdivenden aşağı indiler, sonra da hepsi birbirine benzeyen koridorlardan ve odalardan geçtiler. Sibylle kısa bir süre sonra yön duygusunu yitirmişti. Buradan tek başına çıkmayı asla başaramayacağı duygusu, her kapı ve koridorla birlikte daha da yoğunlaşıyordu. Sonunda Feith kalın bir demir kapının önünde durdu ve onu açmaya çalıştı. Birkaç kez zorladıktan sonra, kapı nihayet bir gıcırtyla açıldı. Birlikte içeri girdiler, artık Sibylle'nin öğleden önce geçmiş olduğu o karanlık merdiven boşluğunda bulunuyorlardı. Dört kısa merdivenin ortasında duran bir platformun üzerinde duruyorlardı. Sibylle sabah kaçarken bu kapıyı fark etmemişti, ama buna pek de şaşırmamıştı. "İşte! Buradan aşağı inmeliyiz!" diye bağırdı heyecanla ve Feith'in yanından fırlayarak koşmaya başladı. Bir kez bile arkasına bakmaya gerek duymadan, her iki merdivenin basamaklarından aşağı indi. Diğerlerinin arkasından gelen ayak seslerini duyabiliyordu.

Aşağıda bodrum katının büyük odasına geldiğinde durdu ve içeri bir göz attı. Aynen birkaç saat önceki gibiydi. Rahatlayarak sandıkların üzerinden arka taraftaki kapalı kapıyı işaret etti ve Grohe'ye döndü: "Şunun arkasında kısa bir koridor var, o odaya açılıyor, hani beni... Yalan söylemiş olup olmadığımı şimdi göreceksiniz!"

Sibylle, arkasında Feith ve diğer iki polisle birlikte çevik adımlarla sandıkların arasından geçti. O kapı da kilitli değildi, ancak Sibylle onu açtığında karşısında karanlık bir koridorun

uzandığını gördü. Bunun üzerine duraksadı ve yardım istercesine bina sorumlusuna baktı. Adam başını salladı ve Sibylle'nin yanından geçti, hemen sonra da tavandaki floresan lambalar yandı ve kısa koridoru yeniden o soğuk ışığa boğdular. Diğer taraftaki kapının alışılmadık genişlikte olduğu, hatta tek gözlü bir devin gözü gibi, neredeyse tehdit dolu olduğu Sibylle'nin dikkatini çekmişti.

"İşte bu," dedi yavaşça, ancak ilerlemek için bir harekette bulunmadı.

Birkaç saniye sonra kimse yerinden kıpırdamayınca, Grohe asık suratıyla homurdandı: "Burada durup bu kapıyı mı seyredeceğiz, yoksa bu bayanın kapatıldığını öne sürdüğü odaya mı bakacağız?"

Heiko Feith kapıya doğru ilerledi, bu tarafta kilidin üzerine takılmış olan bakımsız pirinç tokmağını kavradı ve içeri doğru itti. Kapı kolaylıkla açılmıştı.

Sibylle kalp atışlarının nasıl hızlandığını fark etti. O sahte Doktor Muhlhaus'un hâlâ içeride olma ihtimali de vardı. *Belki de hâlâ baygındır ya da...*

"İşte, tıpkı düşündüğüm gibi," diyerek düşüncelerini kesti onun Grohe. Feith'in bir ışık düğmesine basmasından sonra, odaya ilk giren o olmuştu. Az sayıdaki sandık dışında neredeyse tümüyle boş olan odayı gördüğünde, Sibylle'nin son gücü de yok oldu. *Bu... mümkün... değil.* Grohe hemen önünde duruyor ve gözlerinin içine bakıyordu. "Bütün bunlar için çok kısa bir sürede olağanüstü iyi bir açıklama bulamazsanız, yakın geleceğiniz için iki seçenek görüyorum: Ya bir hapishanede, ya da psikiyatri kliniğinde bir hücre."

Sibylle çaresiz bir şekilde çıplak duvara sırtını dayayıp öylece önüne bakarken, Wittschorek sandıkların arasında yavaş yavaş dolaşıyor, arada sırada yere çömeliyor ve sanki bir olay yerinde iz arıyormuş gibi zemini inceliyordu.

“En son ne zaman buraya inmiştiniz, Bay Feith?” diye sorduğunu duydu komiserin. Bina sorumlusu bir an düşündü. “Hımm... Herhalde iki ya da üç ay olmalı. Burada pek kimsenin işi olmaz.”

“Bu odaya başka kimler girebiliyor?”

“Aslında her isteyen. Kapı dışarıdan asla kilitlenmez. Ama içeri giren biri, kapının arkasından kapanmamasına dikkat etmeli.” Adamın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Burada uzun süre kalacaksak, kapının arkasına bir sandık koyalım derim. Anahtar yukarıda, ofisimdeki anahtar dolabında asılı.”

Sibylle içinde bulunduğu donukluktan kurtuldu. *Yalan söylemedim. Kahretsin, yalan söy...* Hiç düşünmeden kendisini duvardan öne itti. Wittschorek’in yüzüne keskin bir bakış fırlattı ve yapmak istediği şeyi, tam o anda onun da fark etmiş olduğunu anladı. Ama ya bir şeyler yapabilmek için fazla uzaktaydı ya da bilinçli olarak o arkasını dönüp iki büyük adımda koridora çıkarken hareketsiz kaldı. Grohe’nin şaşkın çılgılığı, kapanan kapının gümbürtüsünün içinde boğulup gitti.

Sibylle hızla nefes alarak aynı gün içinde ikinci kez hastanenin bodrumundan kaçmaya başladı.

Kısa bir süre önce aksi yönde takip ettiğini sandığı bazı koridorlardan ve sapaklardan geçtikten sonra, yolunu kaybettiğini anladı. Tavanda hemen başının üzerinde bulunan kalın borular ve kablo demetleri, gelirken dikkatini çekmemişti. Koridor boyunca ilerlediği ve fazla düşünmeden sağa saptığı esnada, giriş

salonundaki doktorun söylediklerini hatırladı: “Nereyi görmek istiyorsunuz? Patolojiyi mi, yoksa morgu mu?”

Panik yapma, morg mutlaka kilitlidir. En azından kapıda bir levha vardır, kesin vardır. Güzel şeyler düşün! Lukas... Sibylle dikkatle yürümeye devam etti. Sadece başının üzerindeki borulardan tuhaf sesler gelmekle kalmıyordu, arkasından da çatırtılar ve gıcırtilar geliyordu, üstelik morg kelimesi kafasının içine yerleştiği andan beri, bu gürültüler ona son derece korkunç geliyordu. Birkaç adım attıktan sonra, peşinde kimin veya neyin olduğunu görmek için kalbi çarparak arkasını döndü. *Buradan çıkmam lazım, kahretsin! Lukas...* Oğlunun yüzünü gözlerinin önüne getirdiğinde, morga veya o gürültülere dair düşünceler derhal önemsizleşiyordu.

Bu labirentten bir an önce çıkmalı, belki de tehlikeli bir durumda bulunan oğlunu bulmalıydı. Sibylle'nin adımları hızlandı. Sadece birkaç kapı sonra o aydınlık, sevecen merdiven boşluğuna ve on dört basamak sonra da hastanenin giriş salonuna ulaşmıştı.

Kabul bölümünden özellikle yavaş adımlarla geçti ve yüz ifadesinin mümkün olduğunca sıradan olmasını diledi. Nihayet büyük binanın dışına çıktığında derin bir nefes aldı ve dört bir yanına bakındı. İlk olarak bu uğursuz hastaneden uzaklaşmalıydı. Rosie'nin arabasına bindiği Adolf Schmetzer Caddesi'ne çıkmak için sola dönmeye karar verdi.

Rosie! Sibylle, üzerinde telefon numarası yazan kâğıdın hâlâ külotunun içinde olduğunu hatırladı. Bundan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak o biraz kaçık kadının yanında en azından güvende olurdu. Oğlunun nerede ve ne durumda olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Bir telefon kulübesi bulmalıydı.

hayır, önce parasını bozdurabileceği bir dükkân lazımdı, çünkü ankesörlü telefonlar yirmi avroluk banknotları kabul etmezdi.

Saatler önce bir paralel caddeden ulaşmış olduğu büyük kavşaktan yüz metre kadar önce, sayıları günden güne azalan sıcak, sevimli bakkal dükkânlarının birinin önünde durdu. Tezgâhın arkasında şaşılacak denli genç bir adam duruyor ve sevimli bir tavırla gülümsüyordu. En fazla yirmi yaşlarındaydı; görünüşe göre annesiyle babasının işlettiği dükkânı devralmaya istekli oğullardan biriydi.

Modern bir yazar kasanın yanında, pleksiden kapaklı bir pastalığın altında çok sayıda sandviç üst üste yığılmıştı. Sibylle onları gördüğü zaman, uyandığından bu yana hiçbir şey yememiş olduğunu fark etti. Aradan geçen saatler boyunca midesindeki kazınmayı görmezden gelmiş ya da bir kâbustan diğerine atlarken mide bölgesinde kesintisiz olarak varlığını sürdüren baskının etkisiyle fark edememişti.

Bir peynirli sandviç almaya karar verdi, ödemeyi bir yirmilikle yaptı ve bozuk parayı pantolonun cebine sokarken delikanlı onu öyle abartılı bir tavırla uğurladı ki gören onu dükkânın yarısını satın almış sanırdı. “Lütfen tekrar teşrif edin,” diye bağıırıyordu delikanlı arkasından, Sibylle dükkândan çıktıktan sonra bile.

Sibylle kavşağa kadar yürüdü ve bu şekilde karşıya geçmesine gerek kalmasın diye sağa döndü. Bu arada peynirli sandviçinden ısırıklar alıyor ve basit bir sandviçin bile ne kadar lezzetli olabileceğine şaşıırıyordu. Bir kilometre kadar sonra, sadece arada bir küçük dükkânların vitrinleri tarafından kesintiye uğratılan bir sıra konutun önünden geçmek zorunda kaldı, ta ki nihayet aradığını buluncaya kadar.

Sibylle yıllardır ankesörlü bir telefon kullanmamıştı ve bu şeylerin kapalı bir kulübede değil de kaldırımın arka tarafına monte edilmiş pembe bir sütuna öylece asılmış olduğunu fark edince epey şaşırdı. Dört bir yana şöyle bir baktıktan sonra kotunu açtı ve iki parmağıyla külotunun içinde Rosie'nin telefon numarasının yazdığı kâğıdı sıkıştırmış olduğu yeri aradı. Neyse ki kâğıt yerinden kaymamıştı, bu yüzden uzun süre aramasına gerek kalmadı. Terlediği için kâğıt biraz nemlenmiş ve rakamlar bulanıklaşmıştı, ancak yine de telefon numarasını kolaylıkla okuyabildi. Telefon sadece iki kere çaldı. "Rosemarie Wengler, iyi günler diler."

Sibylle rahatlayarak derin bir oh çekti. "Merhaba, Rosie," dedi bir miktar endişeyle. "Benim, Sibylle...Aurich... Beni hatırlıyorsunuz... hatırlıyorsun umarım."

Rosie içten gelen bir kahkahayla karşılık verdi. "Elbette seni hatırlıyorum. Vakit geldi mi? Yine küçük bir gezinti mi yapmak istiyorsun? Nerede buluşmak istediğini söyle. Hemen donuma kadar soyunup seni almaya geliyorum. Ne eğleneceğiz ama!"

Sibylle içinde bulunduğu gerçek dışı duruma rağmen gülümsemek zorunda kaldı.

"Hayır, gezintiye çıkmadım. Üzerimde normal kıyafetler var. Ama, yani..."

Sibylle tereddüt edince Rosie cümleyi tamamladı. "... yine sevdiceğinle kavga ettin. Öyle mi? İstersen gelip seninkini şöyle bir sıkıştırayım. Mecazi anlamda yani." Kadın bir kez daha derinden gelen, boğuk bir kahkaha attı.

"Hayır, bu... çok daha kötü bir şey. Şimdi açıklayamam ama büyük bir belanın içindeyim ve senden başka kimden yar-

dım isteyebileceğimi bilemiyorum. Acaba sen... yani, seninle görüşebilirsek, sana minnettar kalırım.”

“Büyük bir belanın içinde misin? Rosie’ye nerede olduğunu söyle, birkaç dakika sonra oradayım.”

“Hemen hemen bu sabahkiyle aynı yerdeyim.”

“Hımm!” dedi Rosie, “bana yirmi dakika ver!” Sonra da telefonu kapadı.

Çok şükür. En azından bana inanan biri var.

Sibylle’nin o anda bir telefon defterine ihtiyacı vardı, fakat bu modern sütuna asılan telefonlarda görünüşe göre öyle bir şey yoktu. Bunun yerine cihazın üst kısmındaki büyük bir çıkartmanın üzerinde bilinmeyen numaraların telefonu yazılıydı. Bunun üzerine yarığa bir avro attı ve telefonun hastaneye bağlanmasını istedi, ancak bu öyle çok da kolay olmadı. Hastanenin ne adını ne de adresini bildiği için, Regensburg’da, Ostertor’un yakınlarındaki hastanenin telefonunu istedi. Karşı taraftaki kadın ise hastanenin adına veya bir cadde ismine ihtiyacı olduğunu belirtti. Sibylle acil bir durumun söz konusu olduğunu söylediğinde, neler yapabileceğine bir bakacağını söyleyerek karşılık verdi. Sonsuz uzunlukta bir sessizlikten sonra, kadın tekrar konuştu ve Sibylle’nin aradığı hastanenin, Özel Monsert Hastanesi olmasının muhtemel olduğunu söyledi. Sonra da numarayı ona okudu. Sibylle numarayı çevirdi, birkaç saniye sonra da, Sibylle’nin danışmadaki görevli olduğunu düşündüğü bir kadın sesi cevap verdi.

“Merhaba,” dedi sonra, “adım Sibylle Aurich. Hastanenin bahçeden ulaşılan bodrum katında, bina görevliniz iki polisle beraber kilitli kaldı. Hangi bodrumu kastettiğimi Doktor Muhlhaus’a sorun. Anahtar bina görevlisinin ofisinde asılı.”

“Bundan haberim var zaten,” dedi kadın kısa bir tereddüt anından sonra. “Siz kimsiniz? Yoksa o kadın...” Görevli başka bir şey diyemeden Sibylle ahizeyi yerine koydu, çünkü kadının bodrumdaki adamların varlığından nasıl haberdar olduğunu bir anda anlamıştı. *Cep telefonları, tabii ya!* En azından polislerin yanında mutlaka cep telefonları vardı ve görünüşe göre bodrumda da şebeke çekiyordu.

Arkasını dönüp Rosie’nin kendisini alacağı kavşağa doğru yürümeye başladığında, hastanede yakalanmamasının çok büyük bir şans olduğunun farkına vardı. Bodrumdan kaçarken Wittschorek’in yüzünde beliren ifade gözlerinin önüne geliyordu. Ne yapacağını anlamış mıydı acaba? Eğer öyleyse, neden kendisini durdurmak için bir girişimde bulunmamış, o antipatik meslektaşı ve bina sorumlusuyla birlikte içeri kapatılmalarına neden seyirci kalmıştı? *Yoksa bana gerçeği söylediğimi ispatlama fırsatı mı vermek istiyordu? Ama bu onun işi değil ki... Bir de, kocam bile yalan söylediğimi iddia ederken, kim olduğumu nasıl ispat edebilirim ki? Neden, Hannes, neden?*

Sibylle düşündükçe, Hannes’in Lukas’ın nerede bulunduğunu bildiğinden daha fazla emin oluyordu. Ama kendisini neden kaçırmış ve iki ay boyunca yapay bir komada tutmuşlardı? Kendisini Doktor Muhlhaus olarak tanıtan adam kimin nesiydi? Gerçekten de bir doktor muydu ve nasıl olup da bodrumdaki düzeneklerin bu kadar kısa zamanda ortadan kaybolmasını sağlamıştı?

Sibylle kavşağa ulaşmıştı; birkaç saat önce yaslandığı evin duvarına bir kez daha sırtını dayadı.

Çok fazla soru vardı ve şu ana dek tek bir cevap bile gelmemişti. *Bütün bunlar neden oluyor? Neden hepsi bir sigorta*

komisyoncusunun ofisinde çalışan, ne bir serveti ne de sırrı olan ben, Sibylle Aurich, ben hiçbir zaman...

Kırmızı arabadan yükselen korna sesi, Sibylle'yi ilk defasında olduğu kadar korkutmuştu. Sibylle evin duvarından ayrılmadan önce içgüdüsel olarak dört bir yanına baktı, sonra da birkaç hızlı adımda Rosie'nin arabasına ulaştı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Sibylle." Rosie ona bakarak gülümsedi. "Beni aradığına da sevindim." Sonra yan gözle kotunu süzdü. "Kendi bedeninde bir şey yok muydu?"

Sibylle tereddütle gülümsedi ve karşılık verdi: "Biraz bollaşmış sanırım. Bir de son haftalarda birkaç kilo vermiş olmalıyım. Hemen geldiğin için teşekkür ederim." Rosie boş ver dercesine elini salladı ve hareket etti.

Arabanın yan camının görüş alanından çıkmasından az önce, Sibylle bir trafik levhasına dayanmış halde kendilerini seyreden adamın farkına vardı. En fazla iki saniye süresince görmüş olmasına rağmen onu hemen tanıdı. Bu, hastanenin giriş salonundaki adamdı.

Aslında Rosie'ye durmasını söylemek ve arabadan inerek adama niçin kendisini takip ettiğini sormak istiyordu ama bunu yapmaktan vazgeçti. Gününün nasıl geçtiğine bakılacak olursa, adamın orada otobüs beklediği, hastaneye asla adım atmamış ve Sibylle Aurich'i hayatında hiç görmemiş olduğu ortaya çıkacaktı mutlaka.

8

Jane hastaneden tek başına çıktığında, bir an için doktoru değişen durum hakkında bilgilendirmeyi düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Onu takip etmeye devam edeceği açıktı, ancak daha öncekilerin aksine, bu kez kadının ne yapacağını bilmiyordu.

Aralarında yeteri kadar mesafe bırakıp onu takip etmeye başladı ve o küçük dükkândan tekrar çıkıncaya kadar bir duvar çıkıntısının arkasına gizlendi. Jane yürürken iki üç defa arkasına baktı, ancak yeteri kadar uzak olduğu için onu fark etmedi.

Jane telefonun yanında durduğunda da doktoru aradı. Hans'ın durumu tasvir etmesinden sonra da sesi sakın çıkıyordu.

“Ne söylediğini duyacak kadar yaklaşabiliyor musun?” diye sordu doktor.

Hans kadına doğru bir bakış attı. Telefonda konuşmaya devam ediyordu.

“Hayır, beni fark eder.”

“Arabayı nereye park ettin?”

“Hastanenin önüne.”

“Yakınlarda kal, bir arabayla birlikte Joachim'i sana göndereceğim. Bulunduğun yeri değiştirirsen ona haber ver.”

Görüşme sona ermişti.

Hans telefonu pantolonunun cebine soktu ve şüphelenmemesi için Jane'le arasındaki mesafeyi biraz daha artırdı.

Jane ahizeyi yerine koyduktan sonra telefonun yanında kalmayıp aksine üzerine doğru gelmeye başlayınca, Hans olduğu yerde öylece durdu ve canının sıkıldığını özellikle belli ederek etrafı seyretmeye başladı. Ona ancak yanına gelmesine birkaç saniye kalınca baktı.

Jane'e dokunması için kolunu uzatması yeterliydi. Bu düşünce Hans'ın tüylerinin ürpermesine neden oldu. Jane ise onu hiç fark etmemiş gibiydi. Yüz ifadesine bakılacak olunursa, derin düşüncelere dalmıştı. Bu Hans'ı hiç şaşırtmadı.

Hans caddenin karşı tarafına geçti ve Jane'in sabah kırmızı Golf'e binmiş olduğu kavşağa ulaşınca kadar, onu çapraz geriden takip etti. Sonra bakışlarıyla etrafı taradı ve Jane'in biraz ötesinde, bir durulmaz levhasının direğine öylece dayanmış duran beyaz tişörtlü adam dikkatini çekti. Jane bu arada bir evin duvarına yaslanmıştı. Bekliyor gibi görünüyordu. Hans, Joachim'in numarasını çevirdi ve ona nerede olduğunu açıkladı. Joachim sadece birkaç dakika uzaklıktaydı.

Kırmızı araba Jane'in önünde yol kenarında durup kornaya bastığında, Hans trafikte kendisine bir boşluk aradı ve hızlı adımlarla tekrar yolun karşısına geçti. Yolun tam ortasında, içinde Jane'in bulunduğu arabaya yol vermek için durdu.

Karşı tarafa geçtikten birkaç saniye sonra Joachim'in gri BMW'si önünde durdu ve tek kelime etmeden arabaya bindi.

Jane çok yakınından geçtiğinden beri Hans, doktorun kendisine Jane'in gezintisine son verme emrini ne zaman vereceğini düşünüp duruyordu.

9

Rosie, Burgweinting’de, Sibylle’nin bindiği noktadan yaklaşık beş kilometre uzaklıkta, pastel sarısı sıvalı küçük bir evde oturuyordu. Yol boyunca pek az konuşmuşlardı, Sibylle de bundan ziyadesiyle memnun olmuştu. Rosie’nin empati duygusuna hayran kalmış ve bu birçok açıdan sıra dışı kadını hafife almış olduğunu kendisine itiraf etmişti.

Rosie arabayı evin taş kaplı girişine park etti. Sibylle onunla birlikte eve girdi ve kendisini duvarları canlı bir portakal rengine boyanmış bir antrede buldu. Rosie arabanın anahtarını ince, renkli bezlerle süslü bir komodinin üzerine fırlattı ve Sibylle’ye bakarak gülümsedi. “Evet, çocuğum, önce salonda biraz kendimize gelelim. Sonra, canın isterse, bana bütün dertlerini bir bir dökersin.”

Sibylle utangaç bir tavırla gülümsedi: “Şayet sence sakıncası yoksa, bana Sibylle demeni tercih ederim. Eskiden öğretmenlerimden biri bana ‘çocuğum’ deyip dururdu ve bundan hiç hoşlanmazdım.”

Rosie olur anlamında başını salladı ve onu salona doğru itti. Sibylle, alçak bir cam masanın yanında duran kanepenin

karşısındaki pufa oturdu. “Sibylle, çocuğum, önce ikimiz için güzel bir beyaz şarap getireyim, sonra seni istediğin kadar dinleyeceğim.”

Rosie gittikten sonra, Sibylle odanın içinde göz gezdirdi. Soluk kayısı rengine boyanmış olan duvarlar, akçaağaç ahşabından yapılmış dolapların ve karşı duvardaki büyük kitaplığın açık rengine çok iyi uyum sağlıyordu. Sibylle, odanın hiçbir yerinde fotoğraf bulunmamasına şaşırdı. Ne raflardan birinden mutlu bir ifadeyle aşağı bakan genç bir Rosie ne özel bir yere asılmış bir düğün fotoğrafı ne bir çocuk gülümsemesi, hiçbir şey yoktu.

“İşte, az sonra kendini daha iyi hissedeceksin.” Rosie’nin elinde, üzerinde bir beyaz şarap şişesi ve iki kadeh bulunan yuvarlak bir tepsi vardı. Kadehleri eline alıp ve doldurduktan sonra, Sibylle’nin karşısına, kanepenin üzerine oturdu ve kadehini kaldırdı. “Biz kızlara.”

Sibylle, boğazından akan buz gibi şarabın verdiği hazla, az kalsın inleyecekti.

Rosie arkasına yaslandı ve haydi başla dercesine ona baktı. “Evet, şimdi canını sıkan neymiş, anlat bana çocu ... Sibylle.”

Ve Sibylle bildiği her şeyi ona anlattı. Gördüğü o korkunç rüyayla başladı ve hastaneye ettiği telefonla sözlerini sona erdirdi. Rosie arada bir kaşlarını kaldırdı, Sibylle, Johannes’le karşılaşmasını anlatırken elini ağzına götürdü ama onun sözünü bir kerecik olsun kesmedi. Sibylle şarabından büyük bir yudum aldıktan ve sessizce önündeki masaya bakmaya başladıktan sonra, derin derin içini çekti: “Bu, açık arayla bugüne dek duyduğum en çılgın hikâye.”

Sibylle, gözlerinin yaşlarla dolmasına engel olamadı. “Sen de bana inanmıyorsun, değil mi?”

Birbirlerine uzun uzun baktılar ve Sibylle bu sıra dışı kadının, tanıştıklarından bu yana ilk kez bir konuyu ciddi olarak düşündüğünü fark etti. Çenesini her göğsüne doğru hareket ettirişinde, kalın boynunun gıdısı dışarı taşıyordu.

“Bence bu hikâye o kadar inanılmaz ki gerçek olması lazım. Bütün bunları uydurmuş olacak kadar kaçık olamazsın.”

Bu sayede sorunlarının hiçbirinin çözülmemiş olmasına rağmen, Sibylle büyük bir rahatlama hissetti. Sabahtan bu yana kendisine son derece gerçek dışı ve yabancı gelen dünya, içinde artık yapayalnız olmadığı için, korkutuculuğundan az da olsa bir şeyler yitirmişti.

“Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar... Biliyor musun, ben... Şu geçen son saatlerde birkaç kez gerçekten de delirmiş olup olmadığımı düşündüm. Ama eğer öyle olsaydı, geçen son yılları en ince ayrıntılarına kadar hatırlayabilir miydim? Johannes’le yaşadığım bütün maceraları, her konuşmamızı? Evimizdeki en küçük detayları? Çocuğumu...”

Rosie boş ver dercesine elini salladı. “Oğlunu bulduktan sonra bana teşekkür edebilirsin. Delirme meselesine gelince, altmış bir yıllık hayat tecrübesine sahip genç bir kadının söyleyeceklerine kulak ver: Bir deli asla delirmiş olabileceğini düşünmez.”

Sibylle, şarap kadehinin ağzında dolaştırıp durduğu sağ elinin orta parmağını inceledi. “Lukas’ın iyi olduğunu öğrenebilirsem, her şey tekrar yoluna girecek.”

Rosie ellerini kocaman baldırlarına vurdu ve başarısız iki girişimden sonra ayağa kalktı. “Şimdi gidip kalem ile kâğıt getireyim, o herifin hakkından gelmeden önce, en önemli konuları ve cevaplandırmamız gereken soruları not alalım.”

Sibylle, Rosie'nin komodinin çekmecelerinden birinden bir bloknot ve tükenmez kalem alışını, ardından da bu silahlarla donanmış halde yeniden yerine oturuşunu izledi.

"Şimdi bütün bu saçmalık başlamadan önce hatırlayabildiğin son şeyle başlayalım."

Sibylle başını salladı. "Son olarak o akşam Elke'yle Yunan lokantasında yemek yedik. 13 Temmuz'du. Parkın içinden eve dönerken arkamdan bir ses işittim ve arkama döndüm. O andan sonrasını bilmiyorum. Bu olay gece yarısından az önce olmuş olmalıydı."

"Bu Elke'yi... ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Çok iyi... O benim en iyi arkadaşımdı, yani en iyi arkadaşım."

"Ona ulaşmaya çalıştın mı?"

Sibylle'nin gözleri büyüdü. "Hayır, bu hiç aklıma gelmedi."

Rosie sayfanın sol üst köşesine büyük bir artı işareti çizdi ve onu çember içine aldı, altına da ELKE! yazdı.

"Elke'den başka kime güvenebilirsin?"

Sibylle kısa bir süre düşündü: "Sana, tabii ki. Bir de Lukas'a. Belki kayıinvalideme de güvenebilirim. Onunla her zaman iyi anlaşmışızdır. Hannes'le kavga ettiğim zamanlarda bile, sık sık beni desteklerdi. Ama son zamanlarda biraz tuhaflaşmıştı."

"Kocan ve sen sık sık kavga eder miydiniz?"

Sibylle başını salladı. "Diğer çiftlerden fazla değil, hatta sanırım daha az."

Rosie, ELKE'nin altına KAYINVALİDE yazdı.

"Ya annenle baban?"

“Babam kanser olmuştu, dokuz yıl önce öldü. İki yıl kadar sonra da annem öldü. Onsuz yaşamak istemiyordu.”

Rosie başını salladı. “Üzıldüm.” Bir anlık sessizlikten sonra konuşmaya devam etti: “Başka kimse var mı? Mesela kardeşin?”

Sibylle başını salladı. “Hayır. Ben tek çocuğum. Aslında ilk olarak kocamı söylemem gerekirdi, ama...” İçinde yükselen hıçkırığı bastırabilmek için bir an sustu. “Neden beni tanımıyor-muş gibi davranıyor? O balayı fotoğrafımızı neden rötuşlatmış? Fotoğraftaki o kadın kim? Bütün bunları anlamıyorum. Her zaman iyi bir evliliğimizin olduğunu sanırdım. Hele o polislerle olan meseleyi hiç anlamıyorum. O komiser, yani içlerinden daha sempatik olanı, arkadaşlarımda ve akrabalarımda çok sayıda fotoğrafımı gördüklerini, hepsinde de başka bir kadının görüldüğünü söylemişti. Bu ancak onların hepsinin bir şekilde bu işin içinde olduğu anlamına gelir, yani, başka türlü olamaz, öyle değil mi?”

Rosie KAYINVALİDE yazısının altında bir miktar boşluk bıraktı, sonra sayfanın yaklaşık ortasına bir eksi işareti çizdi ve onu da çembere aldı. Bunun altına da JOHANNES yazdı. Sonra bloknotu bir parça geriye itti, ellerini masanın üzerine koydu ve kalemi yatay olarak başparmağı ile işaret parmağı arasında sallamaya başladı. “Gerçekten kaç fotoğrafını gördüklerini kim bilebilir ki? Aslında cevaplandırılması gereken ilk soru şu: Hayatında eksik olan o iki ay boyunca ne oldu? Gerçekten de seni bu kadar uzun bir süre uyuttular mı? Sonra da kaçışın. Niyetleri ne olursa olsun... aradan iki ay geçtikten sonra, kaçmanı neden bu kadar kolaylaştırdılar ki?”

“Yani,” diye araya girdi Sibylle, “aslında bana o kadar da kolay gelmemişti.”

Rosie başını iki yana doğru salladı. “Ama sen de kabul etmelisin ki böylesine geniş kapsamlı bir olayın kurbanının bu kadar kolay kaçması, kimsenin bodruma bir nöbetçi dikmemesi, en hafif tabirle çok alışılmadık bir durum. Ayrıca olası komploculardan biri olarak, kocanın seni hemen ortadan kaldırmak yerine polisleri çağırması, bir başka tuhaflık.”

Sibylle bunu bir süre düşündü. Sonra elini alnına koyduğunda, Rosie soran gözlerle ona baktı. “Tanrım. Haklısın, Rosie. Belki onlar gerçek polis bile değildi. Kimlik falan görmedim. O iğrenç herif sadece hastanedeki kadına kimliğini gösterdi ama balayı fotoğrafını bile değiştiren biri kimliğin de sahtesini yapabilir, değil mi? Bu, diğer fotoğrafların başına geleni de açıklıyor. Bunu sadece kendime olan güvenimi sarsmak için söylediler, yoksa ortada ben olduğu söylenen başka bir kadının fotoğrafları falan yok.”

Rosie bloknotu tekrar kendisine çekti, JOHANNES’in altında da biraz boşluk bıraktı ve çembere aldığı bir soru işareti çizdi. Altına da şöyle yazdı: GERÇEKTEN POLİSLER Mİ?

Sonra başını kaldırıp tekrar Sibylle’ye baktı. “Polislerin isimlerini hatırlıyor musun?”

“Yaşlı olanın adı Grohe’ydi. Sanırım başkomiser. Diğerinin ismini hep unutuyorum. Dur bakayım... belki sonra aklıma gelir.”

Rosie B.KOM. GROHE yazdı. “Önemli değil, Sibylle, en azından birinin adını biliyoruz. O hastanedeki herif neyin ne-siydi? Onun seni gözetlediğinden emin misin?”

“Evet, kesinlikle eminim. Sonra sen beni arabanla alırken, yine beni gözetliyordu.”

YABANCI ADAM da sayfada polislerin altında yerini aldı.

“İyi. Böylece en azından bazı şeyleri bir araya getirdik. Şimdi bence ilk olarak Elke’yi aramalısın. Nasıl tepki vereceğini çok merak ediyorum. Elke kocanı tanıyor mu?”

“Gayet iyi. Elke de Hannes’i beni tanıdığı kadar uzun süredir tanıyor.”

Rosie başını salladı. “Demek ki sallantıda.”

Sybille tedirgin olmuştu. “Sallantıda mı?”

“Yani, senin güvenebileceğin biri olabilir mi, o sallantıda. Bana kalırsa onun da...”

“Buna inanmam!” diye sözünü kesti Sibylle. *Elke olamaz, hayır.* “Biz ta okuldan bu yana arkadaşız. Bana bunu yapacağını sanmam.”

Rosie kanepenin yanından, üzerinde telefonun durduğu sehpaye uzandı. Sonra da ahizeyi masanın üzerinden Sibylle’ye uzattı: “Madem öyle... Sadece yeni bir hayal kırıklığı yaşamamı istemiyorum.”

Sibylle titreyen parmaklarla arkadaşının numarasını çevirdi. Üç kere çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi, Elke’nin sesiyle evde kimsenin olmadığını, ancak sinyal sesinden sonra mesaj ve telefon numarası bırakıldığı takdirde, en kısa zamanda geri döneceğini belirtti. Her ne kadar Sibylle, Elke’nin bu olayla bir ilgisinin bulunacağını düşünmüyorsa da yine de işi sağlama almak istedi. *Kim bilir Elke’nin telefonunu kimler dinliyordur...* Kırmızı tuşa bastı ve ahizeyi masanın üzerine bıraktı. “Kimse yok,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Neyse,” dedi Rosie ve önündeki kâğıda şöyle bir baktı. “Kayınvaliden nerede yaşıyor?”

“Huzurevinde, buradan yaklaşık yirmi kilometre mesafede.”

“İyi, o zaman gel o hanımefendiye bir ziyarette bulunalım.”

Herhangi bir cevap beklemeden ayağa kalktı ve çekiştirerek elbisesini düzeltti. “Oğlunla son olarak ne zaman kayınvalidene gitmiştin?”

Sibylle cevap vermek için ağzını açtı, ancak aynı anda nefesi kesildi. Hatıralarında Lukas ile Else’nin bir arada olduğu bir sahne arıyor, fakat bir türlü bulamıyordu.

Karlı görüntü.

Kocasının annesiyle en küçük ayrıntısını bile hatırlayabildiği çok sayıda karşılaşması vardı, ancak düşüncelerindeki bu görüntülerde yaşlı kadını Lukas ile aynı anda asla göremiyordu. *Yoksa Lukas’ı huzurevindeki ninesine hiç götürmedim mi? Neden ki?*

“Çok mu zaman geçti üzerinden?” diye sordu Rosie, Sibylle de içini çekerek karşılık verdi. “Anlayamıyorum... fakat bir türlü aklıma gelmiyor. Hatırlayamıyorum.”

Sonra omzunda bir el hissetti. “Tamam, panik yapma. Kafana epey sert bir darbe yedin, sonra da artık her nasıl olduysa, iki ay kendinde değildin. Bu korkunç hikâyeye rağmen yine de aklın zehir gibi çalışıyor. Kayınvalideni bir miktar unutmanı kafana takma. Ben bir zamanlar benim o yaşlı cadalozu azıcık olsun unutabilmek için neler vermezdim!”

Sibylle başını kaldırıp Rosie’ye baktı. “Ama ya yine de... yani, ya bende yolunda gitmeyen bir şeyler varsa?”

Rosie cevap vermek yerine eliyle sabırsızlığını belirten bir hareket yaptı: “Gel haydi, önce kayınvalidene gidelim, gerisine sonra bakarız.”

Sibylle de peki anlamında başını salladı ve ayağa kalktı.

Rosie’nin yüzünde bir kafa karışıklığı ifadesi gördüğüne emindi.

10

“Peki ya Else, Lukas hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia edecek olursa, o zaman ne yapacağım?” Sibylle, trafiğe yoğunlaşan Rosie’ye bir bakış attı.

“Hımm, demin kayınvalidenin biraz tuhaflaştığından söz etmiştin. Tam olarak ne demek istemiştin?”

“Şey, yani, sık sık isimleri unutuyor ya da insanları hemen tanıyamıyor.”

“Yani, bu seni de tanıyamayacağı anlamına mı geliyor?”

Sibylle tereddüt etti. “Evet, olabilir ama şu ana kadar genellikle biraz zaman geçtikten sonra, karşısındakinin kim olduğunu hatırlayabiliyordu.”

“Hımm,” dedi Rosie sadece.

“Bu ‘Hımm’ ne demek?”

“Yani, kocanın da bu olaya karıştığını kabul edecek olursak, o zaman sana göre güvenebileceğin sadece dört insan var: Nerede olduğuna dair hiçbir şey bilmediğimiz oğlun, ulaşamadığın arkadaşın, geçmişin hakkında hiçbir şey bilme ihtimali olmayan ben, bir de demans hastası, muhtemelen seni tanıyamayacak olan yaşlı bir kadın. Dikkatli bir şekilde ifade edecek olursam,

çocuğum, durumun gayet boktan görünüyor, çünkü anlattığın hikâyeyi onaylayabilecek tek bir kişi bile yok gibi görünüyor.” Sibylle bir şey söylemeye cesaret edemedi çünkü Rosie’nin henüz sözlerini bitirmediğini hissediyordu. “Bunun neden böyle olduğunu ne sana ne de kendime açıklayabilirim, ama yine de gerçeği söylediğine inanıyorum.”

Sibylle’nin vücudunu bir rahatlama dalgası aldı. “Teşekkür ederim. Bütün bunların epeyce çılgın olduğunu biliyorum fakat... Tanrım, neye inanacağımı artık ben de bilmiyorum. Özellikle de Lukas’la ilgili olanlara... Çıldıracak gibi oluyorum.”

Rosie bir elini direksiyondan çekti ve yumuşak bir şekilde Sibylle’nin bacağına okşadı. “Çıldırmaya gerek yok. Bu olayın arkasında her kim olursa olsun, epey çetin bir ceviz olan yaşlı bir kızın seninle ittifak kuracağını düşünememiş. Oğlunu bulacağız ve bütün bu işleri başına açanı ortaya çıkartacağız.”

“Ve nedenini de,” dedi Sibylle yavaşça.

“Ve nedenini de,” diye karşılık verdi Rosie öfkeli bir tavırla. “Her şey ne kadar iyi örgütlenmiş olursa olsun, birkaç sahte fotoğraf dağıtmakla ve birini tanıdığını inkâr etmekle, kimse bir insanın varlığını öylece yok edemez.”

Sibylle başını salladı. “Beni en fazla korkutan da bu, Rosie. Bunun arkasında her kim varsa, bunu o da biliyor olmalı, ancak yine de yapıyor.” *Neden... neden ki?*

Bina oldukça geniş, ancak pek de bakımlı görünmeyen bir parkın içindeydi ve girişin yanındaki rengi ağarmış bir tabelada yazdığına göre adı “Sonbaharın Gökkuşaağı Huzurevi” idi.

Bu isim Sibylle’ye oldukça şımarıkça geldi ve bunun daha önce dikkatini çekmemiş olduğunu fark ederek şaşırdı. Arabayı çakıllarla kaplı dört park yerinden birine düz bir şekilde

sokmaya çalışan Rosie'ye bundan söz ettiğinde, kadın gözlerini devirdi: "Günün birinde kendi başımın çaresine bakamayacağım bir yaşa gelecek olursam, *Sonbaharın Gökkuşağı* diye bir yere gitmektense, şöyle güzel ve yüksek bir köprüden aşağı atlamayı tercih ederim." Sonra da gözünü kırparak devam etti: "Neyse ki buna daha en az otuz yıl var."

Küçük giriş salonunda, kapının sağ tarafındaki köşenin çapraz önüne yerleştirilmiş eski moda bir masada, karışık sakallı genç bir erkek oturuyordu. Önünden geçtikleri anda, kılını bile kıpırdatmadan Sibylle ile Rosie'ye ifadesiz bakışlarla baktı. Sibylle onun kendilerini durduracağından kesinlikle emindi, fakat beyaz boyalı bir koridora sapmadan önce göz ucuyla geriye hızlı bir bakış fırlattığında, onun sandalyesinin arkasına yaslanmış, elindeki otomobil dergisinin derinlerine dalmış olduğunu gördü.

Sibylle koridordaki son kapının önünde durdu.

"İşte burası," diye fısıldadı ve Rosie cesaret verircesine başını salladığında kapıya vurdu, bir an bekledi, sonra da kapıyı açtı. Rosemarie onun arkasından odaya girdi ve kapının yanında durdu.

Else Aurich, küçük bir terastan ulaşılabilen yüksek, kapalı bir cam kapının önündeki tekerlekli sandalyede oturuyordu. Çapraz düşen güneş ışıkları, onu altın bir pırıltıya boğuyordu. Sibylle, kayınvalidesiyle daha önce sık sık dışarıda, güneşte oturduğunu ve birlikte yeşil çay içtiklerini hatırladı.

Yaşlı kadın başını öne eğmişti ve Sibylle'nin içeri girmesinden sonra da başını kaldırmadı. Beyaz saçlarının ince telleri yanlardan aşağı düşmüştü ve derin kırışıklarla dolu yüzünü lif lif olmuş bir perde gibi örtüyordu. Sibylle onun uvuduğunu

sandı, fakat yanına geldiğinde Else başını kaldırdı ve ona gülümseyerek baktı.

“Merhaba, Else,” dedi yumuşak bir sesle ve bir elini omzuna koydu. “Nasılsın?”

Kadın gülümsemeye devam ederek başını salladı. “İyiyim. Gayet iyiyim. Hava çok güzel. Bahçeye inmem lazım.”

Sibylle’nin içinde bir umut ışığı belirdi, Rosie’ye bir bakış fırlattı, o da buna gülümseyerek karşılık verdi.

“Bahçeye inmem lazım,” diye tekrarladı Else Aurich.

“Evet, Else, bahçeye inebilirsin, tabii ki inebilirsin.”

Sibylle bir an için durdu, sonra tereddütlü bir sesle sordu.

“Benim kim olduğumu biliyor musun, Else?”

Kadının bulanık, kahverengi gözleri Sibylle’yi dikkatle incelerken, kırıışıklarla kaplı yüzünde bir değişiklik olmadı.

“Tabii ki, elbette,” dedi sonra ve onu tanıdığını iyice vurgulamak için birkaç kez başını salladı. Sibylle elinde olmadan eğildi ve yaşlı kadını kucakladı. Yanaklarından aşağı bir kez daha yaşlar süzölüyordu, fakat bunlar bu kez inanılmaz bir rahatlamanın ifadesiydi. “Siz beni her zaman bahçeye götüren o sevimli hemşiresiniz,” dedi Else Aurich ve kulağı onun dudaklarının hemen yanında bulunan Sibylle, irkilerek geri çekildi ve dehşet dolu gözlerle yaşlı kadına baktı.

Kayınvalidesinin yüzünde hâlâ o sevecen gülümseme vardı. “Bahçeye inmem lazım. Beni şimdi bahçeye götürür müsünüz? Bugün hava o kadar güzel ki.”

Sibylle en küçük bir tepki gösterebilecek durumda bile değildi. Ancak arka taraftan gelen güçlü bir öksürük sesiyle kendisini dehşet içindeki donukluğundan kurtarabildi. Rosie’ye döndüğü

zaman, kadının başıyla hemen yanında, kalça yüksekliğindeki bir dolabın üzerinde duran koyu meşe çerçeveli bir fotoğrafı işaret ettiğini gördü. Bulunduğu mesafeden ayrıntıların seçilemiyor olmasına rağmen, Sibylle o fotoğrafı çok iyi tanıyordu: Dügün fotoğrafları.

Sibylle, titreyen bacaklarla dolaba kadar olan dört adımlık mesafeyi aldı. Fotoğrafta ne göreceğini hissedebiliyordu. Ayrıntıları görebilecek kadar yaklaştığında, tiz bir çığlık attı. Fotoğrafta Johannes Aurich'e mutlu bir gülümsemeyle bakan ve bu esnada elinde kırmızı güllerden oluşan, bugün bile çok iyi hatırladığı küçük ama korkunç pahalı bir buket tutan kadın... kendisiydi.

Kendisi yerine fotoğrafa yerleştirilen yabancı bir kadın değil, bizzat kendisi, Sibylle Aurich'ti. Aklını yitirme korkusu, sabahtan bu yana yaşadığı şeylerin imkânsızlığının dayanılmaz ağırlığı, bir anda üzerinden akıvermişti. *Ben...* Çerçeveyi eline alıp gülererek Rosie'ye tuttuğunda, mutluluktan yerden santimetrelerce yukarıda süzüldüğünü hissediyordu. "Görüyor musun, işte kanıt bu? Aman Tanrım, nihayet! Rosie, bunu görüyor musun?"

Rosie'nin bir fotoğrafa bir kendisine bakarken yüzünde beliren tuhaf ifadeye henüz şaşıraramamıştı ki aniden kapı açıldı ve içeri ellili yaşlarının başlarında, bir tepside çaydanlık ile bir fincan taşıyan bir kadın girdi. Rosie ile Sibylle'yi gördüğünde öylesine ani bir şekilde durdu ki çaydanlık çingirdayarak fincana çarptı ve az kalsın düşmesine neden olacaktı.

"İyi günler." Alışılmadık kadar derinden gelen bir sesi vardı. "Kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

"İyi günler. Elbette sorabilirsiniz." Rosie'nin bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Sibylle mutlu bir sesle devam etti:

“Benim adım Sibylle Aurich, Bayan Aurich’in geliniyim ve bu sevimli hanım da Rosemarie Wengler.”

Kadın Rosie’ye şaşkınlık dolu kısa bir bakış fırlattı ve elindeki tepsiyi odanın ortasındaki küçük, kahverengi ahşap masanın üzerine bıraktı. Sonra kaşlarını kaldırarak Sibylle’ye baktı. “Siz... kimim dediniz?”

“Sibylle, Else Aurich’in geliniyim. İşte bakın, şu fotoğrafta, Bayan Aurich’in oğluyla birlikteyim.” Sibylle hâlâ gülümseyerek fotoğrafı kadına doğru tuttu. “Bu benim kocam, Johannes.” Bakıcı hiçbir şey anlamadığını ortaya koyan bir ifadeyle fotoğrafa bakarken, Sibylle tekrar ona baktı: “Kusura bakmayın, herhalde burada yenisiniz, değil mi? Sanırım bugüne dek daha önce karşılaşmadık.”

Görünüşe göre kadın gerçekten de çok şaşkındı, çünkü tek yaptığı sessizce başını sallamak ve Sibylle’ye sanki başka bir dünyadan geliyormuş gibi bakmak oldu.

“Hayır,” dedi sonunda, sesi eskisinden bir derece daha derin çıkararak, “sanırım... daha önce hiç karşılaşmadık. Kusura bakmayın... kayınvalidenizi kan almaya götürmem gerekiyor. Siz isterseniz burada bekleyebilirsiniz. Sadece birkaç dakika sürer.”

Bakıcı iki hızlı adımla yaşlı kadının yanına geldi ve tekerlekli sandalyeyi üzerinde tepsinin durduğu masanın yanından iteklemeye başladı. Bu esnada bir sandalyenin ayağına çarptı, ancak onu sandalyenin tekerleğiyle geriye ittiriverdi. Dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra, Rosie bir anda hareketlendi: “Yürü!” Bir yandan da eliyle Sibylle’yi çabuk olmaya davet eden hareketler yapıyordu. “Gidelim.”

“Neden ki?”

“Çünkü o hemşire aklını kaçırmış olduğunu düşünüyor.”

“Ben...”

“Tanrım, Sibylle!” Rosie sert bir sesle onun sözünü kesti. “Sana birdenbire ne oldu gerçekten bilmiyorum ama bir an önce buradan toz olmamız gerektiğinden kesinlikle eminim, çünkü o bakıcı şu anda mutlaka polise telefon etmekle meşguldür.” Sonra Sibylle’nin hâlâ elinde tutmakta olduğu fotoğrafı işaret etti. “Çünkü, çocuğum, şu kesinlikle sen değilsin.”

Sibylle, aniden Rosie’ye neler olduğunu anlayamıyordu. “Neden böyle söylüyorsun ki? Elbette bu ben...”

Ama sözünü tamamlayamadı. Donuk bakışlarla bir parça yukarı kaldırmış olduğu fotoğrafı süzüyordu. Orada, az önce kendisini bariz bir şekilde tanıdığı yerde, evdeki yatak odasında da görmüş olduğu kadının mutlu yüzü, gülerek kendisine bakıyordu.

O ben değilim.

O gün ikinci kez elinde tuttuğu fotoğraf çerçevesi yere düştü, ancak bir öncekinin aksine, yere düştüğü anda çerçeve camı yüksek bir sesle paramparça oldu.

“Ama... az önce fotoğraftaki bendim. Kesinlikle. Şimdi de... Bu nasıl oluyor?”

Rosie başka bir şey söylemeden onu kolundan yakaladı ve çekerek odadan çıkardı.

Rosie derin bir nefes alarak kendisini sürücü koltuğuna bıraktıktan ve kapıyı çektikten sonra birbirlerinin yüzüne baktılar. Sibylle, birbirlerini çok kısa bir süre önce tanımış olmalarına rağmen şaşırtıcı denli yakın hissettiği bu yüzde, gerçek bir endişe gördüğünü fark etti.

“Ben deli miyim?” diye sordu çekingen bir tavırla, Rosie’nin cevap vermek yerine motoru çalıştırması ve arabayı park yerinden çıkarması üzerine sözlerine devam etti: “Az önce o fotoğrafta kendimi gördüğüme kesinlikle emindim, ancak şimdi o anı doğru düzgün hatırlayamıyorum bile. Zaten o fotoğrafı önce sen gördün...”

Rosie ana caddeye döndü. “Şimdi endişeye kapılma. Her şey yoluna girecek. Sanırım o fotoğraftaki kişinin sen olmasını çok istedin.”

“Yani o fotoğrafı gördüğünde, o kişinin ben...”

Rosie arabayı yolun sağ kenarına çekti ve durdu. Ellerini direksiyondan çekti, alnını kırıştırdı ve Sibylle’nin gözlerinin ta içine baktı.

“Yani, şimdi o fotoğrafta önce senin görüldüğüne, ardından da –hokus pokus– ansızın öbür kadının ortaya çıkıverdiğine ciddi ciddi inanıyorsan, hemen önümüze çıkan ilk psikiyatra gidiyoruz.”

Sibylle yutkundu. Rosie onun ellerini ellerinin arasına aldı ve yavaşça sıktı. “Evet, şimdi söyle bakalım, seni evime mi götürüyüm, yoksa tımarhaneye mi?”

Sibylle’nin gözlerindeki yaşlar boşaldı ve bir an için nasıl olup da hâlâ gözyaşına sahip olduğuna şaşırdı. “Hayır, gerek yok, Rosie. Bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Bu... o kadar gerçektir ki. Yani, yemin bile edebilirdim, orada...”

“Boş ver şimdi,” dedi Rosie, Sibylle’nin ellerini bıraktı ve tekrar hareket etti. “Gözlerin sana küçük bir oyun oynamış. Artık bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum. Eve gideceğiz ve sen iki saat uyuyacaksın. Sonra da bir savaş planı yapacağız.”

Sibylle ona karşılık vermedi. *O kadar gerçektir ki.*

11

Rosie evinin dar giriş yoluna dönmeden önce, Sibylle onu fark etti. Çalılardan oluşan yüksek bir çitle Rosie'nin bahçesinden ayrılan küçük çayırda, beyaz çiçekler açan çalılığın yanına oturmuş, dizlerini karnına çekmiş, kollarını gevşekçe dizlerinin üzerine bırakmıştı. *Yabancı adam.*

Sibylle arabanın yan camından bir süre ona baktı, o da işaret parmağını kapalı dudaklarına götürdü ve yapma anlamında başını salladı. Bu esnada bakışlarındaki ifade, Sibylle'yi gerçekten de onun varlığını Rosie'ye bildirmekten alıkoydu. Kalbi bir kez daha yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başlamıştı.

Araba evin önünde durduğunda, o yabancı adamı artık göremiyordu. Rosie'nin yüzünü dikkatle inceledi fakat adamı fark ettiğine dair bir belirti göremedi.

Sibylle'nin düşünceleri birbirini kovalıyordu. Bu adamın kendisini beklediği açıkça belliydi. *Ama Rosie'nin evini nereden...?*

Sibylle bile onu daha birkaç saat önce tanımamış mıydı?

Onunla konuşmam lazım.

"Hey, Sibylle," diye bölündü düşünceleri, "neler oluyor? Yoksa arabada mı geceleme istiyorsun?"

Sibylle zoraki bir şekilde gülümsedi. Bu sıra dışı kadından hoşlanıyordu fakat o adamın kendisi, dolayısıyla Lukas'ın bulunduğu yer hakkında da bir şeyler biliyor olma ihtimali olabilir miydi?

Sibylle arabadan indi ve Rosie'nin peşinden eve girdi. Henüz antredeyken kadına döndü: "Rosie, sanırım yatmadan önce küçük bir gezinti yapacağım. Bana iyi geleceğine eminim."

"Açık hava daima iyi gelir. Tamam, gel, birlikte gezelim."

Sibylle başını salladı. "Lütfen bana kızma ama birkaç dakika yalnız kalmak ve düşünmek istiyorum. Benim için yaptığın her şeyden ötürü sana minnettarım fakat sanırım, ben..."

"Tamam. Önemli değil." Eliyle aldırmadığını gösteren bir hareket yaptı. "Mazeret göstermene gerek yok. Ama dikkat et de yolunu kaybetme." Cesaret verircesine ona göz kırptı. "Bir de yabancı adamların seninle konuşmasına izin verme, tamam mı?"

Sibylle zorla da olsa gülümsedi ve evden ayrıldı.

Kaldırımında sola döndü, çalıdan çitin içinden geçti ve Rosie kapının önünden durup bakarken kendisini göremeyeceğinden emin oluncaya kadar, bir süre çayır boyunca yürüdü. Sonra geniş bir yay çizerek beyaz çiçekli çalının olduğu yere gitti. Tam bitkiye ulaşıyordu ki adam arkasından çıktı ve ciddi, ancak dostça bir ifadeyle ona baktı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Siz kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?" Sibylle sesinin titrediğini hissediyordu.

"Adım Christian Rössler," diye karşılık verdi adam. Sibylle ses çıkarmadan ona bakınca da sözlerine devam etti: "Nasıl bir durumun içinde bulunduğunuzu biliyorum ve size yardım..."

“Nasıl bir durumun içinde bulunduğumu biliyor musunuz? Nereden biliyorsunuz? Yoksa siz de bunu bana yapanlardan biri misiniz? Çocuğum hakkında bir şey biliyor musunuz?”

Adam, sanki onu korkutmamaya özen gösteriyormuş gibi, ellerini avuçları dışa bakacak şekilde yukarı kaldırdı. “Hayır, o insanlarla hiçbir ilgim yok. Aksine, size yardım etmek istiyorum.”

“Neden? Sizi tanımıyorum. Neden bana yardım etmek isteyesiniz? Dahası, yardıma ihtiyacım olduğu fikrine nereden kapıldınız ki?”

Rössler sesini daha da alçalttı. “Çünkü sizin de kız kardeşim Isabelle ile aynı durumda olduğunuzu sanıyorum ve birlikte bunun arkasında kimin veya neyin olduğunu ortaya çıkarmak için daha büyük bir şansımız olabilir.”

Kız kardeşi mi? Durum mu? Sibylle’nin zihninden aynı anda o kadar çok şey geçiyordu ki bu düşüncelerin birini bile sonlandıracak durumda değildi. Tek kelime etmeden öylece durmaktan, titreyen ellerini ovuşturmaktan başka bir şey yapamıyordu. Rössler onun içinde neler olup bittiğini anlıyor gibiydi. “İnanın, kendinizi nasıl hissettiğinizi biliyorum.”

“Nasıl... Bunu nereden?” Kelimeleri anlamlı bir cümle oluşturacak şekilde bir araya getirmek onun için giderek daha da zorlaşıyordu. “Kız... kız kardeşiniz nerede ki?”

Adam hüzünlü bir gülümsemeyle ona baktı. “Size bildiğim her şeyi anlatacağım. O kadına nereye gittiğinizi söylediniz?”

Sibylle’nin kafası giderek daha fazla karışıyordu. “Bunu neden bilmek istiyorsunuz?”

“Lütfen, ona ne dediniz? Bu çok önemli.”

Adamın sesi oldukça etkileyiciydi. “Ona gezintiye çıkacağımı söyledim. Ama neden?..”

“Çok iyi. Fakat şüphelenmeden önce geri dönmek zorundasınız.”

Sibylle içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı.

“Şüphelenmek mi? Bu da ne demek oluyor? Ama bu kadın şu anda güvenilebileceğim tek insan.”

Adam derin bir nefes aldı ve Rosie’nin evinin görünmesini engelleyen çalılara hızlı bir göz attı.

“Ona gerçekten de bu kadar güveniyorsanız, neden benden söz etmediniz?”

“Çünkü ben...” *Evet, neden etmedim, lanet olsun.*

“Dinleyin, şu anda size her şeyi anlatmam mümkün değil fakat o kadının size yardım falan etmek istemediğinden emin olun. O kadın...” Adam bir an için duraksadı, ancak Sibylle’nin karşılık vermesine fırsat bırakmadan hızla devam etti. “Bütün bu olayın arkasında büyük bir organizasyon olmalı ve görünüşe göre kurbanlarının attığı her bir adımı bilmek bile onlar için büyük önem taşıyor. Bu yüzden de onlardan birinin daima sizin yanınızda olması gerekiyor. Güvenilebileceğiniz birinin.”

Kurban mı? Yani ben mi?.. “Nasıl bir organizasyon? Siz neden söz ediyorsunuz? Yoksa bana Rosie’nin de...” Sibylle birkaç kez başını salladı. “Bu tümüyle delilik. Mümkün değil.”

Adamın bakışları tekrar hızla çalılara gidip geldi. “O kadınla ne zaman ve nasıl tanıştınız?”

“Bu sizi ilgilendirmez. Nerede olduğumu nereden biliyordunuz ki?”

“Arabaya bindiğiniz zaman sizi takip ettim. Lütfen, tek istediğim size nasıl bir tehlikenin içinde bulunduğunuzu göstermek.”

Sibylle bir an için duraksadı, sonra da konuşmaya başladı: “Rosie’yi aslında bu sabah tanıdım. Bana yardım etti. Asıl siz beni nasıl...”

Adam elini salladı. “Sonra. Artık eve dönmeniz gerekiyor. O kadın bizi beraber görecektse, bu hem sizin için hem de kız kardeşim için kötü sonuçlar doğurabilir, buna inanın. Bu kadınla hangi şartlar altında tanıştığınızı ve davranışlarının azıcık dahi olsa normal sınırlar içinde olup olmadığını düşünün lütfen. Benim kız kardeşime de bir kadın çok şaşırtıcı bir şekilde yardım etmişti, anlıyor musunuz?”

“Başkalarına yardım eden insanların da var olmasının nesi kötü acaba?” Sibylle kızdığını gizlemeye gerek bile görmüyordu.

Rössler doğrudan onun gözlerinin içine baktı. “Üç gün önce kız kardeşim tekrar ortadan kayboldu. Kısa bir süre önce birlikte ona yardım eden kadına gitmiştik, bu yüzden, onun yine orada olduğunu ümit ediyordum. Bu yüzden kadının evine gittim, kapıyı yaşlıca bir bey açtı, ona o kadının, adının Johanna olduğunu söylemişti, evde olup olmadığını sordum, o da bu isimde birini tanımadığını, karısının çoktan ölmüş olduğunu ve yıllardır yalnız yaşadığını söyledi.” Rössler artık fısıldarcasına konuşuyordu. “Bu adam birkaç günlüğüne kızını ziyarete gitmiş ve yeni geri dönmüştü. Anlıyor musunuz? Isabelle’yle birlikte o kadını ziyarete gittiğimiz ev, aslında ona ait bile değilmiş.” Eliyle cebini karıştırdı ve buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı. “Bu numaradan bana ulaşabilirsiniz. Gece ve gündüz. Bugüne dek bu olay hakkında hangi bilgilere ulaştığınızı öğrenmek isterse-
niz, yarın beni arayın. Bana inanmıyorsanız bu çok yazık olur

ama yapacak bir şey yok. Bir daha buraya gelmeyeceğim ve sizi rahatsız etmeyeceğim. Siz de bana bir iyilik yapın ve o kadına benden hiçbir şekilde bahsetmeyin, aksi takdirde kız kardeşimin nerede olduğunu ve bu olayın arkasında neyin bulunduğunu ortaya çıkarma şansım son derece azalır.”

Bu olay, hangi olay, hangi olay, çılgınca bu, delice! Sibylle var gücüyle düşünmeye çalışıyordu fakat azıcık dahi yoğunlaşamıyordu. Şu anda avazı çıktığı kadar bağırmayı çok isterdi. Rössler kâğıdı ona doğru uzattı fakat Sibylle onu almak için hiçbir girişimde bulunmayınca, şöyle dedi: “Bana isminizi söyler misiniz?”

“Sibylle. Adım Sibylle.”

“Siz de görünüşe göre sizden başkasının tanımadığı birini arıyor musunuz, Sibylle?”

Sibylle karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. “Lukas,” diye bir fısıltı çıktığını duydu sonra ağzından. “Sizin... kız kardeşinizin de...”

“Evet, o da büyük bir çaresizlikle oğlunu arıyordu.”

“Aman Tanrım. Buldu mu onu peki?”

Rössler başını öne eğdi. Tekrar kaldırdığında ise Sibylle onun gözlerinde yaşlar görür gibi oldu.

“Onun hiçbir zaman bir oğlu olmadı.”

Sibylle uzunca bir süre daha adamın az önce durmakta olduğu boşluğa baktı, sonra da yavaşça eğildi ve Rössler’in yere bıraktığı kâğıdı aldı. Üzerine bir tek bakış bile atmadan cebine sokuşturdu.

Onun hiçbir zaman bir oğlu olmadı. Hiçbir zaman... Ya Lukas?

“Hayır!” dedi sonra kendisini bile korkutacak kadar yüksek bir sesle, başını salladı ve yürümeye başladı. *Hayır.*

Kaldırımından evin girişine saptı ve eve ulaştığı anda Rosie’yi gördü. Kapının önünde duruyor ve bariz bir şekilde onu bekliyordu.

“Bu kadınla hangi şartlar altında tanıştığınızı ve davranışlarının azıcık dahi olsa normal sınırlar içinde olup olmadığını düşünün.”

Rosie’nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Evet, çocuğum, gezmek iyi geldi mi?”

12

Hans, o ikisinin konuşmakta olduğu çayırın tam karşısında bulunan bahçedeki karayemiş alışının arkasında duruyordu.

O beyaz tişörtü ta uzaktan görmüştü. Arabasını yaklaşık elli metre uzağı park etmiş, gezintiye çıkan biri gibi rahat tavırlarla yürümüştü. Karayemiş alışının arkasındaki bu mükemmel yeri bulmuş, bulunduğı yerden her şeyi görebileceğinden emin olduktan sonra da kapıya doğru yürümüş ve zile basmıştı. Uzun süre bekledikten ve zile yeniden bastıktan sonra da memnun bir şekilde gözetleme noktasına dönmüştü.

Joachim kadınları eve kadar izledikten sonra BMW'yi Hans'a bırakmış ve yürüyerek ortadan kaybolmuştu. Hans beklemiş, kadınları huzurevine kadar izlemiş, arada doktora telefon etmiş ve ondan arka planda kalmaya devam etme emri almıştı.

Huzurevinden çıktıktan sonra Jane'in aklı son derece karışık görünüyordu, açık bir şekilde korkuyordu. Hans o huzurevine gidip Jane'i bu denli korkutan her kimse, ona bir ders verme ihtiyacı hissediyordu.

Tam o anda da çayırda korkmuş ve hareketsiz bir halde yalnız kaldığında, aklı son derece karışık görünüyordu, ta ki eğilip yerden bir kâğıt parçası alıncaya kadar.

Hans onun yüz ifadesini, hareket tarzını ve tepkilerini hafızasına kazıdı. Onun ne kadar aklı karışırsa, kendi müdahale vaktinin de yaklaştığını biliyordu, çünkü koğuş... Hans bu düşünceyi bir kenara itti.

13

Sibylle, Rosie'nin yatak odasındaki iki kişilik yatağın yarısında yatıyordu ve gözlerini tavana dikmişti.

Gözleri alev alev yanıyordu ve şişmiş gibiydiler. Tüm bu zaman boyunca ağlamak istemiş olmasına rağmen, artık ağlamıyordu.

“Gözlerinde artık yaş kalmadı...”

Şimdi bu aklıma nereden... İçinde bulunduğu bu durumda nasıl olup da aklına Peter Maffay'ın geldiğini bir türlü anlayamıyordu. Bu da mı çıldırdığının işaretiydi? Evet, belki de.

Gözlerini arada bir birkaç saniye için kapamak ona iyi geliyordu, ancak uykuya dalmak üzere olduğunu hisseder hissetmez, onları yine ardına dek açıyordu. Uyuduğunda başına gelebilecek olanlardan korkuyordu.

*Hiç sanmıyorum,
birilerinin eksikliğimi hissedeceğini,
çünkü eksikliğimi hissetmesini istediğim,
zaten varlığımın farkında değil.⁴*

⁴ Alman şarkıcı Peter Maffay'ın “Du hattest keine Tränen mehr” (Gözlerinde artık yaş kalmadı) adlı şarkısının sözleri. (yay. n.)

Sibylle kısa bir kahkaha attı. Evet, bu çılgıncaydı. Son iki ayını nerede ve nasıl geçirdiğini bilmiyordu, bu aylar boyunca çocuğunun ne yaptığından, iyi olup olmadığından haberdar değildi. Bir zamanlar aksinin iddia bile edilemez olduğuna inandığı her şeyden şüphelenmeye başlamıştı, hatta akıl sağlığından bile. Ama yine de Peter Maffay'ın bir şarkısının sözleri aklına geliyordu. Her bir dizeyi biliyordu. Üstelik sadece bu şarkının da değil.

*Bir kale gibi evin,
ve ben çalıyorum kapıyı. Haydi aç!
Hayat yok pencerelerin hiçbirinde,
hissediyorum, sen de yaşamıyorsun burada artık.⁵*

Sibylle bu saçma düşüncelerden kurtulmak için başını salladı ve biraz yana döndü. Kısa bir süre sonra ise Christian Rössler denilen o adam ve kız kardeşiyle ilgili anlattığı o saçma hikâye geldi aklına. “Onun hiçbir zaman bir oğlu olmadı.” Bu adam beni nasıl buldu ki? Onu ilk olarak hastanede görmüştüm ... Bulunduğu yerden polislerin veya doktorun konuşmalarını duyması mümkün değildi. Dolayısıyla... beni önceden görmüş olmalı! Ama onunla nerede karşılaşmış olabiliriz? Hiçbir yerde... çünkü yalan söylüyor. Yalan söylüyor. Sibylle derin bir nefes aldı ve Rosie'ye Christian Rössler'den söz etmeye karar verdi. Daha sonra. Daha sonra.

5 Peter Maffay'ın “Ein Bild kann nicht lachen so wie du” (Bir fotoğraf senin gibi gülebilir mi?) şarkısının sözleri. (yay. n.)

14

Her yer çok aydınlıktı ve gözlerini kırpıştırarak nerede olduğunu anlaması biraz sürdü. Tam karşısında Rosie'nin yuvarlak yüzü gülümseyerek ona bakıyordu. Yatağının hemen yanındaydı, sonra Sibylle'nin üzerine doğru eğildi ve başını okşadı.

“Gel, çocuğum, kahvaltı hazır. Tavada yumurta yaptım, hem de jambonlu, göreceksin hayat sevincini geri getirecek.”

Sibylle doğruldu ve etrafına bakındı. Çalar saatin dijital ekranı 7:23'ü gösteriyordu.

Güneş ışığı yarıya kadar açık jaluzinin arasındaki geniş, ince boşluklardan içeri süzülüyor ve odayı bir yaz sabahının huzurlu atmosferiyle dolduruyordu. İçerisi daha şimdiden oldukça sıcaktı, hoş bir sıcaklıktı bu. Neredeyse hafta sonları evinde uyanıp da yastığının üzerinde, burnunun sadece birkaç santim ötesinde gülerek kendisine bakan oğlunun yüzünü gördüğünde hissettiklerini hissetmeye başlayacaktı. Cumartesi ve pazar günleri, şayet ondan önce uyanacak olursa, ki hemen her defasında böyle oluyordu, Lukas çıt çıkarmadan Sibylle'nin odasına süzülür ve onu uyandırmamak için büyük bir dikkatle annesine sarılırdı. Sibylle uyanıncaya kadar da sabırla beklerdi. Ama ondan sonra da kendilerini tutamazlardı: Sarılmalar, gıdıklamalar, öpücükler

gırla giderdi. Uyanma seremonisi genelde vahşi bir yastık savaşıyla son bulur, buna kuş tüyü yatak ve civarda yakın ve yumuşak olan ne varsa dâhil edilir, bu arada çığlık çığlığa bağırılır ve gülünür, sonunda da bitkin ve mutlu bir halde kendilerini yatağın üzerine atarlardı.

“Ağlama ama şimdi. Gel, kahvaltımızı edelim!”

Sibylle irkildi ve cesaret verircesine kendisine bakmakta olan Rosie'yi gördü. Gözlerinden süzülen yaşların farkında bile değildi.

Yanağındaki ıslak izleri hızlı hareketlerle sildi. “Tamam, Rosie. Ağlamıyorum artık. Hemen... hemen kalkıyorum.”

Az önceki o harika yastık savaşı sahnesinde onu rahatsız eden bir şey vardı. *Lukas mı..? Hayır, Lukas değil. Bu... tabii, elbette: Johannes. Yastık savaşına katılmamıştı, sanki... Neden Lukas aramızda değildi?* Şimdi düşündükçe Johannes'in sabahları yatağında kirli sakallı yüzü ve darmadağınık sakallarıyla yanında nasıl yattığını kolaylıkla zihninde canlandırabiliyordu. Ama şimdi her şey farklıydı. Bütün bunlar çok tuhaftı.

Rosie, abartılı bir şekilde öksürerek ona varlığını hatırlattı. Kapının yanında duruyordu, kollarını devasa göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu ve yana eğdiği bakışlarıyla haydi kalk dercesine ona bakıyordu.

Sibylle bacaklarını yatağın yanına uzattı. “Geliyorum, hemen kalktım.”

Birkaç dakika sonra, dört kişinin kolaylıkla sığabileceği bir masada yerlerini almışlardı.

Mutfak insanda steril bir izlenim uyandırıyor, ekmek kesilirken etrafa saçılan kırıntılardan bile eser yoktu. Mutfak kullanıldığına dair tek belirti eksiksiz olarak hazırlanmış

sofraydı, bu da Sibylle'nin düşüncesine göre, tanıştığı o uçarı kadına hiçbir şekilde uymuyordu.

Kalktıktan sonra Rosie ona henüz ambalajı açılmamış bir diş fırçası vermişti. Sevgililerinden birinin yatıya kalma ihtimaline karşı, evde her zaman temiz bir diş fırçası bulundurduğunu söylemişti.

Sibylle şimdi de Rosie'nin tabağına doldurduğu o yumurta dağını çatalıyla kurcalayıp duruyor, karnının hiç aç olmamasına karşın arada bir ağzına bir lokma atmak için kendisini zorluyordu.

“Rosie?”

“Efendim?”

“Dün ben gezmeye çıkmadım.” Sibylle bakışlarını yumurtadan kaldıramıyordu.

“Dün neye çıkmadım dedin?”

Sibylle şimdi başını kaldırdı. “Dün öğleden sonra. Yatmadan önce gezmek için çıkmadım.”

Rosie'nin yuvarlak yüzünde şaşkınlık ve kavrayamama ifadesi belirdi. “Ama... gezmeye çıkmadıysan, neredeydin peki?”

“Önce hastanede, sonra da hani beni aldığın zaman, Adolf Schmetzer Caddesi'nde beni gözetleyen adamla buluştum. Sana ondan söz etmiştim.”

Rosie çatalını tabağın üzerine koydu ve arkasına yaslandı, sandalyesi de acınası bir gıcırtyla buna tepki verdi. “İyi de... buraya nasıl gelmiş? Senden ne istiyor ki?”

Sibylle çatalıyla tabağındaki yumurta yemeğini kurcalamaya devam ediyordu. “Beni burada beklemiş. Geldiğimizi görünce bana bir işaret verdi.”

Rosie başını salladı. “Bak sen şu işe. Bana biraz dolaşacağım diyor, sonra da yeni âşık genç bir kız gibi bir çalının arkasında bir adamla buluşuyor.”

Kadın sözlerini daha bitirmeden, Sibylle mide bölgesinde hiç de hoş olmayan bir sızı hissetti. Aynı zamanda, Rosie’nin de gözlerini bir an için kapadığını fark etti.

“Bunu nereden biliyorsun, Rosie?”

“Neyi?”

“Onunla nerede buluştuğumu söylememiştim.”

Sibylle kızıl saçlı kadının gözlerinin ta içine baktı ve dünden beri içinde yüzmekte olduğu bu yalan okyanusundaki son can kurtarma filikasının da tehlikeli biçimde yalpalamaya başladığını hissetti.

“Şey... tahmin ettim işte. Seni başka nerede bekleyebilirdi ki?”

Yalan söylediği çok açıktı ve Sibylle’nin de kendisine inanmadığını hemen fark etti. Üzgün bir tavırla masanın üzerinden uzanıp elini Sibylle’nin elinin üzerine koymak istedi, fakat genç kadın hemen elini geri çekti.

“Üzgünüm, Sibylle. Geldiğimizde onu ben de gördüm fakat fazla üzerinde durmadım, ancak sen birden yalnız başına gezintiye çıkmak isteyince, üstelik bir de onun bulunduğu yöne sapınca, biraz aklım karıştı. Evin hemen yanında, çitin içinde çayırın görülebileceği küçük bir boşluk var. Ben... oradan sizi izledim. Yaptığının doğru olmadığını ve bunu sana söylemem gerektiğini biliyorum ama hem utandım hem de seni gizlice izlediğim kanaatine kapılmanı istemedim. Ayrıca bunu bana söyleyeceğinden de emindim.”

O kadının size yardım falan etmek istemediğinden emin olun... Bütün bu olayın arkasında büyük bir organizasyon ol-

malı... Bu yüzden de, onlardan birinin daima sizin yanınızda olması gerekiyor. Güvenebileceğiniz birinin.

“Hem beni bahçedeki çitte bulunan bir boşluktan gözetliyorsun hem de beni gizlice izlediğin kanaatine kapılmamı istemiyorsun, öyle mi? Sence kendimi şimdi nasıl hissetmem gerekir, Rosie?”

“Tanrım, seninle tanışalı ancak yirmi dört saat oldu ama yine de kendimi senden sorumlu hissediyorum.”

Sibylle’nin tek yaptığı ona bakmak ve susmak oldu.

“Sen de bana güvendin, aksi takdirde ne yapacağını bilemediğin anda beni aramazdın. Bu hem beni gururlandırdı hem de bana sana göz kulak olmam gerektiği hissini verdi. Dün seni aşırı meraklı olduğum için değil, sadece başına bir şey gelmesini istemediğim için gözetledim. Sana bunu söylemememin bir nedeni de senin bana bunu anlatıp anlatmayacağını bilmek istememle ilgiliydi. Dolayısıyla bana güvenip güvenmediğinle.” Rosie’nin sesi sakın ve yumuşaktı. “Sibylle, anlattığın bazı şeylerin kulağa fazlasıyla çılgınca gelmesine, üstelik bir de muhtemelen seni her yerde aramakta olan polisten kaçmana rağmen, sana ve hikâyene inanıyorum. Çocuğunu bulmada sana yardım etmek istiyorum, hem de belki kendimi suçlu duruma düşürmek pahasına. Fakat... işte, birbirimizi sadece dünden beri tanıyoruz. Belki sen de beni biraz daha iyi anlayabilirsin.”

Sibylle çatalıyla tabağındaki yumurtayı sağa sola itti ve giderek küçülen parçalara ayrılmasını izledi. Sonunda derin bir nefes aldı ve bakışlarını tabağından ayırdı. “Haklısın, Rosie. Sanırım şu an biraz fazla hassasım.”

O üzgün, yaşlı kadın, bir anda tekrar o bildiği neşeli Rosie’ye dönüşüverdi. “Aman, boş ver gitsin. Aşırı hassas falan değilsin. Yaşlı bir kız bir çitin arkasına saklanıp seni gizlice dikizleyince,

şüphelenmekte elbette haklısın. O adamın senden ne istediğini biliyor musun?”

Sibylle, yaptıkları konuşmanın ne kadarını aktarmasının yeterli olacağını düşündü. Sonra, Rössler’in onun hakkındaki şüphelerine hiç değinmeyeceği kısa bir versiyonu tercih etti. “Onun da kız kardeşi ortadan kaybolmuş, sonra o hastanede benim de zor durumda olduğumu bir şekilde öğrenince, belki kardeşini tekrar bulmakta ona yardım edebileceğimi düşünmüş.”

Rosie, normalde kaşlarının bulunması gereken yere çizilmiş olan ince, koyu kahve çizgileri yukarı kaldırdı. “Ona yardım edebileceğini de nereden çıkarmış? Hem de, senin zor bir durumda olduğunu bilmesine rağmen.”

“İşte, beni bu duruma düşüren insanların, kız kardeşinin kaybolmasından da sorumlu olduğunu düşünüyor.”

“Hımm... Bilmiyorum, ama bütün bunlar bana çok abartılı geliyor. Senin nasıl bir durumda olduğunu nereden bilebilir ki? Dahası, seni nerede bulacağını nasıl bildi? Hem neden bu kadar gizemli davranıyor?”

“Beni aldığın zaman arabayla bizi izlediğini söyledi. Sanırım bu ara hiç kimseye güvenmiyor.”

Rosie derinden gelen bir kahkaha attı. “Senden başka. Peki, ya polis? Onlara da mı güvenmiyor? Bana kalırsa bu herifin kendisi bu işin içinde ve seni gözünün önünde tutmak için bu bahaneyle yanına yaklaşmaya çalışıyor.”

İkisi de bana yardım etmeye çalıştıklarını iddia ediyor, diye geçirdi içinden Sibylle. Ve ikisi de birbirini suçluyor. Olay giderek çığırlaşıyor. Sonra ani bir hareketle sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. “Önemli değil. Lukas’ı aramam lazım. Onu nerede arayacağımı bilmiyorum ama bir yerlerde olması lazım.”

“Haklısın, şu anda oğlundan daha önemli hiçbir şey yok.”

Sibylle’nin bakışları tekrar kadının yuvarlak yüzüne döndü. “Senin çocuğun var mı?”

Rosie bu soru karşısında irkilmiş miydi, yoksa ona mı öyle gelmişti? Kısa bir tereddütten sonra cevap verdi: “Hayır. Malesef yok.”

Hemen arkasından da avucuyla masaya vurunca, tabakların üzerindeki çatal ve bıçaklar şingirdadı. “Haydi gidelim, kaybedecek zamanımız yok.”

Çocuk sahibi olmayı istemiş ama olamamış. “Bana kocanın bir fotoğrafını gösterir misin? Onun nasıl biri olduğunu merak ediyorum.”

“Kocam mı?” diye sordu Rosie ve Sibylle onu tanıdığından bu yana, kadının sesinde ilk defa korkuya benzer bir şeyler olduğunu hissetti. Ama kendisini çabuk topladı ve boş ver dercesine elini salladı.

“Amaaan... Bu şu anda gerçekten de önemli değil. Oğlunla ilgilenmemiz gerekiyor.”

Kocasının fotoğrafını görmemi istemiyor. Ya da bana gerçeği söylemiyor. Sibylle tam o anda Rosie’den şüphelenmeye bu kadar yatkın olmasına şaşırdı. Bu kadına güvenmek zorundaydı, her zaman gerçeği söylemese bile. *Ona güvenmezsem, kime güveneceğim? Kime güvenebilirim?*

15

Salonda büyük pufun önünde yere oturdu ve sırtını yastığa dayadı, bu esnada Rosie yan odada sofrayı topluyordu. Gözlerini kapadı ve mutfaktan kulağına gelen şingirtıları ve şıkırtıları dinledi.

Düşünceleri kopup gitti, hayatının bir anda dönüşüverdiği korku filminden uzaklaştı, ateşler içinde yanan ruhunu yağan soğuk bir yağmur gibi serinletmek için geçmişin huzurlu anılarını aramaya başladı.

Bazı kimseler hayatının son yıllarının sıkıcı olduğunu düşünebilirdi. Ne haftada bir kâğıt oynamak için bara giden ne de arkadaşlarıyla buluşarak televizyonun karşısında saatler boyu bağıra çağıra maç seyreden bir adamla evliydi. Hannes'in hayatı önceden özenle düzenlenmiş ve planlanmış rotasında ilerliyordu ve aradan geçen yıllarda kendisi de onun yaşam modelini farkında bile olmadan uygulamaya başlamıştı.

Bazen birlikte tiyatroya gidiyor ya da güzel bir restoranda yemek yiyorlardı, bunun dışında da evde keyiflerine bakıyorlardı. Birbirlerini tanımadan önce Sibylle'nin hayatı biraz daha hareketliydi. Gezmekten hiç yorulmazdı, hiçbir partiyi kaçırmazdı ve, şundan emindi ki evlenmeden önce Hannes'ten daha fazla

tecrübe edinmişti. Ancak düğünden sonra o zamanki dev arkadaş ve tanıdık çevresinden geriye pek az kişi kalmıştı. Hatta aslına bakılacak olunursa, sadece Elke kalmıştı, o da...

Elke! Sibylle gözlerini açtı ve vücudunun üst kısmını bir miktar doğrulttu. Aynı anda dirseklerinden de destek almaya çalışıyordu, ancak bu pek mümkün olamıyordu, çünkü kollarının altındaki yastığın yumuşak dolgu malzemesi yanlara kayıyor ve dayanak sağlamıyordu.

Bakışları hızla salonun duvarlarında gezindi, ancak çerçeveli bir fotoğraf olmadığı gibi, ortalarda bir duvar saati de yoktu. Kollarının altındaki dolgu malzemesinden güçlükle kurtulabildi, Rosie mutfaktan çıktığında doğrulmayı ancak başarabilmişti. “Saat kaç?” diye sordu Sibylle ve gözlerine düşen bir saç tutamını arkaya attı.

“Sekizi çeyrek geçiyor.”

“Elke’ye ulaşmayı denemem lazım. Belki de Lukas onun yanındadır.”

Rosie kanepenin yanındaki sehpaye gitti ve Sibylle’ye telefonun ahizesini uzattı. Sibylle hızla Elke’nin numarasını tuşladı, ancak görünüşe göre fazla hızlı tuşlamıştı, çünkü telefonu açan, Kleinbauer isimli hafif sinirli kadın, Elke Bilmem Ne diye birisini tanımadığını söyledi. Sonra da telefonu kapattı.

Bunun üzerine Sibylle numarayı bir kez daha, yavaş yavaş, gerçekten de yanlış numarayı tuşlamış olduğunu umut ederek, küt küt atan kalbiyle tuşladı. Sadece iki defa çaldıktan sonra kulağına o tanıdık ses geldi: “Elke Berheimer?” Sibylle’nin içinden sevinçten çığlık atmak geldi, ancak en küçük bir ses dahi çıkaramadı.

“Kim o?” diye sordu Elke sabırsızlıkla.

“Elke... Benim, Sibylle.”

Sessizlik. Saniyeler boyu. Sonra çok yavaş, neredeyse duyulmayacak bir ses karşılık verdi: “Nasıl? Kim o? Sibylle? Sibylle Aurich? Gerçekten de sen misin?”

Bu gerçekten de Elke'nin sesiydi, ancak kulağa biraz kısık ve tuhaf bir şekilde yabancı geliyordu.

“Evet, Elke, benim. Lukas senin yanında mı?”

“Ama nerede... yani... ne oldu?”

“Saldırıya uğradım, sonra da kaçırıldım. Dün akşam bir bodrumda uyandım. Ama kaçmayı başardım ve çok nazik bir kadın bana yardım etti. Sonra da Hannes beni...”

“Bir dakika!” diye Elke onun sözünü kesti. “Bir bodrumda mı uyandın? Bir kadın sana yardım mı etti? Şimdi onun yanında mısın?”

“Evet, ama...”

“Orası neresi? O kadının adı ne?”

“Rosemarie,” diye karşılık verdi Sibylle ve tam o anda Rosie'nin elleriyle kollarını salladığını ve abartılı dudak hareketleriyle, “Hayır! Adımı söyleme!” dediğini şaşkınlıkla fark etti. Söylediklerini vurgulamak için de başını iki yana doğru sallıyordu.

“Rosemarie mi?” Elke'nin sesi, kulağının ta içindeydi. Sibylle bakışlarını Rosie'den başka yere çevirdi.

“Elke, lütfen bana Lukas'ın yanında olup olmadığını söyle.”

Sibylle yavaş yavaş ve kelimelerin üzerine basarak konuşmuştu. Bunu yine sözsüz bir sessizlik takip etti. Bir saniye, sonra bir saniye daha...

“Elke! Neler oluyor?”

“Hayır,” diye tereddütlü bir cevap geldi karşıdan. “O... burada değil.”

Sibylle kalp atışlarını çok belirgin olarak duyabiliyordu. Nabızı yavaşça yükselmiyordu, hayır, damarlarına hızla pompalanan kan şakaklarında atıyordu.

“Aman Tanrım, Elke... Lütfen bana ona bir şey olmadığını söyle. Oğlumun nerede olduğunu ve durumunun iyi olduğunu bildiğini söyle. Lütfen.”

“Evet, her... her şey yolunda.”

Sibylle pufun üzerine çöktü ve rahatlayarak elinde olmadan derin bir oh çekti.

“Tanrıya şükür.” Bu sözleri gerçekten mi söylediğini, yoksa sadece aklından mı geçirdiğini bilemiyordu. Sonra öksürerek boğazını temizledi. “Lukas nerede?”

“Bunu sana telefonda söylemek istemiyorum. Durumu iyi. Bana gelebilir misin?”

Sibylle içinde yükselen bir hıçkırığı bastırdı. “Geliyorum! Görüşürüz!” *Lukas! Nihayet!*

Sonra ahizeyi aşağı indirdi. Baştaki sevinci, tarifi mümkün olmayan bir rahatlama ve öte yandan belirsiz bir korkudan oluşan bir duygu karışımına dönüşmüştü.

Elke'nin sesi kulağa tuhaf geliyordu... İçindeki o gerçek, reel dünyadan dışlanma hissi ve arada sırada bir zamanlar yakın olduğu birisine az buçuk benzeyen bir kişinin ortaya çıktığı garip bir dünyada dolaşıyor olma duygusu, yaptığı bu telefon görüşmesinden sonra da zayıflamamıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu Rosie. “Nasıl tepki verdi? Ne dedi? İsmimi sana o mu sordu?”

“Ben... bilmiyorum... evet. Aslında son derece acayipti. Elke başta elbette şaşırdı fakat sonra... Neyse, niye böyle yaptığını bilmiyorum ama zaten umurumda da değil. Önemli olan Lukas'ın iyi olması ve Elke onun nerede olduğunu biliyor. Derhal ona gitmeliyiz, bizi bekliyor.”

Rosie bir an bile tereddüt etmeden kapıyı gösterdi. “Haydi o zaman!”

16

Elke, Regensburg'un kuzeyinde, Tuna Nehri'nin çevrelediği ve Taş Köprü üzerinden doğruca şehrin tarihî merkezine bağlanan Stadthof isimli bir adada oturuyordu. Rosie, Burgweinting'in hemen arkasında otobana çıktı. İlk dakikalarda sessizce yan yana oturdular; Sibylle'nin düşünceleri tekrar tekrar Elke'yle yaptığı konuşmaya takılıyordu. Aradan geçen iki aydan sonra aniden sesini duyduğu için şaşırması elbette çok doğaldı, ancak bu şaşkınlığını ifade ediş tarzı bile çok tuhaftı. Ya aslında gerçekten şaşırmadıysa, o zaman ne olacaktı?

Bir de Elke neden Rosie'nin adını merak ediyor? Hem de bu durumda?

"Neden ismini Elke'ye söylememi istemedin?" Sibylle, ciddi bir yüz ifadesiyle trafiğe konsantre olmaya çalışan Rosie'ye baktı.

"Öylesine bir histi işte," diye karşılık verdi Rosie, bakışlarını yoldan kaldırmadan. "Sadece şaşırdım, hepsi o. Bir suça kurban gittiğinden neredeyse herkesin emin olduğu iki ayın ardından birden ortaya çıkıyorsun ve sen korkudan çıldırmış bir halde çocuğun hakkında bilgi almaya çalışırken, en yakın arkadaşın tanımadığı bir kadının adını öğrenmeye çalışıyor."

En fazla bir saniye süren, çok kısa bir an için, Rosie bakışlarını Sibylle'ye çevirdi. "Arkadaşın Elke'ye haksızlık yapmak istemiyorum ama gösterdiği bu tepkiyi oldukça tuhaf buluyorum."

"Haklısın. Ama neden böyle davranıyor olabilir ki?" *Anlamıyorum, bu olanların hiçbirini anlamıyorum.*

Rosie gürültülü bir nefes verdi, fakat soruyu cevaplandırmadı.

"Onun Hannes'in suç ortağı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Sibylle. "Polislerin elinden kaçtığımı öğrendiğinde, Hannes'in onu aradığına ve uyardığına inanıyorsun. Haklı mıyım?"

Rosie susmaya devam ettiğinde, Sibylle öbür tarafa döndü ve alnını yan cama dayadı.

*"Bir düşte karşılaştık,
Dünyanın fırtınalarından uzakta.
Bakmak istiyorum gözlerine,
Sen kollarıma düşünceye kadar,
çünkü biliyorum, sen varsın.
Kavuşacağız er ya da geç,
geleceğim her gün biraz daha yakınına,
biliyorsun, bütün yollarım, sana çıkıyor."*⁶

Peter Maffay'ın sesini o kadar net duyuyordu ki adam sanki hemen yanında oturuyor ve şarkılarını onun için söylüyordu.

Bu şarkılar da nereden çıktı? Hatırladığı kadarıyla asla Peter Maffay hayranı olmamıştı, ancak şimdi şarkılarının birçoğunu satır satır biliyordu. Böyle bir şey nasıl olabilir ki?

6 Peter Maffay'ın "Früher, Später" (Er ya da geç) isimli şarkısının sözleri. (yay. n.)

Pürüzsüz camın soğukluğu ona iyi gelmişti. Bir yandan da sonsuz uzunluktaymış gibi görünen bir ağaç ve çalı dizisinin sol tarafta belirmesini ve saniyenin küçücük bir parçasında sağ tarafta görüş alanından çıkmasını izliyordu. Pencere boyunca yaptıkları o hızlı, kısa yolculuk esnasında bazı ağaçları bakışlarıyla izlemeye çalışıyor fakat bunu bir türlü başaramıyordu. Ağaçlar çok hızlı geçip gidiyorlardı.

Çalılar ve ağaçlar yavaş yavaş yeşil ve kahverengi bir nehre dönüşmüş, yan camın önünde bütün doğa kanunlarına kafa tutarak dikey bir nehir yatağının içinde yıldırım hızıyla akmaya başlamışlardı. Ama hemen sonra bu görüntü yeniden değişti, ağaçlar geri geldi. Hayır, bunlar başka ağaçlardı. Bunlar yanından hızla geçip gitmiyor, aksine fazlasıyla yeşil bir çayırın ortasında sakin ve görkemli bir şekilde duruyorlardı. Yerlere kadar inen dallarına yeşil çelenkler asılmış, ağaçların altlarına yerleştirilmiş olan masa ve sandalyeler uçurtma ve balonlarla süslenmişti. Rüzgâr bunlarla oynuyor, yavaşça sağa sola sallıyor, sonra aniden kuvvetlenerek sandalyelerin sırtlıklarına sertçe vuruyordu.

Sibylle bu sahneyi önce dışarıdan seyrediyordu, ancak sonra bunun bir parçası oldu, gülen çocukları ve gülümseyen yetişkinleri... *bir... katılımcı olarak görmeye başladı. Bu bir... doğum günü müydü?* Masalardan biri özellikle daha renkli bir şekilde süslenmişti ve baş ucuna altın bir taç şeklinde bir isim kartı yerleştirilmişti. Sibylle, daha okumadan, kartta hangi ismin yazılı olduğunu biliyordu. Bu ismi yazanın kendisi olduğunu da çok iyi biliyordu.

Lukas. Altın renkli karton taç, altıncı yaş gününde masada oğlunun önünde duran isim kartıydı. *Ya şimdi nerede o? Nerede oğlum?*

Etrafına bakınmaya, onu aramaya çalıştı, ancak ne bakış açısında ne de bahçenin görebildiği kısmında bir değişiklik oldu. Keyifli bir şekilde etrafında duran veya koşuşturan irili ufaklı insanların çehrelerine bakıyor, tanıdık hatlar bulmaya çalışıyor fakat bir türlü başarılı olamıyordu. Ağzların hareket etmesine, bir şeyler anlatmasına, gülmesine rağmen bu çehreler donuktu, cansızdı, sanki bütün bu çocuklar ve yetişkinler gerçek, hissedilebilir yaşama çarparak geri sıçrayan şeffaf bir kabın içine yerleştirilmişlerdi.

Ama yine de bu çehrelerin her birinde, ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Bu kutlamanın yapıldığı bahçe kendi evindeki bahçe değildi. Ama yine de bu bahçeyi daha önce görmüş olduğunu biliyordu. *Bir fotoğrafta olabilir mi? Ya da ziyaret ettiğim birinde? Bil-mi-yo-rum.*

Ama yine de içimdeki bir his, bu...

Renkli balonlar ortadan kayboldu, ayrıca erkekler, kadınlar ve çocuklar da havada çözülüp yok oldular. Ağaçlar, yeniden o şekilsiz, yeşil kitleye dönüştüler, yanından geçerken belirginleşip öne çıkıyor, ancak Sibylle'nin tam olarak algılamasına fırsat kalmadan, yok olup gidiyorlardı.

“Sibylle? Her şey yolunda mı?”

Sibylle irkilerek kendisine endişe dolu kısa bir bakış fırlatan Rosie'ye baktı.

“Evet, ben... düşüncelere dalmışım.”

“Bundan doğal ne olabilir ki? Ama yine de bana nasıl gideceğimi söylemen gerekiyor.”

Sibylle etrafına bakındı ve tam olarak nerede bulunduklarını anlaması için belli bir sürenin geçmesi gerekti. Rosie otoyolu doğru çıkıştan terk etmişti ve şimdi Frankenstrasse üzerinde ilerliyordu.

“Şu ileriden sola döneceğiz. Fazla yolumuz kalmadı.”

Rosie’ye yolun son kısmında da kılavuzluk etti, en fazla beş dakika sonra, Elke’nin üçüncü katında seksen metrekairelik ufak dairesinin bulunduğu apartmanın önünde duruyorlardı.

Binanın önünde park yeri yoktu, bu yüzden Rosie arabayı iki tekerleği kaldırımın üstüne çıkacak şekilde park etti. “Ben burada bekleyeceğim,” dedi sonra, Sibylle’nin soran bakışlarını fark ettiğinde. “Arabayı çecekleri için değil. Arkadaşınla yalnız konuşman daha iyi olur herhalde.”

Ağır ahşap kapı kilitli değildi ve sadece üzerindeki pencereden giren solgun gün ışığıyla aydınlatılan alacakaranlık bir antreye açılıyordu. Duvara art arda iki bisiklet dayanmıştı ve başka bir gezegenden gelen dev böcekleri andırıyorlardı.

Binada asansör yoktu. Sibylle gri taş basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı ve kısa bir süre sonra üçüncü kattaki koyu kahverengi daire kapısının önünde soluk soluğa durdu.

Zilin yanındaki pleksi parçasının altına sokulan kâğıt şeridinin üzerinde *Elke Berheimer* ismi basılıydı.

Sibylle’nin zile basmasına fırsat kalmadan kapı açıldı ve kendisinden birkaç santimetre daha kısa, sempatik görünümlü, kalçalarında belki birkaç kilo fazlası olan Elke karşısında belirdi.

Ve aynı anda, Sibylle’nin içindeki, o bir şeylerin yolunda gitmediğine dair his yeniden ortaya çıkıverdi. Bir gün önce, Rosie kendisini evin önünde indirdiğinde de aynı his belirmişti içinde.

Fakat bu defa çok daha somuttu. Hatta Sibylle neyin yanlış olduğunu bile biliyordu: Elke neden kendisinden daha kısaydı? Aslında boyları aşağı yukarı aynıydı. Yoksa aradan geçen iki aydan sonra, bunu da mı yanlış hatırlıyordu? *Fakat... boş ver! Tanrı biliyor ya, şu anda daha önemli şeyler var. Acaba Elke de Johannes'le aynı tepkiyi mi gösterecek? Yani beni tanı mıyormuş gibi mi yapacak ve...*

“Merhaba Sibylle, seni görmek ne güzel,” dedi Elke.

Sibylle'nin kalbi yine çılgınca çarpmaya başlamıştı. Elke orada öylece duruyor ve çok tuhaf bir şekilde gülümsüyordu.

Sibylle onun kendisine o anda hem çok tanıdık hem de sonsuz yabancı gelen sarı saçlarla çevrili yüzüne baktı ve Johannes'in arkadaşını en azından aramış olduğunu anladı. Belki daha da kötüsünü yapmıştı.

Elke, *kendi tanıdığı* Elke, bu durumda asla kapının önünde bu kadar sakin durmazdı. Kendi Elke'si hemen boynuna atlar, ağlar, onu kucaklar ve bağrına basardı.

Sibylle'nin zihninde düşünceler birbirini kovalıyordu. Acaba kaçıp gitse miydi? Fakat Elke onun içinde neler olup bittiğini anlamıştı. “Ben... özür dilerim, bunu yapamam. Bu fazlasıyla ciddi bir mesele. Johannes beni aradı, Johannes Aurich. Ama bunu siz de düşünmüşsünüzdür, öyle değil mi?”

Elke'nin sesi kulağa agresif gelmiyordu, ancak o tuhaf dostane tavır hem sesinden hem de yüzünden kaybolmuş ve yerini belirgin bir güvensizliğe bırakmıştı. Yoksa bu korku muydu?

Sibylle nabzının boynunda ve şakaklarında attığını hissediyordu. Saldırıya geçmeye karar verdi: “Demek sen de bu oyuna dahilsin, Elke, öyle mi?” Sesine özellikle sakin bir ton vermeye çalışıyordu. “Hem de sen! Bunu bana neden yapıyorsunuz? Bana

hiç olmazsa bunu açıklayabilir misin? Derdiniz nedir? Para mı? Yani... Yoksa Hannes'le aranda bir şeyler mi var? Lanet olsun, Elke, benden ne istiyorsunuz? Ne?"

Sibylle son cümlesinde sesini yükseltmişti, hatta o kadar yükseltmişti ki, Elke korkuyla irkildi ve bakışlarını hızla küçük koridorda gezdirdi. "Lütfen, içeri gelin," dedi sonra, kulağa yalvarırcasına gelen bir sesle, "lütfen."

17

Gece serindi. Soğuk değildi. Soğuk, başkaydı. Sahrada güneş battıktan sonra kuvars kumu ısını en kısa zamanda kâinata saldıığında ve sıcaklık elli derece birden düştüğünde, işte soğuk diye ona denirdi. Hans, gerçekten soğuk gecelerin nasıl olduğunu biliyordu.

Evdeki son ışıkların da sönmesinin ardından bir saat daha beklemiş, sonra da kendisine bir miktar uyuma izni vermişti.

BMW'nin koltuğu kendi Fransız malı küçük arabasının koltuklarından daha rahattı, ancak yine de dörtte bir açılmış yan camdan içeri giren en küçük bir gürültüde anında uyanıveriyordu. Bu, herhalde asla kurtulamayacağı bir alışkanlıktı. Üçü yedi geçe, hemen yandaki şimşir ağacına yavaşça sürünerek geçen kedinin çıkardığı hafif gürültü bile uyanmasına yetmişti.

Saat beşe doğru koltuğun sırt kısmını yeniden dikleştirdi. Bu arada Jane'i düşünüyordu.

Aradan epey bir süre geçtikten sonra kadınlar evden çıktılar ve arabaya bindiler. Hans, şimdi nereye gideceklerini tahmin edebiliyordu. Doktor o huzurevine değil, bir başka yere gideceklerini öngörmüştü.

Otoyola çıktıklarında içindeki his kuvvetlendi ve Stadthof'a yaklaştıklarında kesinlik kazandı.

Kırmızı arabanın önünde durduğu binanın civarında park yeri imkânları sınırlıydı. Hans küçük bir yan sokağa saptı ve bina sakinlerine ayrılmış boş bir park yeri buldu. Ceza yeme riskini göze alabilirdi, nasıl olsa altındaki Joachim'in arabasıydı. Kendi arabasını, trafik cezası yeme ihtimali bulunan bir yere asla park etmezdi. Polisle hiçbir şekilde temas kurmaması çok önemliydi, çünkü bu şekilde önemli olaylar dizisinin bir halkası yerinden kopabilirdi. Bunun da yıkıcı sonuçları olabilirdi.

Örneğin onu şu anda bir polis durduracak olsa ve bu yüzden karşıda neler olup bittiğini göremese, bu durumda Jane'in başına belki de kendisinin, Hans'ın, her koşulda engellemesi gereken, ancak artık bunu yapmasının mümkün olmadığı bir şeyler gelebilirdi.

Bunun sonucunda da Jane belki de hiçbir şekilde haberdar olmaması gereken süreçler hakkında bilgi sahibi olmasına neden olabilecek bazı şeyler yapabilirdi. Doktor da buna çok kızardı, çünkü böyle bir şey onu büyük sıkıntılara sokardı. Hem de çok büyük sıkıntılara.

O zaman da doktor ona, Jane'e bir şeyler yapmasını emredebilirdi fakat bunları yapması mümkün olamayabilirdi. Bunun sonucunda da çok korkunç bir şeyler gerçekleşebilirdi.

Bu yüzden de kendisi, Hans, Jane Doe ile ilgili olayların doktorun planladığı şekilde gerçekleşebilmesi için, polisleri enselerine saplayacağı hızlı, sert birer bıçak darbesiyle öldürmek zorunda kalırdı. Ancak polislerin ölümüyle de yine olayların sıralamasında değişiklikler meydana gelir, bunlar da...

Hans bu konuda düşünmekten vazgeçmeliydi.

Normalde bu şeyleri her zaman acı sona dek düşünmekten hoşlanırdı. Ama bu genelde çok uzun sürerdi ve bazen olayların akışına yapılacak küçücük bir müdahalenin bile açabileceği inanılmaz miktardaki etkilerin hepsini gözlerinin önüne getiremediği için yüksek sesle bağırmak zorunda kalırdı.

Tekrar binanın olduğu sokağa saptığında, kırmızı arabanın hâlâ aynı yerde bulunduğunu rahatlayarak fark etti. Direksiyonun arkasında biri vardı ve Hans bunun kim olduğunu biliyordu.

Hans yaklaşık elli metre mesafede taş bir çiçek saksısının kenarına oturdu ve beklemeye başladı.

On ila on iki dakika sonra sol taraftan bir polis arabası geldi. Saniyeler sonra onu sağ taraftan yüksek hızla gelen sivil bir araç izledi ve aynı yönden gelmiş olan devriye arabasının hemen arkasında durdu.

Aşağı iki adam indi ve yeşil beyaz taşıttan kelimenin tam anlamıyla aşağı atlayan bir üniformalıyla hararetli bir tartışmaya giriştiler.

Hans, sivil kıyafetli polisleri tanıyordu. İçlerinden birini daha da iyi tanıyordu.

18

Sibylle, Elke'nin sırtında gezinen bakışlarını hissederek, hedefe odaklanmış bir şekilde küçük, şirin mutfağa doğru ilerliyordu. Genelde burada birlikte oturur, *cappuccino* içer, konuşur, gülüşürlerdi...

Küçük masada, her zamanki sandalyesine oturdu ve peşinden gelmiş olan Elke'ye baktı.

"Bir *cappuccino* alabilir miyim?"

Elke endişeli bakışlarla başını salladı. "Evet, elbette. İki kaşık şeker mi?"

Sibylle kısa bir kahkaha attı. "*Cappuccino*'yu şekerle içmediğimi biliyorsun. Bu küçük oyunları oynamasan olmaz mı?"

Elke bir anda ağlamaya başladı. Bir elini ağzının önüne koydu, Sibylle'nin karşısındaki sandalyeye oturdu ve alnı neredeyse masaya değecek kadar öne eğildi. Sibylle onun omuzlarının sarsıldığını gördü, elinde olmadan bir elini kadının başının üzerine koydu ve sarı saçlarını yavaşça okşamaya başladı. "Sanırım içinde bana karşı hâlâ bir şeyler var, Bella."

Yaşlarla ıslanmış yüz yavaş yavaş yukarı kalktı. "Bella mı? Sibylle bana hep böyle seslenirdi. Bunu nereden biliyorsunuz?"

Sibylle ani bir hareketle elini geri çekti.

“Gerçekten de hepiniz aynı anda çıldırdınız mı? Bana bak, Elke. Bana dikkatle bak. Buraya,” dedi, işaret ve orta parmaklarıyla gözlerini işaret ederek, “tam buraya. Yüzüme bir şey olup olmadığını bilmiyorum, hiçbir fikrim yok! Ama gözlerimin içine bak, Elke. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz ve beni en azından gözlerimden tanıman gerekir.”

Uzun uzun birbirlerine baktılar. Elke gözlerini biraz kıstı. Sonra elinin tersiyle yüzünü sildi ve gürültüyle burnunu çekti.

“Neye inanacağımı bilmiyorum. Siz Sibylle gibi görünmüyorsunuz ama konuşma tarzınız... tıpkı onunki gibi. Hatta sesiniz bile onunkine benziyor. Ayrıca onun gibi hareket ediyorsunuz ve görünüşe göre onun hakkında çok şey biliyorsunuz. Ona ne yaptınız?” dedi hıçkırarak. “Neden? Ne... ne istiyorsunuz?”

Sibylle öfkesini ve hayal kırıklığını bastırmak zorunda kaldı. Elke’ye bağırarak veya hakaretler yağdırmakla bir şey elde edemeyeceğini biliyordu. Bu durumda Elke kendisini tümüyle kapatır ve başka hiçbir şey söylemezdi.

Sibylle dirseklerini masaya dayadı ve bir miktar öne eğildi. “Derin bir çaresizlik içindeyim, Elke, burada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Tüm hayatım havada çözünüp yok olmuş gibi görünüyor ve aklımı kaçırmış olduğumdan ciddi anlamda şüphe ediyorum. Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım, ne sorarsan sor, ama önce, lütfen, şu soruma cevap ver: Lukas nerede?”

Son cümleyi ağır ağır söylemiş, kelimelerin her birini ayrı ayrı vurgulamıştı.

Elke sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını salladı. “Johannes bana telefonda sizin bir oğlanla ilgili bir şeyler söylediğinizi anlatmıştı. Sizin ve... suç ortaklarınızın Sibylle’yi kaçırmış

olduğunuzu düşünüyor. Sonra da ona ilaç verip bildiği her şeyi anlatmasını sağlamışsınız. Şu anda onun hakkında bildiğiniz her şeyi. Johannes, kendinizi ele vermeniz için, Sibylle'nin size Lukas isminde bir çocukla ilgili bir şeyler anlattığına inanıyor.”

Sibylle kendi içini dinledi ve şaşkınlıkla içinde büyük bir boşluğun bulunduğunu fark etti. İçindeki bütün öfke, bütün çaresizlik, bütün duygular sanki bir şalterle devre dışı bırakılmıştı.

“Peki sen ne düşünüyorsun, Elke?”

“Ben doğru olduğunu sanmıyorum. Yani, çocukla ilgili olan kısmının. Eğer öyle olsaydı, çocukla ilgili bir şeylerin ters gittiğini dün onun yanında da anlamış olurdunuz. Neden aynısını bana da anlatasınız ki? Bu mantıksız olurdu. Zaten buraya gelmenize de şaşırdım. Johannes'in beni arayacağını biliyordunuz. Ya polisler sizi burada bekliyor olsaydı?”

Sibylle bir an için irkildi. “Yani? Bekliyorlar mı?”

“Hayır.”

“Bana siz diye hitap etmekten vazgeçer misin lütfen? Dayanılacak gibi değil.”

“Ama ben de sizin sanki arkadaşım Sibylle'ymişsiniz gibi davranmanıza dayanamıyorum! Sibylle... iki ay önce geride hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu ve onun hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Bunu anlayamıyor musunuz?”

Umutsuz vaka. Burada geçirdiğim her dakika sadece zaman kaybı. Aklımı kaçırıp bağırmaya başlamadan buradan gitmeliyim. Gitmeliyim ama nereye? Neyse, fark etmez. Gitmeliyim. Lukas'ı bulmalıyım.

Sibylle başka tek kelime etmeden ayağa kalktı. Elke'ye son olarak fırlattığı, kadının da gözlerini kaçırdığı uzun bir bakıştan

sonra mutfaktan ayrıldı ve dairenin kapısına doğru yürümeye başladı.

Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki arkasında Elke'nin sesini duydu. "Gitme."

Nefesi kesilen Sibylle, arkasına döndü.

Elke göğsüne kavuşturduğu kollarıyla antrenin duvarına yaslanmıştı, yüzünde de yalan söylerken yakalanan bir çocuğun ifadesi vardı.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama bunu öğrenmek istiyorum. Belki de hata yapıyorum ama yalan söylediğini sanmıyorum. En azından, bunu bilinçli olarak yapmıyorsun."

Polis gelinceye kadar beni oyalamak mı istiyor? Hayır, Elke çok iyi bir insan ve zaten böyle bir niyeti olsa, kendisini hemen ele verir.

Sibylle kapıyı kapadı, arkasına döndü, Elke'ye doğru yürüdü ve onun karşısında durdu. Arkadaşının yeşil gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. Bu gözlerde başka bir şey daha, neredeyse yalvarırcasına denebilecek bir ifade vardı.

"Gitmiyorum." Sibylle bakışlarını Elke'nin gözlerinden almıyordu. "Ve sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Ya da bildiğimi sandığımı her şeyi."

"Hâlâ *cappuccino* istiyor musun?" diye sordu Elke, Sibylle'nin mutfak masasına oturmasından hemen sonra.

Sibylle evet anlamında başını salladı ve onun dolaptan fincanları alarak tam otomatik modern kahve makinesini kullanmasını izledi. Elke'nin bu olayla nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyordu fakat görünüşe göre pes etmişti, en iyi ve en eski

arkadaşına böyle şeyler yapmaya dayanamıyordu. *Ama bir şekilde bu olayla ilgisi var.*

“Şimdi de...” Sibylle daha fazlasını anlayamadı, çünkü Elke tam o anda krom bir sütlüğü sütün içine gürültüyle buhar püskürten köpürtme başlığının altına tutmuştu.

Sibylle başını salladı ve gürültü sona erinceye dek bekledi. “Hem konuşup hem de aynı anda süt köpürtürsen seni nasıl anlayabilirim ki? Bakıyorum heyecandan elinin ayağının birbirine dolaşmasında hiç değişiklik olmamış.”

Elke dumanı üstünde tüten fincanları masanın üzerine koydu ve sandalyeye oturdu. Yüzünde bir gülümseme izi belirivermişti.

“Bunu özel olarak yapmadım. Böyle şeyler başıma sık sık geliyor. Geçen sene Sylt adasında, bir lokantada...”

“Kolunun çarptığı su şişesini yakalamaya çalıştın, sonra o dev ıstakoz ve korkunç pahalı beyaz şarapla birlikte bütün sofrayı olduğu gibi aşağı indirdin, sonra da hızla geri ittiğin sandalyeyle birlikte arka üstü yere yuvarlandın. Bu esnada bir şeylere tutunmak istediğin için de, yan masadaki masa örtüsünü yakaladın ve...”

İkisi de güldü ve bu kısa rahatlama anı, her ikisine de çok iyi geldi.

Bir saniyeliğine her şey yolundaydı. Elke’nin mutfağında oturuyor, *cappuccino* içiyor ve gülüşüyorlardı. Tıpkı eskiden olduğu gibi. *Eskiden olduğu gibi mi?* Sibylle’nin gülümsemesi yok oldu.

“Ben de oradaydım, Elke. Senin karşında oturuyordum ve ıstakoz kucağımdaydım.”

Elke’nin gülümsemesi de yüzünde donup kaldı ve gözleri tekrar nemlendi.

“Evet,” dedi çok hafif bir sesle, sonra bir daha: “Evet.” Sonra çok özel, neredeyse çaresiz bir bakışla gözlerini Sibylle’ye çevirdi. “Bir yıl önce, hani Noel yemeğinde, o kazla olan olayı hatırlıyor musun?”

Sibylle başını yana eğdi.

“Yıllardan bu yana Noel’de birlikte yemek yemedik, Elke. Tam olarak, evlendiğimden bu yana.”

Elke bakışlarını önüne eğdi. “Bu... kusura bakmayın... kusura bakma, mümkün değil. Sen Sibylle değilsin. Bir kaza geçirmiş ve yüzünden ameliyat olmuş Sibylle bile olamazsın. Sen... Sibylle’den daha uzunsun ve daha incesin.”

Sibylle’den daha uzunsun. Sibylle, Elke’nin dairesinin kapısındaki durumu düşündü ve az kalsın hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktı. Bunu Elke’ye bir şekilde anlatmak zorundaydı, yani onun arkadaşı, Sibylle Aurich olduğunu. Lukas’ın annesi Sybille Aurich olduğunu.

“Bunun nasıl olduğunu emin ol ben de en az senin kadar anlayamıyorum. Kim bilir, belki de bir ruhum başka bir bedene geçmiş olabilir veya buna benzer bir şey yaşanmıştır. Belki şimdi bir başka bedendeyim ya da buna benzer bir şey işte. Ama ben kim olduğumu biliyorum. Tanrım, ben... ben kim olduğumu biliyorum!”

Sibylle ile Elke birbirlerine baktılar, ikisinin de gözleri yaşlıydı. Sibylle, arkadaşının yüzünden duygu durumunu okumaya çalıştı ve içindeki mücadeleyi çok belirgin olarak gördü.

“Bu... o kadar çılgınca ki.” Elke, tereddütle elini Sibylle’nin elinin üzerine koydu.

“Bana neler olduğunu kendim de bilmiyorum. Birlikte Yunan lokantasında yemekteydik, ardından kafama bir darbe almış olmalıyım. Dün bir hastane odası gibi düzenlenmiş olan, ancak gerçek bir hastane odası olmayan bir yerde uyandım. Bir bodrumdu burası. Daha da tuhaf bir doktor, ki aslında bir doktor bile olmayabilir, bana başıma aldığım bir darbeden ve tekrar *normale* dönünceye kadar beni kilit altında tutması gerektiğinden söz etti. Oradan kaçabildim ve iyiliksever bir kadın beni evime götürdü. Johannes beni tanıımıyormuş gibi yaptığında kendimi nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsin sanırım. Ama bundan da kötüsü, çok daha kötüsü... Oğlum söz konusu olduğunda, neden hepiniz böyle tuhaf davranıyorsunuz? Sanki Lukas hiç var olmamış gibi. Neden, Elke?”

Elke ani bir hareketle elini geri çekti.

“Yalan söylüyorsun. Hiç utanman yok mu senin? Sibylle yıllardan beri çocuk istiyor ve bir türlü olmuyor. Şimdi de sen ortaya çıkıyorsun ve... Nasıl beni kandırmana izin verecek kadar aptal olabilirim? Ruhu başka bedene geçmiş! Ne saçmalık ama!”

Sibylle üzüntüden çılgık atabilirdi. “Elke! Bunu söylerken ciddi değildim! Böyle saçmalıklara inanmadığımı bilirsin. Bu sadece... Kahretsin, ben de bilmiyorum ki! İnan bana, çıldırmak üzereyim.” Son iki cümlede o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki Elke korkuyla yerinden sıçradı. Karşısında ayakta duruyor ve temizlemek istermiş gibi avuçlarını kotunun bacaklarına sürüp duruyordu. Çok sinirli olduğu zamanlar hep böyle yapardı. “Derhal gitmenizi istiyorum.”

Elke mutfak köşesine gidip oradaki telefonun ahizesini eline aldığı anda, Sibylle başını salladı.

“Hayır, lütfen, Elke. Bana inanman lazım. Yardımına ihtiyacım var. Ben...”

“Hemen şimdi gitmezseniz polisi arayacağım.”

Bitti. Sibylle artık Elke’yi bir şeye ikna etmek için hiçbir şansının kalmadığını anlamıştı. Sandalyesini yavaşça geriye itti ve ayağa kalktı. Elke mutfak tezgâhına biraz daha yaslandı ve elindeki ahizeyi göstere göstere yukarı kaldırdı. Sibylle’nin gözleri karardı, içinde yakıcı bir muhtaçlığın giderek kabardığını hissediyordu, Elke’nin üzerine atlamalı, elleriyle boğazını sarmalı, giderek daha sert ve acımasızca sıkmalıydı, ta ki oğlunun nerede olduğunu söyleyene kadar. *Acımasızca.*

19

Başını önüne eğmiş, sanki kendi başlarına hareket ediyormuş gibi, mekanik bir şekilde, taş merdivenlerin basamaklarını teker teker inen ayaklarını seyrederken, aklından karmakarışık düşünceler ve çılgınca sahneler geçiyordu.

“Merhaba,” dedi hemen arkasında bir erkek sesi ve Sibylle’yi az kalsın korkudan öldürecekti. Merdivenin sonuna ulaşmıştı ve küt küt atan kalbiyle o loş girişte duruyordu. Ses ona tanıdık gelmişti. “Korkmayın lütfen. Benim, Christian Rössler.”

Sibylle hızla arkasına döndü. Adam birkaç adım ötesinde, ancak cılız ışığa rağmen yine de onu tanıyabileceği kadar yakınında duruyordu. Üzerinde bir kot pantolon ve siyah bir tişört vardı, onun üzerine de kısa kollu, önü açık, pantolonunun üzerine dökülen gri-beyaz çizgili bir gömlek geçirmişti.

“Burada... ne yapıyorsunuz? Burada olduğumu nereden biliyorsunuz?” Sibylle, sesinin ürkek çıktığını fark etti ve buna öfkелendi.

“Sizi arabayla takip ettim çünkü tam da şu anda olacakların olmasından korkuyordum. Dışarıda polis sizi bekliyor.”

“Ne? Polis mi? Ama Elke bana...”

“Kimi ziyaret ettiğinizi biliyorum ama polisi arayanın kim olduğundan emin değilim. Kesin olan şu ki polisler dışarıda sizi bekliyor ve çıkacak olursanız sizi tutuklayacaklar.”

“Ama...” Sibylle’nin aklı o kadar karışmıştı ki düşüncelerini toplamakta zorlanıyordu.

Rössler omzunun üzerinden arka tarafı işaret etti. “Etrafı biraz kolaçan ettim. Şurası avluya çıkıyor. Alçak bir duvarın üzerinden yan bahçeye geçebiliriz. Oradan da paralel caddeye pek sıkıntı çekmeden geçilebilir gibi görünüyor. Arabamı yakına bir yere park ettim, benimle gelin!”

Sibylle başını salladı. “Hayır, ben... Tanrım, artık düşünemiyorum. Dışarıda Rosie beni bekliyor. Ona haber vermeden öylece çekip gidemem.”

Rössler iki büyük adım attı, karşı koymasına izin vermeden onu kollarının üst kısmından sıkıca ama canını yakmadan kavradı.

“Buradan gitmeniz gerekiyor, hem de hemen. Şu soruma cevap verin: Rosie denilen o kadına benden söz ettiniz mi?”

Sibylle onun ellerinden kurtulmaya çalıştı fakat bunu pek de istekli yapmıyordu, sonra da tümüyle vazgeçti.

“Neden? Şu anda bu sizi neden ilgilendiriyor ki?”

Rössler onun gözlerinin ta içine baktı. “Size gerçekten yardım etmek istiyorum, ancak bunun için ona benden söz edip etmediğinizi bilmem lazım.”

“Ben... Evet, söz ettim! Ne olmuş yani? Kendinizi benim yerime koysanıza. Rosie bana şimdiye dek çok yardım etti. Siz ise sadece konuşuyorsunuz.”

Rössler ellerini gevşetti, sonra da kollarını aşağı indirdi.

“Tahmin etmiştim. İşte bu her şeyi açıklıyor.”

Sesinde bir miktar boyun eğme vardı. Sibylle'nin son dediklerinin üzerinde durmadı bile.

"Bu neyi açıklıyor?" diye sordu Sibylle ve adam hemen cevap vermeyince, sorusunu tekrarladı: "Bu neyi açıklıyor acaba?"

"Bu sabah evime iki kişi girdi, maskeliydiler, beni kısı kıvrak yakaladılar ve bağladılar. Beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmaya devam ettiğim takdirde kız kardeşimin başına kötü şeyler gelecekmiş ve bir kez daha Bayan Wengler'in evinin yakınlarında görülecek olursam, buna çok pişman olurmuşum."

Rössler'in sesi çok alçak, sanki fısıldar gibi çıkıyordu. "Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musunuz? Bu insanlar tüm bu zaman boyunca benimle ilgilenmediler. Hatta kız kardeşime yardım etmeye çalıştığım zaman bile bana yaklaştılar. Ama siz o kadına benden söz eder etmez bana saldırdılar ve ağır tehditler savurdular."

"Hâlâ Rosie'nin bu olayla ilgisi olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

Rössler başını salladı. "Hayır, artık iddia etmiyorum. Dün bu sadece bir tahmindir, ancak bu sabahtan beri kesin eminim."

Sibylle, içeri vuran ışık nedeniyle kirli gri bir filtreden geçmiş gibi görünen bu yüze baktı ve ona inanabileceğine dair bir işaret aradı fakat bir şeyler görebilmek çok zordu.

Şimdi ne yapacağım, şimdi ne yapmalıyım? Karanlıkta patlayan flaşlar gibi, gözlerinin önünde peş peşe resimler belirmeye başladı: neredeyse kabaca döşenmiş bir salon, fotoğrafsız çıplak duvarlar, sadece hikâyelerde varmış gibi görünen ölü bir koca, çocuklarla ilgili en basit bir soruda bile sinirlerinin bozulması... *Kimsin sen, Rosie Wengler?*

Sibylle bir kez daha içindeki umutsuzluğun kabarmaya başladığını hissetti. İçindeki her şey buna karşı çıkıyordu, ancak yine de Rosie'nin en azından bazı konularda çok gizemli olmadığını iddia etmek mümkün değildi. Fakat böyle olsa bile... Rosie tam da buraya, Elke'nin oturduğu binanın önüne neden polis çağırsındı ki? Bunu kendi evinde yapması çok daha kolay değil miydi?

Ya Rössler yalan söylüyorsa? Ya evin önünde beni polis falan beklemiyorsa?

Sibylle ani bir hareketle arkasına döndü ve birkaç hızlı adımla ağır giriş kapısına ulaştı. Rössler'in kendisini durdurmaya çalışmasına karşı hazırlıklıydı, ancak ona doğru hızlı bir bakış fırlattığında, hâlâ aynı yerde beklemekte olduğunu gördü.

Dikkatle kapıyı azıcık, ancak Rosie'nin arabasını park ettiği yeri görebileceği kadar araladı. Bunun için yanağını soğuk duvara bastırması gerekmişti.

Rössler doğruyu söylüyordu. Rosie'nin arabasının yanında, Grohe adındaki o sevimsiz komiser duruyordu, öne eğilmişti, yolcu tarafının yan penceresinden içeri bakıyor ve görünüşe göre Rosie ile konuşuyordu. Sibylle, ister istemez Rosie'nin kâğıda yazdıklarını hatırladı: *Gerçekten polisler mi?*

Sibylle kapıyı dikkatle bir parça daha araladı ve ismini yine unuttuğu o genç komiserin de orada olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Rosie'nin birkaç metre ötesinde üniformalı üç polis duruyordu. İçlerinden ikisi, üçüncüsünü ciddi bir yüzle dinlemekteydi. Adam konuşurken sık sık binayı işaret ediyordu. Tam o anda sol tarafta bir devriye arabası belirdi ve Rosie'nin aracının hemen arkasında sert bir şekilde fren yaparak durdu. Grohe doğruldu,

önce araca, sonra da doğruca Sibylle'nin arkasında durmakta olduğu kapiya baktı. Sibylle hızla başını geri çekti ama kapiyı aralık tutmaya devam etti. Grohe henüz kendisini görmediyse, kapının hareketiyle bulunduğu yerin belli olmasını istemiyordu.

Sonra da Rössler'e döndü. "Haklıymışsınız. Dışarısı polis kaynıyor. Rosie'nin arabasının başında, dün elinden kaçmış olduğum başkomiser var. Beni görmüş olabilir."

Rössler ona yanına gelmesini işaret etti. "Haydi gelin artık, buradan gidelim."

Sibylle, Grohe'nin ne yaptığına ve kendisini görüp görmediğine bakmak arzusunu güçlkle bastırabildi. Bir an için daha tereddüt edip Rosie'yi düşündü. *Büyük bir hata mı yapıyorum? Ama başka ne şansım var ki?* Binayı ön kapıdan terk ettiği zaman bu başkomiser kendisini büyük bir zevkle tutuklar ve elinden ikinci defa kaçmasına izin vermezdi.

"İyi bakalım," dedi Rössler'e doğru giderken. "Şimdi ne yapacağız?"

Adam elini Sibylle'nin sırtına koydu ve hafifçe bastırarak onu arka avluya açılan kapiya doğru yönlendirdi. "Buradan mümkün olduğu kadar çabuk gitmemiz gerekiyor. Polislerin neden içeri girmediğine şaşırdım zaten."

Avlu, on ya da on iki metre kenar uzunluklarına sahip, hemen hemen dört köşe, sol tarafından yaklaşık iki metrelik bir karayemiş çalısı ve sağ tarafından da ufalanmakta olan taş kaide üzerindeki göğüs yüksekliğindeki dikenli telle komşu bahçeden ayrılan betondan bir alandı.

Sibylle karşı tarafta Rössler'in sözünü etmiş olduğu "alçak duvarı" gördü: Tel örgüden birkaç santim daha yüksekti.

“Gelin, acele etmeliyiz.” Sibylle bir kez daha sırtında Rössler’in elinin hafif baskısını hissetti.

Hızlı adımlarla avludan geçtiler. Son metrelerde Sibylle koşmaya başladı, sonra ellerini duvarın üstüne koydu ve kendisini yukarı çekti. Ağırlığını birkaç saniye için gerilmiş kollarına verdi, sonra da ani bir hareketle duvarın üzerine oturdu. Bacaklarını duvarın diğer tarafına atarken, bunu ne kadar kolay yaptığına şaşırıp kalmıştı.

Saniyeler sonra komşu bahçenin zeminindeydi. Rössler de bir sıçrayışta onun yanına indi ve ona kovalanıyormuş gibi baktı. “Çabuk, gidelim buradan!”

Şanslıydılar. Üzerinde bulundukları arazi özel bir bahçe değildi, bir zamanlar bir birahaneye aitmiş gibi görünüyordu: Daire biçiminde bir alan taşla kaplanmıştı, orada burada bazı masalar göze çarpıyordu. Sol tarafta, yüksek, kirli bir duvar boyunca içecek kasaları, solgun kumaşlarına reklamların basılmış olduğu büyük, eğilmiş güneşlikler ve kırık plastik sandalyeler yığılmıştı.

Sağda dar bir yol binanın yanından geçiyordu.

Birlikte koşmaya başladılar ve Zum Stadteck birahanesinin önüne geldiler.

Sibylle etrafına bakındı. Yolun her iki tarafında da park etmiş uzun araç dizileri vardı, hepsinin de iki tekerleği kaldırımdaydı. Yolun diğer tarafında, yüz metre kadar solunda, bir adam duruyordu. Boş gözlerle yere bakıyor ve görünüşe göre birini bekliyordu.

Bu adamı bir yerlerden tanıdığını düşündüğü esnada, onun adını da hatırladığını fark etti. Wittschoreck. Onu arkadaşı ve bina sorumlusuyla birlikte hastane bodrumuna kapatmasına

ses çıkarmayan komiser. Son birkaç dakika içinde belirgin bir şekilde daha hızlı atmaya başlayan nabızı, şimdi iyiden iyiye hızlanmıştı.

“Buradan derhal gitmeliyiz!” diye bağırdı ve sağ tarafı işaret etti, “buradan! Biraz ileride dün beni götüren polislerden biri duruyor.” Bu esnada Wittschorek’i gözünün önünden ayırmadan.

“Polisler sizi karakola mı götürdü?” diye sordu Rössler şaşkınlıkla. “Ne zaman...”

“Şimdi değil!” diye sözünü kesti Sibylle adamın. “Gidelim.” Sonra bakışlarını görünüşe göre etrafını izlemek için bir neden görmeyen Wittschorek’ten ayırdı, Rössler’in yanından geçti ve arkasına bir kere olsun bakmadan hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Birkaç saniye sonra arkasındaki adımların yaklaştığını fark etti, hemen sonra da adam yanındaydı. “Arabam diğer tarafta ama önemli değil, sonra da alabiliriz. Sabah o adamlar evimi basınca, şehrin tarihi merkezinin yakınlarında küçük bir otelde bir oda kiraladım. Orada şimdilik güvende olursunuz.”

Sibylle’nin aklından Rosie geçti, acaba hâlâ binanın önündeki arabasının içinde kendisini bekliyor muydu? *Bir şeylerin yolunda gitmediğini fark edip ortadan kaybolmuş olabilir mi? Yoksa polisleri arayan kendisi olduğu için, olacakları en başından beri biliyor muydu?*

“Şu anda aklınızdan neler geçtiğini tahmin edebiliyorum,” diye düşüncelerini böldü Rössler.

“Hiç sanmam,” dedi Sibylle, “bunu ben bile bilemiyorum. Komiserin hâlâ orada olup olmadığına bakabilir misiniz?”

Rössler birkaç adım yürüdü, omzunun üzerinden arkasına baktı ve durdu. “Gitmiş.”

Sibylle de durdu ve arkasına baktı. Wittschorek gerçekten de hiçbir yerde görünmüyordu. Bakışlarıyla hızla caddenin iki tarafını taradı, fakat anlaşılan komiser peşlerinden de gelmiyordu.

“Anlaşılan şansımız varmış,” dedi Rössler. Sibylle ise Wittschorek’in kendilerini şansına fark etmediğinden kuşkuluydu.

“Evet, öyle olmalı,” dedi ve tekrar arkasına döndü. Rössler’e tahmin ettiği şeyin ne olduğunu söylemek istemiyordu, henüz değil.

Birkaç metre sonra sağ tarafta dar bir sokağa girdiler. Oradan da Tuna Nehri üzerindeki Taş Köprü’nün uzantısının Regensburg’un tarihî merkezine vardığı kavşağa ulaşmaları uzun sürmedi.

Sibylle durdu ve bir kez daha etrafına bakındı: Görünürde polis falan yoktu. Tekrar önüne baktı, caddede kurulan pazara yaptığı çok sayıda ziyaretten tanıdığı evlerin renkli cephelerini inceledi, ama yine de... O tuhaf his yine ortaya çıkmıştı. Sanki etrafına hava geçirmez koruyucu bir kıyafetin başlığının içinden bakıyordu. Bir kısmı telaşlı bir şekilde meydanda yürüyen, bir kısmı da keyifle sohbet ederek bir pizzacının ya da kafenin bahçesinde oturan bütün bu insanlar, bu dünyaya aitti. Buna karşın Sibylle sadece bir gözlemleyiciydi. Bir yabancı, bir dışlanmış.

Ve Rössler onu bir kez daha düşünce dünyasından ayırdı. “Gitmeliyiz... Ayrıca henüz isminizi bile bilmediğimi hatırladım.”

Sibylle ona baktı, bir veya iki günlük kirli sakalla kaplı yanaklarını inceledi ve ona en azından bir parça güvenmeye karar verdi. *Başka çarem var mı ki zaten?* “Sibylle Aurich.”

Rössler başını salladı ve onun tam ismini söylemesine şaşırılmış gibi bir ifade takındı.

Birlikte Arnavut kaldırımıyla kaplı pazar yerinin üzerinden, Taş Köprü'ye doğru ilerlediler. Karşıdan bazılarının boynunda fotoğraf makinesi asılı olan yaklaşık on kişilik kadınlı erkekli bir grup geliyordu, onlara dikkat bile etmediler.

Taş Köprü'nün başladığı noktada bir taş kaidenin çatıya benzer ucunda, Bruckmandl adı verilen oturan erkek heykeline gelene kadar tek kelime konuşmadılar. Heykel, bir elini güneşten korunmak için gözlerinin üzerinde tutarken, Regensburg'un tarihî merkezine bakıyordu.

"Dünden bu yana neler yaşadığınızı bana anlatacak mısınız, Bayan Aurich?" diye sordu Rössler.

"Evet ama önce sizin bana anlatmanızı istiyorum. Ne de olsa oğlumu bulmamda bana yardım edebileceğinizi düşündüğünüz için beni takip ettiniz. Şu anki duruma bakacak olursak, bunu yapabilecek tek kişi gerçekten de sizsiniz."

"Ama ben o şekilde söylememiştim."

"Nasıl?" Sibylle aniden durdu. İçinde aniden müthiş bir öfkenin yükseldiğini hissetti. "Dün Rosie'nin evinin önünde beni bekleyip bana yardım etmek istediğinizi söylemediniz mi? Sanırım birkaç dakika önce de aynısını söylemiştiniz, değil mi? Size bir şey diyeyim mi, Bay Rössler? Herkesin bana canı o anda nasıl isterse o şekilde davranabileceğini sanmasından gerçekten bıktım!"

Yaşlıca bir çift birkaç metre ileride durmuş ve onlara doğru dönmüştü. Sibylle bunu gördü ama umurunda bile değildi. Rössler de Sibylle'nin etrafın ilgisini üzerine topladığını fark etmişti.

“Hayır, lütfen, Bayan Aurich... Sibylle,” diye yatıştırmaya çalıştı onu yavaşça ve ona bir adım yaklaştı. “Sakin olun. Bunu demek istememiştim. Elbette size yardım edeceğim.”

“Hımm, demek yine fikir değiştirdiniz. İyi de az önce ne demek istemiştiniz peki?”

Rössler, sadece Sibylle’nin duyabileceği kadar alçak bir sesle konuşuyordu: “Size oğlunuzu bulmakta yardım edebileceğimi hiçbir zaman söylemedim. Ben...”

“Aman ne güzel!” diye onun sözünü kesti Sibylle, kaba bir tavırla, “o halde burada ne işim var ki? Ben şimdi ne yapacağımı çok iyi biliyorum. O komiserin yanına döneceğim. Gerçi arkadaşı beni tutuklayacaktır ama ne fark eder ki? Yani elbette fark eder. O komiser... Komiser İsmi Her Neyse, Rosie dışında bana gerçekten yardım eden tek insan. Oğlumun başına neler geldiğini artık mutlaka öğrenmek zorundayım. Bunun için tutuklanacağımı bile bile polisi devreye sokacağım.”

Sibylle, Rössler’in gözlerinin içine baktı. “Siz gerçekten de o şekilde ifade etmemiş olabilirsiniz, ancak bu insanların kız kardeşinize neler yaptığını çok iyi biliyorsunuz. Oğlum için korktuğumu en iyi sizin anlamanız gerekir.”

“Lütfen... dinleyin beni, bu çok önemli.” Sibylle boş ver anlamında elini salladı ve az önce geldikleri yöne doğru yürümeye başladı. Rössler de koşarak arkasından geldi. “Yemin ederim, size gerçekten de bazı şeyler anlatabilirim.” Sibylle bir kez daha durdu. Adam onun hemen yanındaydı ve yalvarırcasına ona bakıyordu. “Lütfen, benimle gelin.”

“İyi bakalım. Ne biliyorsunuz. Lukas hakkında bildiklerinizi anlatmadan, bir tek adım bile atmayacağım.”

Rössler'in yüzündeki ifade bir çırpıda değişiverdi. Bütün o çaresizlik, rica ve minnet yok oldu. Kadına bir adım daha yaklaştı.

“Otelde güvende olduğumuzdan emin olduktan sonra, size her şeyi anlatacağım. Bunun yerine kendinizi tutuklatmayı tercih ediyorsanız, hiç durmayın. Beni bir daha görmeyeceğinizden emin olabilirsiniz. Sayenizde polisin başıma bela olmasını istemiyorum, bu durumda kız kardeşimi asla bulamam. Şimdi ya benimle gelirsiniz ya da bu işten vazgeçeriz.”

Rössler kadını olduğu yere bırakarak, şehrin tarihî merkezine doğru yürümeye başladı. Sibylle o anda çığlık çığlığa bağırabilirdi. Öfkeden mi? Ya da çaresizlikten mi? Bir erkek olsaydı, oğlu hakkında sahip olduğu bilgileri adamdan döve döve alırdı. Ama Sibylle bir kadındı. O anda yardım isteyebileceği hiç kimsesi olmayan bir kadın.

Hızlı adımlarla Rössler'm peşinden gitti ve birkaç metre sonra ona ulaştı. Sessizce, içinde yükselen hıçkırıkları boğmaya çalışarak onun yanında yürümeye başladı.

Köprü'nün sonunda eski tuz deposunun yanından geçtiler, caddeyi aştılar ve Regensburg'un tarihî merkezindeki turistlerin ve yerlilerin arasına karıştılar. Sibylle, burçlarla süslü Calût Ev'i'nin duvarında, elinde sapan olan Davut'un savaşmak için Calût'un karşısına çıktığını gösteren dev duvar resmini inceledi. Genç bir kadın binanın önünde gülerek poz veriyor, yanındaki de onun fotoğrafını çekiyordu. Fotoğrafı çektikten sonra kadının koluna girdi, ona bir şeyler söyledi ve birlikte gülmeye başladılar. Bu ikisinin keyifli hali, tasasızlıkları, Sibylle'ye neredeyse bedensel bir acı veriyordu. Kendisi en son ne zaman bu kadar dertsiz olmuştu acaba?

Sonra bakışlarını o sahneden çevirdi. “Daha ne kadar kaldı?”

“Fazla değil.” Rössler sağ tarafı işaret etti. Sesi yine o her zamanki rahat, dostça tonda çıkıyordu.

“Şimdi Haidplatz’a gidiyoruz, oradan sonra da sadece beş dakikalık yolumuz var.”

Haidplatz. Sibylle, Haidplatz’ın nerede olduğunu elbette biliyordu. Çok yakınlardaydı, bundan emindi ama o anda oraya nasıl gidileceğine dair en küçük bir fikri dahi yoktu.

Böyle bir şey olabilir mi? Regensburg benim şehrim, benim yuvam. O sahte Doktor Muhlhaus’un sözleri geldi yine aklına. “Başınıza aldığınız darbe ve komada kaldığınız uzun süre... Büyük ihtimalle aklınız daha sonra da sık sık karışacaktır.”

20

Sivil polis bir süre kırmızı arabanın yolcu kapısına eğilmiş halde durdu ve direksiyonun başında oturan kadınla konuştu.

Hans ne hakkında konuştuklarını tahmin etmeye çalıştı.

Kısa bir süre sonra konuşma sona ermişti. Arabanın motoru çalıştı ve kadın oradan uzaklaştı. Hans, onun diğer polisin gittiği tarafa doğru saptığını gördü.

Uzun süre hiçbir şey olmadı. Üniformalı polisler kapının iki yanına konuşlanmış, Hans'la aynı şeyi yapıyorlardı. Bekliyorlardı.

Bir süre sonra sivil memur kemerindeki küçük çantadan telefonunu çıkardı ve birkaç saniye için kulağına tuttu.

Telefonu kulağından çektikten sonra arkadaşlarını yanına çağırdı ve bir süre onlarla konuştu. Sonra içlerinden biri kapının yanındaki yerine geri döndü, diğerleri de devriye arabalarına dağıldılar ve oradan ayrıldılar.

Hans telefonu aldı ve hızlı arama tuşuna bastı. Doktorla konuşmanın vakti gelmişti.

“Evet?”

Hans neler gördüğünü aktardı, doktor da yeni bir emir alınmaya kadar beklemesini söyledi. Sonra da şöyle dedi: “Ne zaman

harekete geçeceğini yakında öğreneceğimizi hissediyorum. Her şey yolunda giderse, bu biraz daha zaman alacak. Aksi takdirde sevgili Jane Doe'yu hemen bana getirmen gerekecek. Burada bir görevin daha seni beklediğini biliyorsun."

"Evet, doktor. Biliyorum."

Hans telefonu kapadı.

Onu bekleyen bu diğer görev de hoşuna gitmiyordu. Hem de hiç. Ama neden hoşlanıp hoşlanmadığını bugüne kadar soran olmuş muydu? Şeref Kanunu'nun altıncı maddesi şöyleydi: *Görev senin için kutsaldır. Onu yerine getireceksin... gerektiğinde hayatın pahasına.*

21

Haidplatz'a birkaç dakika sonra ulaşmışlardı. Beyaz güneş şemsiyeleri, barların ve restoranların müşterilerine gölge sağlıyordu.

Sibylle durdu ve büyük bir üçgen şeklindeki meydanda etrafına bakındı. Arka taraflarında *Neue Waag*'in⁷ kırmızı binası yükseliyordu. Onun arkasında bulunan Regensburg Katedrali'nin sivri kulelerinin uçları, çatıyı içeriden delen iki iğne gibi göğe yükseliyordu.

"Gelin lütfen," dedi Rössler, gergin bir tavırla etrafına bakındıktan sonra. Bakışları bir şey arar gibiydi, birilerinin kendilerini takip ediyor olmasından korkuyor olmalıydı.

Sibylle tekrar harekete geçti, otele mümkün olduğu kadar çabuk ulaşmak istiyordu. Justitia Çeşmesi'ni arkalarında bıraktılar, Altın Haç adındaki bir kaleye benzer binanın önünden geçtiler, sonra üçgenin uzantısını oluşturan Ludwig Caddesi üzerinden meydandan ayrıldılar.

Sibylle'nin aklı giderek daha fazla karışıyordu. Bu meydana nasıl gidileceğini bir türlü çıkaramamış olmasına rağmen,

7 1441 yılında inşa edilen, önce belediye tarafından malları tartmak için kullanılan, daha sonra Patrici hanedanının mülkü haline gelen bina. (yay. n.)

Regensburg'un tarihî merkezinin bu noktasındaki bütün binaları ayrı ayrı nasıl tanıyor olabilirdi?

Yaklaşık iki yüz metre sonra Rössler onu sola, bir yan sokağa doğru yönlendirdi: "Şuradan, geldik sayılır."

Sibylle yollara ve binalara, hatıralara ve kafa karışıklığına dair düşünceleri bir kenara itti ve adımlarını hızlandırdı. Bu otele ne kadar çabuk gelecek olurlarsa, Lukas hakkında da o kadar çabuk bir şeyler öğrenecekti ve şu anda önemli olan tek şey buydu.

*Tutun bana,
daha fazla güven,
çünkü bırakmayacağım seni bir daha,
kollarımın arasından.
Korkma, sadece bana bak,
Seni her şeyden koruyacağım.*

Yine o şarkılardan biri. *Neden tam da bu?.. Buna kesinlikle anlam veremiyorum.* Ama o esnada, aslında öyle çok da sevmediği Peter Maffay şarkıları yerine, kafa yorması gereken çok daha önemli dertleri vardı.

Birkaç dakika sonra hedeflerine ulaşmışlardı. Burası, bir otel olduğu ilk bakışta fark edilemeyen, gösterişsiz bir binaydı. Dar girişin yanında küçük bir plastik tabelanın üzerinde, sade bir yazıyla Hotel Krombusch yazılıydı. İsmin altında üç küçük yıldız göze çarpıyordu.

Resepsiyon, kızıl renginde parça taşlarla kaplanmış küçük bir lobinin sol tarafında bulunan ufacık bir bankodan ibaretti. Bunun arkasında da yaşı ilk bakışta anlaşılamayan zayıf bir kadın, birtakım işlerle meşguldü.

Rössler onu nazikçe selamladığında kadın başını kaldırdı ve mesafeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sibylle kadının altmış yaşında olabileceğini düşündü ama aynı şekilde yetmiş yaşında da olabilirdi. Boynunda altın bir zincirin ucunda eski moda, çerçevesi de yine altın renginde ışıldayan bir gözlük sallanıyordu. Bankonun sol tarafında bulunan bir isimlikte Bayan Krombusch yazılıydı, dolayısıyla otelin sahibi olmalıydı.

Rössler lobinin sonunda, küçük bir koridorun başında gümüş renkli asansör kapısını işaret etti. Kadın Sibylle'yi bir an için süzdü, sonra yine önündeki işlerle ilgilenmeye başladı.

Geniş oda ikinci kattaydı, ihtiyaca uygun ve sade bir şekilde döşenmişti. Sibylle, iki komodinle birbirinden ayrılmış iki yatağın ön tarafta olanına oturdu. Ötekinin üzerinde siyah renkte, ağzı kapalı bir spor çanta duruyordu.

Rössler durdu ve sanki bir şeyler söylemesini beklermiş gibi ona baktı.

“Artık Lukas hakkında bildiklerinizi anlatacak mısınız?” diye sordu Sibylle gergin bir sesle.

Adam başını salladı. “Bir şeyler içmek ister misiniz?”

Aslında soğuk bir içeceğin kendisine gayet iyi geleceğini düşünmesine rağmen, Sibylle hayır anlamında başını salladı. Rössler, muhtemelen yazı masası görevi görmesi beklenen dar bir ahşap plakanın arkasındaki iki sandalyeden birini çekti. Bu sandalyeye sanki ata binip de odanın içinde gezmek istermiş gibi ters oturdu, kollarını alçak arkalığın yerinin üzerine yasladı. Bir saniye için ellerini çevirip tırnaklarını inceledi, sonra derin bir nefes aldı ve Sibylle'ye baktı.

“Oğlunuz hakkında konuşmaya başlamadan önce, lütfen biraz geçmişe dönmeme izin verin. Ben...”

“Hayır,” diye sözünü kesti onun Sibylle. “Geri kalan her şeyi bana daha sonra anlatabilirsiniz. Şimdi Lukas hakkında ne bildiğinizi öğrenmek istiyorum.”

“Lütfen,” diye bir kez daha denedi Rössler, “inanın, olayın arka planını bilmeniz çok önemli.”

Sibylle bir hamlede ayağa kalktı ve kavgaya hazır gözlerle ona baktı. “Beni yeteri kadar oyaladınız. Söyleyin: Çocuğumun hakkında ne biliyorsunuz? Lukas iyi mi?”

Adam kendi kendisiyle mücadele ediyor gibiydi, ancak sonunda pes etti: “Tamam, fakat bana bir söz vermeniz gerekiyor. Söylediklerimden sonra buradan gitmeyeceksiniz. Bildiklerimi duymanız önemli, ardından da siz kendi durumunuz hakkında bildiklerinizi bana anlatacaksınız.”

“Tamam, başlayın.” Sibylle ansızın dizlerinin titremeye başladığını fark etti ve tekrar yatağa oturdu.

Rössler bir kez daha tırnaklarına bir bakış fırlattı. “Şimdi bu size çok korkunç ve inanılmaz saçma gelecek, bunu biliyorum ama nedenini de açıklayabilirim. Yine de size anlatacaklarım gerçeğin ta kendisi. Sibylle... Şimdi, Lukas... Sizin de tıpkı kız kardeşim gibi bir çocuğunuzun olmadığından çok büyük ölçüde eminim. Asla bir çocuğunuz olmadı.”

22

Rössler'in sözleri Sibylle'nin kalbine bir darbe gibi indi, ancak o anda net bir şekilde anladığı üzere, bu, beklediği bir darbeydi.

Şimdi, adamın bunları gerçekten dile getirmesinden sonra, tüm bu zaman boyunca onun tam da bunları söylemesini beklediğini fark etmişti. Lukas hakkında başka hiçbir şey bilmesi imkânsız hale gelmişti.

Kız kardeşi Isabelle de birden bir çocuğu, hiç var olmamış olan kendi çocuğunu aramaya başlamıştı. Sibylle'ye de kız kardeşiyle aynı şeyin yapıldığını düşündüğünden, aklından geçenler zaten belliydi. Ya da geçmesi gereken şeyler. Sibylle bunları bir gün önce, Rössler kız kardeşinden söz ettiği andan itibaren biliyordu. Ama bu düşüncelerini bastırmıştı.

Sibylle'nin bakışları adamı geçerek odanın duvarına takıldı. Bej renkli, süssüz duvar kâğıdı birden sırf sade değil, hüznümlü bir görünüme de bürünmüştü.

"Neden bir oğlunuzun olduğunu düşündüğünüzü size şimdi anlatayım mı?" diye sordu Rössler.

Sibylle'nin bakışları tekrar ne olduğunu bilmediği bir şeyler ararcasına adamın gözlerine takıldı.

“Çok tuhaf,” dedi, bir yandan da sesindeki tüm duyguların sanki yok olmuş olduğunu düşünüyordu.

“Şu anda bana çocuğumun sizin düşüncenize göre var olmadığını söylediniz. Son iki gün boyunca tıpkı sizden önce başkalarının da bana söylediği gibi. Hatta kocam ve en iyi arkadaşımın bile yaptığı gibi. Bu o kadar acayip bir şey ki tıpkı size aslında uzun zamandır ölü olduğunuzu ve sadece bunun farkına henüz varmadığınızı söylemem gibi. Böyle bir şeyi kabul edebilir misiniz? Hayır, edemezsiniz tabii! Bakın, onlara da bir çocuğun bütün hayatını... kafada kurmaya yol açan bir hastalığın olmadığını söyledim. Birlikte geçirilen yedi yılın her bir dakikasını hatırlamak, bu yedi yıl hiç var olmamışsa mümkün değildir. Bunu anlayabiliyor musunuz, Bay Rössler?”

Sibylle bir an için kendisini dinledi. Söylemek istediklerinin üzerine yoğunlaşmak o anda ona çok zor geliyordu.

“Aslında şimdi ağlamam gerekirdi, değil mi?” Sibylle sözlerine tekrar kısa bir ara verdi, bu esnada aslında sorusuna cevap almayı değil, ne demek istediğini toparlayabilmeyi bekliyordu.

Rössler ise doğruca ona bakıyordu.

“Ama yine de daha önce kimse bana oğlumu güya kafamda kurmuş olmamın nedenini izah etmeye çalışmadı. Evet, ne düşündüğünüzü anlatın bana. Heyecanla bekliyorum.”

Rössler hâlâ harekete geçmemişti ve Sibylle onun bakışlarından yavaş yavaş rahatsız olmaya başlamıştı. Kendisini korumasız ve yaralanabilir hissediyordu, ancak aynı anda başka ne şekilde yaralanabileceğini düşündü. Adamın bakışlarından kurtulmak için ayağa kalkmak istediğinde, Rössler konuşmaya başladı: “Siz de büyük ihtimalle tıpkı Isabelle gibi... üzerinizde

deneyler uygulayan bir grup insanın eline düşmüşsünüz. Beyninizi manipüle eden tehlikeli deneyler.”

Sibylle’nin yüzüne bir anda sıcak bir dalga yayıldı. *Deneyler mi? Aklına kapatıldığı o bodrum geldi. Monitörler, kablolar. Adı Muhlhaus olan sahte doktor. O hematom...*

Sibylle ani bir hareketle elini kaldırdı ve elinin üstünde hâlâ belirgin olan mor bölgeyi inceledi. Gözlerini kaldırdığında, Rössler başını salladı. “Bunun sebebi serum iğnesi. Size deneyi destekleyici kimyasallar vermişler.”

“Kimyasallar mı? Beynime mi?” Sibylle ellerinin titrediğini hissetti ve avuçlarını sıkıca birbirine bastırdı. “Nasıl yani? Bunu nereden biliyorsunuz ki? Bana tam olarak ne yaptılar ve nasıl olur da...”

“Bir dakika.” Rössler elini kaldırdı. “Lütfen, teker teker sorun.”

Sibylle’nin bir saniye daha oturacak hali kalmamıştı. Ayağa fırladı, odada birkaç tur attı ve tekrar aynı yere oturdu. “Bunların hepsini nereden biliyorsunuz?”

“Isabelle onların elinden kaçmayı başardı, çünkü biri ona yardım etti. Çok para vadettikleri için başta bu insanlarla işbirliği yapan bir hemşire. Ama onların Isabelle’ye ne yaptıklarını gördüğünde kaçmasına yardım etti. Bir gün sonra da evime geldi ve bana bildiği her şeyi anlattı.”

Sibylle’nin nabızı tekrar hızlandı. “Bu kadın nerede? Onu görmem gerekiyor.”

“Bilmiyorum.” Rössler yavaşça başını salladı. “Onu bir daha hiç görmedim.”

Her neyse. Sibylle yavaş yavaş birinin kendisine yardım edeceği inancını yitiriyordu. *Beyinde manipülasyon...*

“O hemşirenin bana anlattığına göre, bu insanlar Isabelle’ye damardan bir ilaç vermişler ve onu beynin kendisine söylenen her şeyi sorgulamadan kabul ettiği bir duruma sokmuşlar. Sonra da bir çocuğun hayatını onun zihnine yerleştirmişler. Bu işlemin adı sanırım görsel-işitsel... bir şeyler işte. Isabelle’yi bir sedyeye bağlamışlar...” Rössler sözlerine ara verdi, titriyordu. Sibylle kısa bir an için kendi durumunu unuttu. Öne eğildi ve elini adamın omzuna koydu.

“Geçti, teşekkürler.” Rössler derin bir nefes aldı ve Sibylle’nin yüzüne bakmadan anlatmaya devam etti. “Dediğim gibi, Isabelle’yi sedyeye bağlamışlar ve haftalar süren bir prosedürle gece gündüz aynı fotoğrafları tekrar tekrar gösterip durmuşlar. Bir çocuğun doğumundan beş yaşına kadar olan tüm yaşantısını onun beynine kazıyacak olan binlerce fotoğraf. Aynı anda bu fotoğraflara uygun bir çocuk sesi de dinletmişler. Söylediğine göre Isabelle bütün bu süre boyunca hiç uyumamış, çünkü beyinin bu durumdayken uykuya ihtiyacı olmuyormuş.”

Sibylle de hastanenin bodrumundaki durumunu hatırladı. “Bana aynı şeyi yapmış olduklarını sanmıyorum çünkü ayağa kalktığımdan itibaren hiç sıkıntı çekmeden yürümeye başladım. İki aylık bir süreden sonra bu imkânsız olurdu.”

Rössler başını salladı. “Isabelle tuvalete gitmesi ve biraz yürümesi için her birkaç saatte bir ayağa kaldırılmış. Bütün bu zaman boyunca o kimyasal madde damarlarında akmaya devam etmiş, buna karşı koyamıyormuş ve kendisine denilen her şeyi yapmış. O kadın, bu durumun kabaca, uyurgezerlik haliyle kıyaslanabileceğini söylemişti.”

“İyi ama bu hemşire neden her şeyi sonuna kadar seyretmiş ki? Yani... Neden ona daha önce yardım etmemiş?”

“Güya etmiş. Kendisi geceleri onun durumunu gözlemlemiş ve üçüncü haftadan sonra bir akşam o iğneyi damarından çıkarmış ve görüntüler ile sesleri beynine kazıyan cihazları kapatmış. Isabelle de birkaç saat sonra kendi başına yürüyecek duruma gelmiş. Onun sizin de bildiğiniz o bodrumdan kaçmasına yardımcı olmuş. Isabelle’nin nasıl olup da kaçabildiğine dair, patronlarına bir yalan uydurmuş. Evime geldiği zaman çok gergindi. Ertesi gün tekrar geleceğini söylemişti ama gelmedi. Başı belaya girmiş olmalı.”

“Ya kız kardeşiniz? Gerçekten de bir oğlu olduğuna inanıyor muydu?”

“Evet. Onu bu düşüncesinden vazgeçirmek, tıpkı sizde olduğu gibi neredeyse imkânsızdı. O da sizin gerekçenizin aynısını söylüyordu: Gerçekte asla var olmamış bir çocuğun bütün ayrıntılarını hatırlaması mümkün olamazdı.”

Adam ansızın kollarını ileri uzattı ve Sibylle’nin ellerini avuçlarının arasına aldı. Sibylle onun bunu yapmasına izin verdi.

“Ama ben ne şimdi ne de eskiden küçük bir yeğene sahip olmadığımın eminim, Sibylle. Anlıyor musunuz? Bunu kabul etmek son derece zor olmalı ama işte bu yüzden sizin de bir oğlunuzun olmadığını biliyorum.”

Sibylle, adamın bakışlarından, kendisinin yeniden krize girmesini beklediğini gördü.

“Peki, ya kendi kocamın beni tanımaması nasıl açıklanabilir? Ve en iyi arkadaşımın?”

Daha cümlesini bitirmeden, Rössler’in bunlar için bir açıklamasının olmadığını fark etti. Tuhaf bir şekilde içinde bir zafer duygusunun yükseldiğini hissetti ve sözlerine devam etti.

“Birisine güya hiç var olmamış bir çocuğu enjekte etmek kulağa zaten çok çılgınca geliyor. Ama Johannes’le, Elke’yle, kayınvalidemle ve diğer bütün insanlarla olanlar... Bu nasıl oluyor ki?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum,” diye itiraf etti Rössler ve Sibylle onun bunu söylemekten ne kadar rahatsız olduğunu fark etti. “Anlaşılan o kadın yardım ettiği için, Isabelle’ye bu kadarını yapamamışlar. Ama onu tekrar ele geçirmişlerse ...”

“Önce bana anlattıklarınızın üzerinde düşünmem lazım,” dedi Sibylle. İçindeki bir dürtüye uyarak ekledi. “Ve Rosie’ye telefon etmek istiyorum.”

Rössler alnını kırıştırdı. “Size anlattıklarımı ona aktaracak mısınız?”

“Bunu yapmamam için bir neden var mı?”

Rössler ayağa kalktı. Pencerenin önüne giderek ellerini ahşap pervaza dayadı. “Evet, epeyce neden var.” Arkası dönük olduğu için, Sibylle onu anlamakta güçlük çekiyordu. “Ona yaptığımız konuşmayı anlatacak olursanız ve şayet gerçekten de o canilerin suç ortağıysa, ki bundan eminim, o zaman olayın ne kadarını bildiğimi anlarlar ve kendilerini buna göre ayarlayabilirler. Siz de bu şekilde kendinize ne yaptıklarını, daha da önemlisi, bunu kimin yaptığını öğrenme şansınızı mahvedersiniz.”

Sibylle de ayağa kalktı, Rössler’e doğru yürüdü ve pencerenin önünde onun yanında durdu. İri ilmekli perdenin ardından ön taraftaki sokak görünüyordu.

“Size anlattıklarımı inanıyor musunuz?” diye sordu Rössler, yüzü hâlâ pencereye dönük olduğu halde.

Sibylle bu soruyu duymazlıktan geldi. “Bunu yapan artık her kimse... Bundan nasıl bir çıkarı olabilir?”

Rössler içini çekerek ona döndü. “Bana kalırsa bu deneylerin asıl amacı, sahte hatıralar yerleştirmek suretiyle insanları manipüle etmek. Bunu politik amaçlarla kullanacak olurlarsa... Ne kadar iyi işlediğinizi kendiniz yaşıyorsunuz. İnsanlar esas olarak edindikleri tecrübeler doğrultusunda hareket ederler. Politikacılara veya yüksek rütbede askerlere kendilerine ait olduklarını sandıkları hatıraların aktarıldığını düşünsenize.”

Sibylle düşünmeye çalıştı fakat o anda Rössler’in ne kast ettiğini anlayabilecek durumda değildi. Yedi yaşına girmek üzere olan bir çocuğun görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu, bu görüntü o kadar berrak, gülüşü o kadar yapmacıksız bir mutluluğa sahipti ki.

Rössler bir süre onu sessizce izledi, sonra kolunu kaldırıp saatine baktı. “Öğlen olmuş. Size bir öneride bulunacağım: Ben gidip yiyecek bir şeyler alayım, siz de bu arada yatağa uzanın ve tüm bunları rahat rahat düşünün. Gerçekten de Rosie adındaki o kadını aramaya karar verirsiniz, elbette buna engel olamam. Ama, haklı olduğum takdirde, bu telefonun sizin için ne anlama gelebileceğini de iyi düşünün lütfen.”

Sibylle tamam anlamında başını salladı. Karnı aç değildi ama kendisine bir süreliğine yalnız kalma şansı verdiği için adama müteşekkirdi. Adam arkasını dönüp odadan çıkarken, bakışlarıyla onu izledi.

Kalbi küt küt atarak onun asansöre bindiğini düşündüğü ana kadar bekledi. Sonra birkaç hızlı adımda kapıya gitti, kapının tokmağını tuttu ve kendisine çekti. Kapı sorunsuzca açıldı.

Sibylle yatağa gitti, üzerine oturdu ve ayakkabılarını çıkarıp çıkarmamayı düşündü. Ayaklarında hâlâ Rosie'nin bir gün önce verdiği turkuaz mokasenler vardı. Telefonun nerede olduğuna bakındı. Diğer yatağın yanındaki gece masasının üzerinde duruyordu, yani yine ayağa kalkması gerekiyordu.

Ne yazık ki Rosie'nin telefonunun yazılı olduğu kâğıt artık yanında değildi. Bilinmeyen numaralar servisindeki kadın, Sibylle'nin Rosie'nin adını ve yaşadığı yeri söylemesinden sonra, Rosie'yle hemen görüşmek isteyip istemediğini sordu. Sibylle sokağın adını bilmiyordu, neyse ki Burgweinting'de sadece bir Rosemarie Wengler vardı.

Numarayı çevirdikten ve arıyor sesini duyduktan sonra, telefonun sadece iki kez çalmasına izin verdi ve ahizeyi hızla yerine koydu. *Ben ne yapıyorum ki? Rosie'ye ne diyebilirim? Sevgili Rosie, baksana, sen kafamda deneyler yapan o canilerin suç ortağı olabilir misin? Hani sayelerinde ağır ama emin bir şekilde çıldırmaya başladığım o insanlar, çünkü kafama o oğlanı...* Sibylle, cümleyi sonuna kadar düşünmeyi bile başaramamıştı.

Sibylle yatağa geri döndü ve sırtüstü uzandı. Hemen üzerinde odanın tavanında iki tane ince, zikzaklı çatlak uzanıyordu, bu çatlaklar boyunca beyaz boya yer yer kalkmıştı. Fakat çatlaklar süratle kayboldu, solgunlaştı ve yerini içinde yatmakta olduğu yuvarlak salonun görüntüsüne bıraktı. Karnının üzerine, hâlâ bir göbek kordonuyla kendisine bağlı olan, her tarafı kan içinde bir bebek koymuşlardı. Sibylle, dünyanın ışığına ilk defa gözlerini az önce açmış olan bu küçük insanın kendisine has kokusunu içine çekti. Jinekoloji servisindeki odasını görüyordu, yatağının yanında duran ve kendisine Lukas'ın kan şekeri seviyesinin biraz

düşük olduğunu, bu yüzden endişelenmeye gerek olmadığını, ancak bu odadaki teknik imkânlar yeterli gelmediği için, bitişikteki polikliniğin yeni doğan servisinde onu iki gün izleyerek, işi sağlama almak istediğini anlatan uzun boylu, zayıf Doktor Blesius'u görüyordu. Lukas iki gün boyunca kablolarla bağlı bir halde bir tür cam kutunun içinde yatmış, küçücük burnuna giren bir hortumla beslenmişti. Sibylle kendisini o kadar yalnız, o kadar...

Neden? Neden terk edilmişti? Hannes neredeydi? Sibylle var gücüyle kocasının kendisini ziyarete geldiği, kendisini avuttuğu bir sahneyi hatırlamaya çalışıyordu.

Hannes doğumda var mıydı ki?

Sibylle ani bir hareketle doğruldu. *Doktor, ebe, iki hasta bakıcı... Hayır, Hannes doğumda yanında değildi, bundan emindi. Ama neden? Oğlunun doğumunda orada olmak istemediğini ne zaman konuşmuşlardı? Hannes'e hamile olduğumu ne zaman söylemiştim ki? O buna nasıl tepki göstermişti?*

Karlı görüntü.

Sibylle, alnında kendisini rahatsız eden bir ter tabakasının oluştuğunu hissetti ve içinde, daha önce hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir korkunun ilk belirtileri kendini göstermeye başladı.

Ansızın kendisini son derece savunmasız hissetti ve üşümeye başladı.

Hızlı hareketlerle mokasenleri ayaklarından çıkardı ve üstünde oturduğu yatak örtüsünü çekip çıkardı, dizlerini ta göğsüne kadar çekti ve üzerini kulaklarına kadar örttü, bu esnada boynuyla örtü arasında en küçük bir açıklığın bile bulun-

mamasına özen gösterdi. Elleri, çenesinin altında örtüyü sıkı sıkı kavramıştı. Küçüklüğünde de karanlıktan korktuğu zaman bu şekilde yatağına sığınırdu. Yatağı yuvası, örtü de kendisini dışarıdan gelecek kötülöklere karşı koruyan bir koza olurdu.

Bu güvenliğı daha da mükemmelleştirmek için bacaklarını hızla düzelitti, yukarı kaldırdı, örtünün ayak ucunun ayaklarının altına girmesini bekledi, sonra ayaklarını bu parçanın üzerine koydu. Böylece örtüyü iyice sıkıştırdı. Artık aşağıdan da içeri hiçbir şey giremezdi.

Artık yatakta o hızlı hareketlerden sonra tekrar yatışmaya başlayan vücuduyla sakin bir şekilde yatıyordu.

Sonra aklına bir gün önce Rosie'nin sorduğı soru geldi. Else'yi huzurevinde ziyarete gitmeden hemen önceydi. *Oğlunla son olarak ne zaman kayıinvalidene gitmiştin?*

O zaman da Lukas ile Else'nin bir arada olduğı bir sahneyi hatırlamayı başaramamıştı.

Karlı görüntü.

Peki ya Elke'yle onları bir arada hatırlayabiliyor muydu? Lukas'ı en yakın arkadaşına götürmem için, mutlaka birçok fırsatım olmuştur. Sibylle hafızasını yokladı. Böyle tek bir hatıra bile bulamadı.

Lukas'a dair hatıralarımın dışında, onun varlığını kanıtlayan tek bir delil var mı? Hatıralarımda Lukas'ı ailemle veya tanıdıklarımle bir araya getirdiğim tek bir özel gün, tek bir durum...

Ve yine... Karlı görüntü.

Sibylle ansızın bir ağlama kriziyle sarsılmaya başladı. Christian Rössler'in kendisine anlattığı, onu hayatında daha önce hiç olmadığı kadar korkutan şeyler demek gerçeğın ta kendisiydi.

Zihnine bir oğlu olduğuna dair yapay anılar yerleştirmişlerdi ama bu çocuk asla var olmamıştı. *Asla.*

Kendisi, Sibylle Aurich, bütün bu zaman boyunca bu çocuğun varlığını sadece kafasında kurmuştu.

23

Patır kütür bir gürültü Sibylle'nin yerinden sıçramasına neden oldu. Örtüye sarınmış bir halde ne kadar süredir yattığını bilemiyordu.

Gürültü koridordan gelmiş gibiydi.

Ardından bir çocuk kahkahası ve bir kadının azarlayan sesi yükseldiğinde, Sibylle başını tekrar yastığa bıraktı.

Şimdi ne olacak? Christian Rössler'le birlikte bana bu şeyi yapan insanları mı arayayım? Ya onları gerçekten bulursak, o zaman ne yapacağız?

Ayrıca, hayatımın odak noktası olduğunu sandığım şeyin bir yanılısamadan başka bir şey olmadığı da ortaya çıktıktan sonra, bütün bunların ne anlamı var ki? Sibylle yatak örtüsünün altında olduğu yerde döndü. Ama bir şeyler yapmam lazım, hangi hatıraların gerçek, hangilerinin sapık bir fantezinin ürünü olduğunu bilememeyi kabul etmeyeceğim. Hem kim bana inanır ki, benim?.. Deliller, Lukas'ın gerçekten de sadece kafamın içinde var olduğuna dair bir delile ihtiyacım var. Öyle ya da böyle, bunu kesin olarak bilmem lazım, aksi takdirde hayatım boyunca huzur nedir bilemeyeceğim. Kesin bir bilgiye ihtiyacım var.

Sibylle yatak örtüsünü açtı ve doğruldu. Kararı kesindi. Kaçmasına iki defadır izin veren o komiseri bulmalıydı. Bir şansı varsa, o da bu adam sayesinde olacaktı.

Sonra ayağa kalktı, telefona gitti ve bilinmeyen numaralar servisini aradı. Bu defa sesi kulağa genç ve sempatik gelen bir erkek karşılık vermişti. Tam o anda, kime bağlanmak istediğini bilmediği aklına geldi. “Şey, iyi günler...” O komiserin adını yine unutmuştu ve çalıştığı birimi bile hatırlamıyordu. Adı kulağa bir şekilde Lehçe gibi geliyordu. Ve W harfi ile başlıyordu. “Kusura bakmayın, ben...”

“Evet?”

Diğerinin, o pisliğin adı, Oliver Grohe’ydi. *Lehçe, Lehçe... Düşün... W ile başlıyor...* Olası bütün kombinasyonları aklından geçirdikten sonra, adamın adı nihayet aklına geldi. “Evet! Ben Sibylle Aurich. Beni Regensburg polisine bağlayabilir misiniz lütfen?”

“Polis İmdat’a mı bağlanmak istersiniz, Emniyet Müdürlüğü’ne mi?”

“Hayır, hayır, acil bir durum söz konusu değil, polis memurlarından biriyle konuşmam lazım.”

“Sizi Regensburg Emniyet Müdürlüğü’ne bağlayayım mı?”

“Sadece bir tane mi Emniyet Müdürlüğü var, yoksa birden fazla mı?”

“Bildiğim kadarıyla bir tane, o da Bajuwaren Caddesi’nde.”

“O zaman beni oraya bağlayın lütfen, teşekkür ederim.”

Sibylle telefonun bağlanmasını beklerken, o an ne kadar rahat davrandığını düşünerek şaşırdı. Ne de olsa aranan biri olarak polise telefon ediyordu.

Karşı tarafta telefonu kendisini Emniyet Müdürü Gorges olarak tanıtan bir adam açtı.

“İyi günler,” dedi Sibylle nazik bir sesle. “Adım Sibylle Aurich. Komiser Wittschorek ile konuşmak istiyorum, lütfen.”

Bir an için sessizlik yaşandı, sonra adam öksürerek boğazını temizledi. “Kimim dediniz? Bayan Aurich mi? Sibylle Aurich, siz misiniz?”

Sibylle ilk anda biraz şaşırdı, ancak sonra Regensburg'daki neredeyse bütün polis memurlarının muhtemelen onun kim olduğunu bildiğini anşadı. İçinden telefonu kapamak geliyordu ama küçücük bir şans bile olsa, o komiserle konuşmayı istiyordu.

“Beni dinleyin,” dedi irade gücünün sınırlarını zorlayarak, “Komiser Wittschorek ile konuşmak istiyorum lütfen, başkasıyla değil. Komiser orada mı, değil mi?”

“Kendisi dışarıda,” diye karşılık verdi memur. “Fakat hatta kalırsanız, ona ulaşmaya çalışacağım.”

Beklerken çalınan klasik müzik, Sibylle'ye göre fazlasıyla yüksek sesliydi. Telefonun ahizesini kulağından birkaç santim uzaklaştırdı, ancak birkaç saniye sonra müzik aniden kesildi ve yerini birbirini takip eden çatırtılara bırakırken Sibylle ahizeyi tekrar kulağına yapıştırdı.

“Ben Wittschorek, buyurun.”

Arka plandan gelen gürültüler, komiserin açık havada bir yol kenarında bulunduğunu ortaya koyuyordu. Sibylle, onun ne söylediğini anlayabilmek için konsantre olmak zorunda kaldı.

“Ben, Sibylle Aurich.” Sibylle, sesine mümkün olduğunca güçlü bir ton vermeye çalışıyordu. “Biliyorum, benim olduğum kişi değil de, başka bir kadın olduğumu düşünüyorsunuz fakat

yine de neler öğrendiğini size anlatabilmem için bana bir fırsat verin.”

Sibylle fazlasıyla hızlı konuştuğunu fark etti.

“Nereden arıyorsunuz?”

“Polisin bunu birkaç saniyede tespit edebildiğini sanıyordum.”

“Bu o kadar da basit değil. Ayrıca zaten şubede değilim.”

“O sevimsiz arkadaşınız da yanınızda mı?”

“Hayır, bunu neden bilmek istiyorsunuz?”

“Bugün sizi gördüm.”

“Evet, biliyorum. Zaten birden aceleniz olduğu aklınıza gelmiş gibiydi.”

Wittschorek bunları sohbet havasında söylüyordu ve bu telefona azıcık olsun şaşırmamış gibiydi. Aksine bu durum karşısında şaşkınlığa kapılan Sybille’ydi.

“Neden bana engel olmadınız o halde?”

Komiser bir an süren bir sessizlikten sonra cevap verdi. “Şu şekilde ifade edeyim: En azından bazı noktalarda gerçeği söylemiş olabileceğinize dair bazı işaretler var.”

“İşaretler mi? Ne işareti?”

Yine bir sessizlik oldu ve Sibylle onun söyleyecekleri üzerinde düşündüğünü tahmin etti.

“Örneğin o hastanenin bodrumu. Yerde hiç toz yoktu ve daha yeni temizlenmiş olduğu çok açıktı. Sadece arada sırada kullanılan bir bodrum için çok acayip bir durum. Bir de temizlik yaparken sanırım çok acele etmişler, çünkü köşelerin birinde küçük bir nesne buldum. Laboratuvarımız, bu nesnenin özel bir yapıştırıcının artığı olduğunu söylüyor. Hastanelerde

örneğin elektrotları kafa derisine sabitlemekte kullanılan bir tür yapıştırıcı.”

Sibylle’nin kalbi yine çıldırmaya başlamıştı. “Yani bana inanıyor musunuz? Orada bir hastane yatağında uyandığıma ve bir monitöre...”

“O bodrum odasında bizim oraya gelmemizden kısa bir süre önce, tıbbî bir cihaza bağlanmış olan birinin bulunmuş olmasının mümkün olabileceğini söylüyorum.”

“Ama benim Sibylle Aurich olduğuma hâlâ inanmıyorsunuz, değil mi?”

İki, üç saniye geçti.

“Ben bir polisim ve inandığım şeyleri gerçeklere dayandırmayı öğrendim. İki ay zarfında ne gibi tıbbî işlemler yapılabilir, bilmiyorum, ancak siz kesinlikle farklı farklı fotoğraflarda gördüğüm Sibylle Aurich’e benzemiyorsunuz.”

“Ya bu fotoğraflar sahteyse?”

“Hımm... Peki ya sizi tanımayan kocanız ne olacak?”

“Fotoğrafları belki o manipüle etmiştir.”

“Kendi kocanız mı? Ya arkadaşınız Elke?”

“Ben... korkarım, o, yani Elke, daha doğrusu Elke ile Hannes suç ortağılar.”

“Ama neden?”

Sibylle’nin aklına, Elke’nin oturduğu binanın önünde polisin yaptığı operasyon geldi.

“Size bir soru: Elke’nin evinde olduğuma dair size kim bilgi verdi?”

“Bunu ben de bilmiyorum,” diye karşılık verdi Wittschorek tereddüt etmeden. “İsimsiz bir ihbar aldık. Fakat... arayan bir kadındı.”

“Elke mi?”

“Onun Bayan Verheimer olduğunu ihtimal dışı görüyoruz. Arkadaşınız bize polisi aramadığını söyledi, ayrıca sesi de telefondaki kadının sesinden farklıydı.”

Rosie? Rosie. Sibylle kendisini etinden bir parça koparılmış gibi hissediyordu. *Bu sadece Rosie olabilir.* Demek Rössler gerçekten de tahminlerinde haklıymış.

“Alo? Hâlâ orada mısınız?”

Sibylle irkildi. “Evet, ben... artık kaçmak istemiyorum. Şehrin tarihî merkezinde, Haidplatz’a çok uzak olmayan küçük bir oteldeyim, sokağın adını bilmiyorum. Hotel Krombusch.” Aynı anda, bu sözleriyle birlikte Christian Rössler’i de ele vermiş olduğunu fark etti. Bir şeyler daha söylemek istiyordu ancak Wittschorek ondan önce davrandı.

“Nerede olduğunuzu biliyorum,” dedi komiser sakın bir sesle ve böylece onu bir kez daha şaşırttı.

“Ama az önce bana nerede olduğumu... yani, bunu nereden biliyorsunuz?”

“Sizin de anladığınız gibi, az önce gitmenize bilinçli olarak izin verdim. Nereye gideceğinizi bilmesem, bunu yapmanıza izin verir miydim sanıyorsunuz?”

“Ben... Bay Wittschorek, lütfen, bütün bunları artık anlayamıyorum, fakat... fakat bu işin altından yalnız başıma kalkamıyorum, bu yüzden polisle birlikte çalışmak istiyorum.”

“İyi de yalnız değilsiniz ki.”

Elbette! Eğer bizi izlemişlerse, o zaman Rössler'i de biliyor olmaları... Hatta, eğer gerçekten kaçırılmışsa, kız kardeşi hakkında polisin de bilgi sahibi olması gerekir.

“Beni dinleyin!” Sibylle'nin düşünceleri, Wittschorek'in sesi tarafından bölündü. “Şu anda size söyleyeceklerimi birisine anlatsanız, bunları söylediğimi inkâr ederim. Bence şu anda polise teslim olmamanız daha iyi olur.” *Ne? Nasıl yani?* “Arkadaşım sizi ele geçirmeye çok hevesli. Teslim olacak olursanız, başınıza neler geleceği hakkında bir fikriniz var mı?”

“Hayır, yok, fakat her şeyi anlatmaya...”

“Siz Sibylle Aurich misiniz?”

“Biliyorum, siz de...”

“Bana cevap verin? Siz Sibylle Aurich misiniz? ‘Evet’ veya ‘hayır’.” Wittschorek artık çok yüksek sesle konuşuyordu, hatta bağıırıyordu, bu yüzden Sibylle korkuyla cevap verdi: “Ben... evet, ben Sibylle Aurich'im.”

Komiserin sesi bir anda sakinleşti.

“Bu cevaptan sonra arkadaşım nöbetçi savcüyı arayacak ve şubede şu anda kayıp Sibylle Aurich olduğunu iddia eden, ancak ondan tümüyle farklı bir görünüme sahip olan, kayıp şahsın hem kocası hem de en iyi arkadaşı tarafından Sibylle Aurich olarak teşhis edilemeyen bir kadının oturmakta olduğunu anlatacaktır. Sonra sizin çok açık bir şekilde ancak suça karışmış birinin sahip olabileceği bilgilere sahip olduğunuzu söyleyecek ve hacir kararı isteyecek, bunu da çok büyük olasılıkla elde edecektir.”

“Ne kararı isteyecek? Bu tutuklama mı demek?”

“Hayır, bu bir tutuklama kararı değil, hâkimin, söz konusu kişinin, dışarıdan birinin vekaletine verilmeden ayrılamayacağı

bir kuruluşa yerleştirilmesi kararı vermesi anlamına geliyor. Yani bölge hastanesinin kapalı koğuşuna...”

“Ama, bu... yani bunu öylece yapamaz.” Sibylle, bir gün önceki kaçışından bu yana etrafında daireler çizip duran, her an saldırmaya hazır panik duygusunun, içinde yine kabarmaya başladığını hissetti.

“Elbette bunu öylece yapamaz, önce bir tıbbî bilirkişiden olumlu rapor alması gerekir.”

Bu Sibylle’yi biraz rahatlattı. “Ama bu raporu da öyle kolay kolay alamaz, değil mi? Yani bu durumda bir doktorun beni muayene etmesi gerekir, o da benim hiçbir şeyim olmadığını tespit edecektir.”

“Hayır, böyle bir şey tespit etmeyecektir,” diye karşılık verdi Wittschorek aynı sakin ses tonuyla. “Siz, dış görünüş itibarıyla bile hiçbir benzerliğinizin bulunmadığı bir kadın olduğunuzu iddia ediyorsunuz ve sadece bu bile bir psikiyatri raporu için fazlasıyla yeterli olur. Arkadaşımin aksine böyle bir şeyin nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikrimin olmamasına rağmen ben, yine de söylediklerinizin doğru olabileceğini düşünüyorum. Ama bunun önemi yok. Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de Sibylle Aurich’in hiçbir zaman sahip olmadığı bir çocuğa sahip olduğunuzu öne sürüyorsunuz. En iyi niyetlerimle ben bile buna inanamıyorum. Şimdi durumunuzu anlıyor musunuz?”

Sibylle, ansızın artık kendisini dik tutan bir omurgaya sahip olmadığı hissine kapıldı. Kendisini yatağa, Rössler’in çantasının yanına bıraktı. “Ben... ben çocukla ilgili olarak, artık bundan o kadar da emin değilim. Ben...”

Tam o anda kapı açıldı ve Rössler elinde tepeleme dolu bir poşetle içeri girdi.

Adam ilk yatağın önünde durdu ve soran gözlerle Sibylle'ye baktı. Sibylle bir an için ne yapması gerektiğini düşündü, sonra da ahizeye şunları söyledi: "Yanımdaki bey şu anda geri döndü, komiser bey." Bu esnada da Rössler'e bakıyordu. Adam irkilmiş miydi, yoksa sadece kendisine mi öyle gelmişti? Ahize kulağında olduğu halde sözlerine devam etti: "Telefonda emniyetten Komiser Wittschorek var, onu tanıyor musunuz?"

"Rössler beni tanıyor," dedi karşıdan Wittschorek, Christian Rössler de karşılık verirken, "Evet, sanırım. Görüşmelerin bir kısmına o da katılmıştı... Kız kardeşimle ilgili olarak."

Sonra sesini alçalttı ve neredeyse fısıldarcasına konuştu. "Onu neden aradınız?"

"Size söylediklerimi iyi düşünün." Sibylle, kulağında Wittschorek'in sesini işitti. Ardından da bir çıtırtı işitildi. Polis, telefonu kapamıştı.

Sibylle de ahizeyi yerine koydu ve Rössler bu defa normal ses tonuyla sorusunun tekrarladı: "Neden polise telefon ettiniz? Komisere ne anlattınız?"

Adam poşeti yere bıraktı ve bu kez doğru yöne bakarak yine sandalyeye oturdu. Elleri kucağındaydı ve Sibylle'ye beklenti dolu gözlerle bakıyordu.

Görünüşe göre adam gerçekten de doğruyu söylemişti ve kendisine yardım etmek istiyordu. *Dolayısıyla o da benden gerçekleri dinlemeyi hak etti.* "Sanırım size inanıyorum, anlaşılan..."

"Sana," diye araya girdi adam, Sibylle ise şaşkınlıkla ona baktı. Adamın ne demek istediğini anlayamamıştı.

"Sana, size değil," diye açıkladı Rössler. "Seninle aynı gemideyiz. Sanırım resmiyeti bir kenara bırakabiliriz."

Birbirlerine nasıl hitap ettikleri Sibylle'nin pek de umurunda değildi, olur anlamında başını salladı.

“Görünüşe göre, polisi arayan gerçekten de Rosie'ymiş. Ayrıca... sanırım Lukas hakkında söyledikleriniz... söylediklerin de doğru olabilir.” Konuşmaya devam edebilmek için birkaç derin nefes almak zorunda kaldı. “Bu benim için çok zor ve hâlâ buna karşı mücadele ediyorum, ancak bunu uzun uzun düşündüm. Lukas'la ilgili anılarımın hiçbirinde, başka birini hatırlamıyorum. Onu Hannes veya Elke'yle birlikte hatırladığım tek bir durum bile yok. Ya da tanıdığım başka biriyle.”

Rössler anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Sanırım içine düştüğün kafa karışıklığı ve panik nedeniyle, bunu fark edemeyeceğini umut etmiş olmalılar.”

“Kız kardeşinde ne olmuştu?”

Rössler omuzlarını kaldırdı. “Bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık. Isabelle, ona çocuğu olmadığını söylediğimde, büyük bir dehşete kapıldı. Bana hakaretler etti ve çeşitli suçlamalarda bulundu. Ama sanırım bunları sen de çok iyi anlayabilirsin.”

Sibylle başını salladı. *Hem de nasıl.*

“Ben de ne yapabileceğimizi düşündüm ve bana iki kere yardım eden o polis aklıma geldi ne de olsa polis bizden bambaşka imkânlara sahip, ben de onu aradım.” Sibylle derin bir nefes aldı.

“Ona nerede olduğumuzu söyledin mi, Sibylle?”

“Evet ama aslında buna gerek yokmuş, çünkü bunu zaten biliyordu.”

“Telefonuna nasıl tepki verdi?”

Sibylle başını salladı. “Yani, polise teslim olmamamı tavsiye etti. Buna inanabiliyor musun?”

Sibylle adamdan bir tepki bekledi, ancak şaşkınlık içinde Christian’ın bunu pek önemsemediğini fark etti.

“Bu ana dek Wittschorek’le birkaç kere konuştum,” dedi adam, “ama ilk bakışta akla pek de yakın gelmeyen şeyleri kabul etmeye yatkın biri gibi duruyor. Arkadaşı öyle değil. Onun için herkes ve her şey şüpheli sıfatını taşıyor. Isabelle için ikinci kez oraya gittiğimde, beni suçladığı şeyleri duymalıydın.”

O anda Sibylle’nin aklına bir şey geldi. “Ne zaman oldu bu?”

“Dört gün önce.”

Sibylle, içindeki gerginliğin arttığını hissetti.

“Onlara da kız kardeşinin oğluyla ilgili meseleyi anlattın mı?”

“Evet, elbette. Bu önemliydi.”

Sibylle yatağın kenarında bir miktar öne kaydı ve doğruca adamın gözlerinin içine baktı. “O halde dün beni götürdüklerinde, neden bunun hakkında tek kelime bile etmediler?”

Rössler onun ne demek istediğini anlamamış gibiydi. “Bir düşünsene, Christian: Dört gün önce polislerin yanındaydın ve Grohe ile Wittschorek’e kız kardeşinin, kaçırıldıktan ve kaçmayı başarmasından sonra, ansızın aslında var olmayan bir çocuğa sahip olduğunu düşünmeye başladığını anlattın. Dün aynı polislere ben de kaçırıldığımı ve kaçmayı başardığımı anlattım, ayrıca oğlumdan...” Bu noktada boğazına takılan düğümü ortadan kaldırmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. “Yani görünüşe göre var olmayan oğlumdan söz ettim. Arada büyük benzerlikler olduğu ortada, değil mi? Neden polislerin ikisi de bunun hakkında tek kelime bile etmediler? Hele Grohe denilen

o adam sanki hayatında daha delice bir hikâye duymamış gibi davrandı. Bu sence de anormal değil mi?”

“Wittschorek dört gün önce yanımda değildi,” dedi Rössler, donuk gözlerle uzaklara bakarak. “Sadece Başkomiser Grohe vardı.”

“O halde o Wittschorek’e anlatmış olmalı, ne de olsa ikisi birlikte çalışıyorlar.”

Rössler başını yana eğdi. “Belki de bu yüzden Wittschorek sana inanmaya daha fazla hazırdır. Görünüşe göre Grohe’nin fark edemediği ilişkiyi o görüyor.”

“Ya da fark etmek istemediği,” diye tamamladı Sibylle. Son yirmi dört saat boyunca içinde defalarca ortaya çıkan boşluğun yine kendisini göstermeye başladığını hissediyordu. Sanki onu sakinlerinin hiçbir insani özellik taşımadığı başka bir gezegene nakletmişlerdi. Nereye giderse gitsin, ki bunu fazlasıyla yapıyordu, şu koca dünyada içinde güvenlik ve huzur duygularını uyandıran en küçük bir yer bile yoktu.

Artık biraz daha fazla güveniyor olmasına rağmen, Rössler’in gözlerinde baktığı zaman, orada da tutunabileceği sağlam bir dayanak göremiyordu.

“Her zamanki gibi şimdi de ne yapılması gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.”

Rössler arkasına yaslandı ve açarak gerdiği parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Benim önerim, bana kendinden söz etmen. Ailen, arkadaşların, işin hakkında önemli olan her şeyden. O insanların neden başkasını değil de seni seçtiklerine dair bize bir ipucu verebilecek her şeyden.”

Sibylle tereddüt etti. *Neden sadece benden söz ediyor?*

“Ama aynı zamanda senin kardeşin de var, değil mi?”

“Evet, elbette. Aranızda mutlaka benzer bir şey olmalı.”

“Hımm. Evet.”

Rössler ayağa kalktı ve Sibylle’nin yanında yatağın üzerinde duran çantasına uzandı. Fermuarı açtı, içinde bir şeyler karıştırdı, sonra da Sibylle’nin ilk bakışta ne olduğunu anlayamadığı bir şey çıkardı. Adam onu yatağın üzerine koyup üzerindeki düğmeye bastığında, bunun bir ses kayıt cihazı olduğunu fark etti.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Hiçbir şey kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum. İnsan önemli şeyleri genellikle birçok kez dinledikten sonra fark ediyor.”

Söylediği her şeyin bu cihaza kaydedildiğini bilmek, Sibylle’nin içinde hoş olmayan bir duyguya sebep olmuştu. Öte yandan bunun kendisine zarar veremeyeceğini de kabul ediyordu. Ne de olsa anlattıkları devlet sırrı değildi.

“Sanırım anlatacakların bizim için...” Rössler daha etraflıca bir açıklama yapmaya hazırlanırken, Sibylle bir el işaretiyle onu susturdu. “Anladım. Bu nasıl olsa benim de lehime.”

“Tamam. O halde, ne zaman ve nerede doğdun?”

Sibylle doğum tarihiyle kaçırılması arasında nasıl bir ilişki olabileceğini düşündü, ancak sonra cevap verdi: “11 Aralık 1973’de Regensburg’da doğdum. Annemin adı Margarethe Selzer’di, kızlık soyadı da Zimmermann, babamın adı da Joset Selzer’di. Kardeşim yok.” Sibylle bir an için durdu, kardeşinin olmaması düşüncesi ona tuhaf gelmişti. Belki de hayatında ilk defa kendisini koruyacak bir ağabeye ve kendisini dinleyecek bir kız kardeşe sahip olmamak, ona üzüntü veriyordu. Hatta

bu üzüntüden çok daha fazlasıydı. Bu... bir matemdi. Sanki hiçbir zaman sahip olmadığı kardeşleri, az önce ölmüş gibiydi.

Sibylle, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Bir kez daha korkunun yumruğu, aklını kaçırıyor olmanın korkusu, acımasızca midesine indi ve bir anda kendisini daha fazla tutamayacak hale geldi. Başını ellerinin arasına aldı ve açığa çıkmak isteyen duygularını daha fazla engelleyemedi. Elinde kalan son kuvvetle çaresizliğini avuçlarının içine haykırdı. Bağırıyor, bağırıyor, buna bir türlü son veremiyordu. Ciğerlerinde kalan son havayı da boşa harcamamak için kollarının üst kısmını gövdesine var gücüyle bastırıyordu, ancak boğazından yükselen artık bir çığlık değil, boğuk bir hırıltıydı. Sibylle yine de hırsıyla derin nefesler alıyor ve yüzüne kapadığı ellerine doğru bağırmaya devam ediyordu.

Ancak omuzlarını kavrayan bir kol onu yavaşça yana doğru çekip bir el başını göğsüne yasladığında, sonra yumuşak hareketlerle başını okşayıp bir ses kulağına anlamadığı kelimeler fısıldadığında bağırmaya bir son verebildi. Rössler'in sesi de kesildi ve ani, mutlak bir sessizlik Sibylle'nin üzerini kalın, yumuşak bir yorgan gibi örttü.

Sibylle gözlerini kapalı tutuyor, yorulmak bilmeden başının arkasını okşayan eli hissediyor, bir insanla bedensel teması ne kadar özlediğini fark ediyordu. Adamın göğsüne daha da sıkı yaslandı ve bu duygunun tadını çıkardı.

Rössler yüzüne bakabilmek için onu yumuşak bir hareketle kendisinden uzaklaştıran kadar acaba ne kadar süreyle bu konumda kalmışlardı? Sadece birkaç saniye mi geçmişti yoksa birkaç dakika mı? Adamın gözlerinde, cevaplar arayan araştırmacı bakışlarından merak okunuyordu. Gözlerinin gri-mavi olduğunu ancak şimdi fark etmişti. Başını bir parça geriye

çekerek, aslında pek yakışıklı değil ama çıkık elmacık kemikleri yüzünden dikkat çekici denebilecek bu ince yüzü inceledi.

O kadar yalnızım ki... Herkes tarafından terk edildim, benim için bir değer taşıyan herkesin ihanetine uğradım. Şimdi de kendisine yardım etmek isteyen bu adam yatakta yanında oturuyor, kendisini kollarının arasında tutuyordu. Bir an sonra yüzleri birbirine yaklaştı, dudakları önce yumuşakça, ardından merakla, sonunda da istekli ve talepkâr bir şekilde birbirine dokundu. Bu ona iyi ve doğru geliyordu. Birkaç saniye boyunca.

Ama sonra değil.

Sibylle başını geri çekti, onun şaşkın bakışlarını gördü ve bir parça geri çekildi. “Hayır, özür dilerim, bu... doğru değil. Bana... yanlış geliyor. Ben evliyim. Lütfen, kayda devam edelim.” Eliyle ses kayıt cihazını işaret etti.

Adamın bir şey demediğini, sadece sessizce ayağa kalktığını ve yeniden sandalyeye oturduğunu görünce rahatladı.

Sibylle yaşadığı duygu patlamasının da kaydedildiğini fark etti, ancak bu kayıtlar zaten sadece Christian içindi ve o bu duruma zaten tanık olmuştu.

“Christian, ben... ne anlatacağımı bilmiyorum,” dedi yavaşça. “Bilmek istediklerini bana sorarsan, belki daha iyi olur.”

“Şimdi daha iyi misin?” diye sordu Rössler.

“Evet, daha iyiyim, evet.” Kısa bir aradan sonra da ekledi: “Teşekkür ederim.”

“İyi, o halde... bana kocanla nerede ve nasıl tanıştığınızı anlat.”

Sibylle uzun süre düşünmek zorunda kalmadı, çünkü o an hemen gözlerinin önüne gelmişti. “Önden arabama çarpmıştı.”

Bir an için gülümsedi. “Bir süpermarketin park yerindeydim ve bir yerin boşalmasını bekliyordum. Hannes bana doğru gelirken, bir park yerinde geri geri çıkmakta olan bir arabadan kaçmak zorunda kaldı. Aniden hemen yanımda beliriverdi ve kelebek camlarından göz göze geldik. Onu tam karşımda görüyordum, gözlerinde inanamaz bir bakış vardı. Sonra arabası bir hamle yaptı ve gelip ön tarafıyla benim arabama çarptı. O gün ayakkabısının bir şekilde kaydığını, aksi takdirde asla ayağını o şekilde debriyajdan çekmeyeceğini öne sürmüştü. Ama daha sonra, beni gördüğü anda, debriyajı farkında bile olmadan bıraktığını itiraf etmişti.”

“Bak sen.”

“Evet, ilk bakışta aşk denilen şey işte.”

“Ya senin durumun nasıldı?”

“Bende biraz daha uzun sürdü, ancak birbirimizi birkaç kere gördükten sonra... Hannes öyle çok yakışıklı biri değil, bir roman kahramanı falan da değil, ancak ona her şeyinle güvenebilirsin. O yüzde yüz dürüst biridir ve...” Sibylle, içinde öne çıkmaya çalışan duygularını dile getirip getirmemeyi düşünürken, Christian araya girdi: “Peki, ne iş yapıyorsun?”

Kocanın dürüst biri olması, onun hoşuna gitmeyen bir konu...

“Bir sigorta acentesinde çalışıyorum.”

Tam bu anda, patronu Armin Braunsfeld’i aramayı henüz akıl edemediğini hatırladı.

Christian onun ne düşündüğünü tahmin etmiş olmalıydı, çünkü olmaz anlamında başım salladı. “Senin yerinde olsam onu aramazdım. Kocan ve en iyi arkadaşın seni tanımadı. Patronunun seni Sibylle Aurich olarak tanıyacağını nereden biliyorsun?”

“Belki de Hannes ile Elke’nin aksine, bu olaya karışmamıştır, olamaz mı?”

Christian başını hafifçe yana eğdi. “Peki, ona telefon ettiğin anda, şefinin ilk olarak ne yapacağını sanıyorsun? Üstelik de büyük bir ihtimalle dün ya da bugün kocandan bir telefon aldıktan sonra? Ya da polisten?”

Sibylle onun ne söylemek istediğini biliyordu. *Hannes her zamanki titizliğiyle onu mutlaka aramıştır. Dolayısıyla geriye sadece bir yol kalıyor.*

“Haklısın,” dedi. “Ona telefon etmeyeceğim. Haber vermeden ofise gideceğim. Beni görmeli. Beni gördükten sonra mesele kalmayacak. Bir şekilde dış görünüşüm değişmiş olsa bile, beni mutlaka tanıyacaktır.”

Hızlı hareketlerle mokasenlerini giydi ve ayağa kalktı. O anda çok sayıda düşünceyi birbiriyle bağlantılı, mantıklı bir yapı haline sokmakta son derece zorlansa da en ufak düşünce parçasının bile önüne belki de gerçek olmayan oğlunun fotoğraf geçse de yine de alışkın olduğu, kendisini tanıyacak ve inanacak birini bulma şansı, onu yeni bir enerjiyle doldurmuştu.

Christian da yerinden doğrulmuştu. Karşı karşıya duruyorlardı ve Sibylle onun bu düşüncesinden hiç mi hiç hoşlanmadığını kolaylıkla anlayabiliyordu ama bu şehrin öteki ucunda kendisini belki de eski yaşamına geri götürecek biri ofisinde otururken, bu odada oturup hiçbir şey olmamış gibi hayatını anlatması söz konusu bile olamazdı.

“Şu anda burada kalamam, Christian, bunu anlayamıyormusun?” Bir elini adamın kolunun üstüne koydu. “Şimdi gitmem ve patronumun da beni tanıdığını inkâr edip etmediğini öğrenmem gerekiyor. Benimle geliyor musun?”

derdim yokmuş gibi. Ama belki de bu yüzden öpüştüğümüzdür. O yakınlık... bana karşı olmayan, bana anlayışla yaklaşan, kısmen de olsa başıma kavranması mümkün olmayan bir şey geldiğini bilen tek insan.

Bismarck Meydanı'nı boydan boya aştılar, tiyatronun etki-leyici cephesinin önünden geçtiler ve Jakob Caddesi'ne çıktılar.

"Burada nispeten daha hızlı taksi bulabiliriz," dedi Christian.

"Evet," diye karşılık verdi Sibylle sadece. Alev saçlı Rosemarie Wengler'i düşünüyordu. Kendisine önce yardım eden, ardından da polise ihbar eden Rosie'yi. *Ama neden?*

"Ne dersin Christian, sence Rosie beni Elke'nin evine bıraktıktan sonra neden polisi aramış olabilir? Gerçekten de bana bunu yapan insanlardan biriye, polisin beni tutuklamasını ve sorgulamasını istemesi mümkün değil ki! Polislere farkında bile olmadan işe yarar bilgiler verebileceğimden endişelenmesi gerekmez miydi? Kaldı ki işe yarar hiçbir şey söylemesem bile... Bunun ne anlamı var ki?"

Christian şaşkınlıkla ona baktı. "İyi bir soru. Belki de... ah, işte bir taksi geliyor!"

Sol taraftan krem renkli, tavanında taksi levhası bulunan bir Mercedes geliyordu. Christian bir ayağını sokağa attı, şoför onu fark etti, arabayı yolun kenarına yönlendirdi, fren yaptı ve Christian'ın tam yanında durdu.

Göremedikleri hoparlörlerden kısık sesle popüler bir Almanca şarkı yükseliyordu. Taksi şoförü onlara döndü ve Sibylle'ye gülümsedi. Sibylle, gözlerinin etrafında bu kadar fazla ince kırışığa sahip olan birini çok nadir gördüğünü düşündü. Adamın kırçıl,

sık saçları vardı ve altmışlı yaşların başlarında olmalıydı, belki de altmış beş. Işın demeti şeklinde inanılmaz sayıda kırışıklık kahverengi gözlerinden başlayarak kırıışık şakaklarına doğru yayılıyordu.

“Evet, küçük hanım, Prüfening’de tam olarak nereye gitmek isterdiniz acaba?”

Sibylle adama adresi verdi. Adam hareket ettiğinde, soran gözlerle Christian’a baktı. “Evet,” dedi kısık sesle, “Rosie hakkında şimdi ne düşünüyorsun? Yani, telefon edenin o olduğuna o kadar emindin ki, bunu neden yaptığına dair bir fikrin de olmalı.”

Christian omuzlarını kaldırdı. “Hayır, işin aslı, bunu düşünmedim. Bunu neden yaptığını da bilmiyorum fakat sen de kabul etmelisin ki bunu yapacak başka bir kişi de yok, değil mi? Hatta pol...”, hızla ön tarafa bir bakış fırlattı, ancak şoför tümüyle yola konsantre olmuş gibiydi, ayrıca müziğin sesini de açmıştı, “yani Wittschorek de bunun Rosie olduğunu söylüyorsa...” diye devam etti sözlerine alçak sesle.

“Ama Wittschorek böyle bir şey söylemedi. Telefon edenin bir kadın olduğunu söyledi ama bir isim vermedi. Sadece arayanın Elke olmadığından emindi.”

“Peki geriye bu kadından başka kim kalıyor?”

“Hiç kimse,” diye karşılık verdi Sibylle ve yan pencereden dışarı baktı, ancak dışarıda önünden hızla geçenleri hayal meyal algılayabiliyordu.

Hiç kimse, sesi çınladı içinde. Bütün özlemlerinin karşılığı, bütün umutsuzluklarının nedeni, işte bu kelimeydi.

Bildik hayatından geriye kim kalmıştı? *Hiç kimse*.

Sığınabileceği, yardım isteyebileceği kim vardı? *Hiç kimse*.

24

“En iyisi en yakın ana caddeye çıkalım ve bir taksiye binelim,” diye önerdi Christian. “Ta arabamın olduğu yere kadar yürümenin anlamı yok. Kim bilir, orada belki de Grohe’nin tam kucağına düşeriz.”

Sibylle bu öneriyi kabul etti. O anda kendisini mümkün olan en çabuk şekilde patronuna götürecektir olan her şeyi kabul ederdi zaten. Bir yandan da Armin Braunsfeld’i düşünüyor, gözlerinin önüne o uzun boylu, tümüyle kır saçlı adamın, modern yazı masasının arkasında, göbeğı masanın kenarına dayanan görüntüsü geliyordu. Kendisi göbeğini “küçük can simidi” olarak adlandırıyor ama yüzünde yine de biraz utangaç bir gülümseme belirliyordu. Patronu hayattan keyif alan bir insandı, neşesi her zaman yerindeydi ve Sibylle’yi de çok seviyordu, bundan emindi. Mümkün olan her şeyle kendisini destekleyecek, kendisine yardım edecek biri varsa, o da Armin Braunsfeld’di.

Bu görüntü hiç neden olmadan birdenbire kayboldu, kayıp gitti ve yerini yüzünün hemen karşısında, merakla kendisini izleyen iki gri mavi göze bıraktı. *Öpüştükten sonra kendisine bu şekilde bakmıştı. Bu öpücük de nereden çıktı... Sanki veterince*

Bu yabancı, kâbus gibi gerçeklikte, kim onun kendisi olduğuna inanıyordu? *Hiç kimse.*

Belki Armin Braunsfeld dışında.

Gözlerini kırpıştırarak görüşünü engellemeye başlayan nemli örtüyü yok etti ve yanlarından geçtikleri evlerde tanıdık bir şeyler bulmaya çalıştı ama hiçbir şey yoktu.

Ya polis bile... "Az önce gitmenize bilinçli olarak izin verdim. Nereye gideceğinizi bilmesem, bunu yapmanıza izin vermiydim sanıyorsunuz?" Sibylle arkasına baktı ve birçok aracın peşlerinden gelmekte olduğunu fark etti. Acaba bu araçlardan birinde, Wittschorek'e o anda nerede bulunduğunu düzenli olarak aktaran polisler mi vardı? *Öyle olsa bile ne fark eder ki? Başka çarem mi var?*

Son bir kilometre boyunca kimse bir şey söylemedi, ancak taksi durduğunda ve sigorta acentesinin giriş kapısının yanındaki akrilik levhayı gördüğünde, Sibylle derin bir oh çekti. Christian ön taraftaki şoföre bir banknot uzattı ve adam büyük, siyah cüzdanında bozuk para aramaya başladığında eliyle kalsın anlamına gelen bir işaret yaptı.

Birlikte arabadan indiler ve Sibylle dizlerinin titremeye başladığını hissetti.

Ya Braunsfeld de beni tanımayacak olursa? Hayır! Beni mutlaka tanıyacak! Hepsinin suç ortağı olup bana karşı komplo kurmuş olmaları imkânsız.

"Gidelim o zaman." Christian elini onun sırtına koydu ve Sibylle bu dokunuştan hoşlanmadı. Yürümeye başladı, attığı her adımla birlikte nabızı da hızlanıyordu. Girişe geldiğinde, hemen yanında durmak yerine, birkaç adım kenara çekilmiş

olan Christian'a baktı. Adam bir elektrik direğine dayanmış, ona bakıyordu.

"Sen içeri gelmeyecek misin?" diye şaşkınlıkla sorduğunda, Christian hayır anlamında başını sallayarak karşılık verdi.

"Seni burada bekleyeceğim. Varlığım la adamın kafasının daha da karışmasını istemiyorum."

O halde neden benimle buraya geldin, Christian Rössler? Sibylle son bir adım daha attı ve kapıyı açtı.

Armin Braunsfeld, iki büyük Benjamin çiçeğiyle diğer kısmından ayrılmış olan odanın arka tarafındaki yazı masasının başında oturuyordu. Adamın yüzünde derhal Sibylle'nin o çok iyi bildiği dostça gülümsemesi belirdi, ardından da kocaman gövdesini yerinden kaldırdı. "Hoş geldiniz, efendim," dedi neşeli bir sesle. "Buyurun, yaklaşın lütfen, endişelenmeyin, yemeğimi yedim. Hahaha..."

Sibylle olduğu yerde kök salmış gibiydi. *Sakin ol. Dehşete kapılma. Sakin ol, Sibylle, sakin ol...* Görünüşe göre gerçekten de dış görünüşüne bir şeyler olmuştu, bu yüzden de Braunsfeld'in onu ilk bakışta tanıyamamış olması şaşırtıcı değildi. Yavaş yavaş patronuna doğru yürümeye başladı, bu esnada onun gözlerinin ta içine bakıyordu. Gözlerinde bir tanıma kıvılcımı mı görmüştü? Görüntüsünün onda bir hatıra, bir anı uyandırdığına dair en küçük bir işaret var mıydı?

Hayır. Adamın yüzünde Braunsfeld'e özel satıcı gülümsemesinden başka hiçbir şey yoktu. İçinde çaresizliğin boşluğunun tekrar yayılmaya başladığını ve geri kalan azıcık gücünü de bir pompa gibi çekip aldığını hissediyordu.

O anda içinden kendisini öylece yere bırakıvermek geliyordu. Sonunun nasıl olacağını artık pek de umursamadığını

hissediordu. Bütün iradesini toplayarak adamın gülümsemesine karşılık verdi ve sanki tesadüfen olmuş gibi bir başka yazı masasının durmakta olduğu yan tarafa baktı. Kendi yazı masası. Her zaman büyük bir titizlikle toplanmış olan çalışma alanına posta yığılıydı. Sadece gelen mektupların konulduğu sepet değil, masanın ortasındaki gri renkli, geniş yazı altlığı da mektuplar, broşürler ve kataloglarla tepeleme doluydu. Bunların hepsi şahsen kendisine gelmiş olmalıydı, çünkü Braunsfeld işle ilgili postayı açmazlık etmeyecek kadar işini ciddiye alan biriydi. Sibylle bu mektuplara ulaşabilmek için ne yapması gerektiğini düşünürken, Braunsfeld onun bakışlarını yakaladı: “Oh, o benim sekreterimin masası. Çok iyi bir çalışanım, ancak maalesef uzun bir süredir... hasta. Böyle olunca posta dağı hızla büyüyor tabii. Ama buyurun, şöyle oturun, bakalım sizin için neler yapabilirim.”

Sibylle patronunun yuvarlak yüzüne baktı. *Çalışanının ortadan kaybolması onu oldukça zorluyor. Ama beni tanımıyor. Ortadan kaybolan, Sibylle Aurich. Ben değilim. Ben değilim. Faydası yok, beni tanımıyor.*

“Ben... şey, hayat sigortaları hakkında bilgi almak istiyorum. Sonrası için, emekli maaşına destek olsun diye. Yani sadece bilgi almak değil, aslında somut bir şeyler de yapmak istiyorum. Bu yüzden en iyi fiyat fayda ilişkisini bir sigorta acentesi bilir, diye düşündüm. Bir şirkete doğrudan bağlı olmadığınız için.”

Adamın yüzündeki gülümsemenin genişlemesi, Sibylle’yi hiç şaşırtmadı. Onun hayat sigortaları satışından gayet yüksek bir komisyon aldığını biliyordu. Patronunun yazı masasının önündeki iki sandalyeden birine oturdu.

“Şey, bir de sizden bir ricam olacaktı: Hayat arkadaşım dışarıda bekliyor, onu içeri girmeye ikna edemedim, bilirsiniz,

bu tür şeylerde çok şüphedir ama onsuz bir şey yapmayı da istemiyorum. Ne de olsa bu onu da ilgilendiren bir durum. Belki de siz... Yani, bir uzman olarak onunla konuşsanız..."

Braunsfeld bir an için şaşkınlıkla onun yüzüne baktı, fakat hemen sonra gülümsemesine geri döndü. Bir defasında Sibylle'ye çılgın bir müşterisinin isteklerini yerine getirmeyen bir satıcının, çıldırmış olması gerektiğini söylemişti. "Elbette. Nerede bulurum onu?" Adam eliyle kapıyı işaret etti. "Hemen dışarıda mı? Bekleyin, meseleyi hemen hallederim."

Sibylle, kapının onun arkasından hidrolik mekanizmayla çekilerek kapanmasına kadar bekledi, sonra telaşla yerinden fırladı ve birkaç hızlı adımla yazı masasına ulaştı. *Sadece yarım dakika.* Titreyen parmaklarıyla yazı masasının en üst çekmecesini çekmeye çalıştı ve gerçekten de açıldığını görünce derin bir nefes aldı. Tam olarak dışarı çıkmayan çekmecenin en arka kısmında küçük, dar bir bölme bulunuyordu, o kadar dar ve derindi ki, içine bakmak mümkün değildi. Kalbi küt küt atarak elini içine soktu ve bölmenin dibini yoklamaya çalıştı. Gözlerini ise bir an olsun kapıdan ayırmıyordu. Parmağının uçları birkaç saniye sonra aradığı nesneye temas etti. Ofisin yedek anahtarını hızla aldı ve pantolonunun cebine soktu. Sonra çekmeceyi kapadı ve tam vaktinde yerine geri döndü, çünkü hemen ardından kapı açıldı ve Braunsfeld tekrar içeri girdi.

"Maalesef dışarıda kimseyi göremedim," dedi Sibylle'ye doğru yürürken. "Hayat arkadaşınız tam olarak nerede bekliyordu?"

"Ya..." diye karşılık verdi Sibylle, az da olsa hızlı nefes alıp vererek. "Kapının önünde değil mi artık? Belki de arabayla... Durun, bir de ben bakayım."

Artık bakışlarına belli bir şüphecilik yansıyan Armin Braunsfeld'in itiraz etmesine fırsat kalmadan onun önünden geçip gitti ve büronun dışına çıktı. Dışarıda hızla her iki tarafına bakındı, ancak Christian Rössler hiçbir yerde görülüyordu. *Kahretsin, nerede bu adam, neden saklanıyor ki böyle?*

Sibylle sağa döndü ve nereye gittiğini bile bilmeden hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya başladı. Kaçışından bu yana ilk defa gerçekten yalnız olduğu şu anda, Christian'ın yanında olmasının ne kadar iyi olacağını fark ediyordu.

Sonra olduğu yerde durakaldı. *Ben ne yapıyorum böyle? Ya beni görmediyse ve karşı yönde bir yerde beni bekliyorsa? Arkasına döndü ve bir çığlık attı. Christian Rössler sadece bir metre arkasındaydı ve ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu.*

Sibylle, ilk şaşkınlık anını üzerinden attıktan sonra adama çıkışmaya başladı: "Tanrım, beni bu kadar korkutmak zorunda mıydın? Hem nereye kaybolmuştun ki? Saklandığın bir şey mi var? Ya içeride sana ihtiyacım olsaydı?"

"O zaman içeride olurdum," diye karşılık verdi Christian. "Tüm o süre boyunca hep yakındaydım."

"Ama neden gizlendin ki?"

"Gizlenmedim. O şişman adam dışarı çıktığında, yolun karşı tarafına geçmiştim. Hemen sonra da sen çıktın ve koşturmaya başladın. Yolun karşı tarafından da sana bağırarak istemedim, insanların dikkatini çekmesek daha iyi olur diye düşündüm, haksız mıyım?" Sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi, Sibylle de aslında ortada fazla bir neden olmamasına rağmen, onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Neler olup bittiğini yürürken bana anlatmak ister misin?"

Birkaç metre yürüdükten sonra Sibylle olabildiğince sakın bir sesle şöyle dedi: "Patronum beni tanımadı."

"Öyle mi? Kim olduğunu söylediğin zaman nasıl tepki gösterdi?"

"Ona böyle bir şey söylemedim."

Christian durdu ve Sibylle'yi kolundan tuttu. "Peki neden? Buraya bunun için geldiğimizi sanıyordum."

"Hiç anlamı olmazdı."

Sibylle kolunu kurtardı, biraz yürüdü ve adamın yanına gelmesini bekledi. "Yüzünde beni tanıdığına dair en küçük bir işaret bile göremedim. Ama yine de giriş kapısının yedek anahtarını alabildim!"

"Ne dedin?"

"Evet, yazı masamdan."

"Peki onunla ne yapacaksın?"

"Şimdi saat kaç?"

Christian gözle görünür bir şaşkınlıkla kolunu kaldırdı. "Neredeyse iki."

Sibylle başım salladı. "Braunsfeld yarım saat sonra bürodan ayrılacaktır. Müşterilerine genellikle saat iki buçuktan sonra randevu verir. O gidince biz büroya geri döneceğiz. Yazı masamı rahat rahat incelemem lazım."

"Bunu yapınca ne olacak?"

"Henüz bilmiyorum. Ama orada pek çok özel eşyamı da muhafaza ediyorum, örneğin randevu defterimi. Belki de henüz aklıma gelmeyen bir şeyleri fark edebilirim."

Christian bir süre sessiz kaldı, görünüşe göre Sibylle'nin söylediklerinin üzerine düşünüyordu. Sonra şöyle dedi: "Bence

bu iyi bir fikir değil. Neden gereksiz yere risk almak istiyorsun, Sibylle? Randevu defterinde zaten bilmediğin ne yazabilir ki?”

“Hiçbir fikrim yok ama zararının dokunmayacağı da kesin. Ayrıca masada kocaman bir posta yığını da var. Belki bunların arasında da bize yardımı dokunabilecek bir şey vardır. Ayrıca bu bir risk de değil, sonuçta anahtarım var.” Sibylle durdu ve adamın yüzüne baktı. “Sana ne oldu böyle, Christian? Bir şeyler bulmamızın senin de çıkarına olduğunu sanıyordum.”

“Evet, elbette. Ama kız kardeşim tekrar ortadan kaybolduktan sonra, senin... Senin de aynı şekilde ortadan kaybolmandan korkuyorum. Ama elbette haklısın. Elimize geçen her fırsatı değerlendirmeliyiz.”

Sibylle’nin içinden sıcak bir şeyler geçti, bir ürperti değil, daha ziyade bir okşama gibi. İçindeki o devasa, zifiri karanlıktaki çaresizlik canavarının yanında belli belirsiz algılanabiliyordu ama yine de oradaydı işte. Bu, bir anlık bir mutluluktur. *Christian benim için endişeleniyor.* Adama doğru bir adım attı ve yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Az önce sırtına dokunan elin aksine, bu ona hiç de nahoş gelmemiştir.

Vakit geçirmek için Prüfening sokaklarında dolaştılar ve Christian’a hayatından bazı şeyler anlattı. Bunlar dünyayı değiştiren olaylar değildi, çünkü hayatında dünyayı değiştiren olaylar hiç olmamıştı, daha ziyade düğününden ve Hannes’in küçük bir İspanyol balıkçı teknesiyle denize açılmayı kafasına koyduğu Endülüs tatilinden anılardı. Hannes gerçekten de kendisini yanında götürmeye razı olan bir balıkçı bulmuştu ve sabahın bir buçuğunda büyük bir enerjiyle yola çıkmışlardı. Saat altıda tekrar limana döndüklerinde Hannes’in suratı yemyeşildi ve ölecekmiş gibi duruyordu.

Ayrıca dün sabahki kaçışından bu yana olanların hepsini, Hannes'le olan karşılaşmasının ve kayınvalidesine yaptıkları ziyaretin ayrıntılarını da anlattı.

Sibylle bunları anlatırken nereye gittiklerine dikkat bile etmemişti. Ve ansızın kendi sokağına geldiklerini fark ettiklerinde, korkuyla irkildi. Christian ona döndü. "Ne oldu?"

"Burası benim... yani bizim sokağımız, oturduğumuz sokak. Evimiz hemen şurada."

Christian bakışlarını sokak boyunca dolaştırdı ve evleri inceledi. "Buraya mı gelmek istiyordun?"

"Tabii ki hayır."

"O halde birileri bizi görüp polisi çağırmadan buradan gidelim."

Sibylle arkasına döndü, fakat sonra tereddütle duraksadı. "Bir dakika, kim beni tanıyacak ki? Görünüşe göre o kadar değişmişim ki her gün benimle birlikte olan insanlar bile beni tanıyamıyor..."

Birden etrafındaki dünya dönmeye başladı. Sibylle kolunu uzattı ve Christian'a tutunmaya çalıştı, o da bunu fark etti ve yere düşmeden önce onu yakaladı. "Neyin var, Sibylle?" diye sordu endişeyle ve onu tutmaya devam etti. "İyi değil misin?"

Sibylle birkaç kez başını salladı ve tekrar etrafına bakındı. Evler yerli yerinde duruyordu, başının dönmesi sona ermişti. "Tanrım, ben... Ben sanırım artık normal düşünemiyorum. O kadar kararlı bir şekilde beni tanımayı reddettikleri için, az öncesine kadar Hannes ile Elke'nin de bir şekilde bu işe bulaşmış olduğunu düşünüyordum. Hannes'in o fotoğrafları manipüle ettiğini düşünüyordum ve..." Sibylle etrafına bakındı ve biraz

ilerisinde bir bahçeyi çevreleyen altmış ila yetmiş santimetre yüksekliğinde bir duvar gördü. Oraya doğru gitti ve üzerine oturdu. Christian yanına yaklaşıp karşısında durduğunda, gözlerini ona çevirdi ve elini alnında dolaştırdı. “Hannes ile Elke aslında haklılar, Christian. Gerçekten de artık kendim gibi görünmüyorum, Braunsfeld’e yaptığım ziyaretten bu yana bundan eminim. Ama bunun anlamı...”

“Bunun anlamı, kuşkularında haksız olduğun.”

“Evet,” diye karşılık verdi Sibylle yavaşça. “Bu anlama geliyor.”

Christian onun yanına oturdu ve elini ellerinin arasına aldı. “Ben de tüm bu süre içerisinde bu konuda kafa patlatıyorum. Sana karşı bu kadar tuhaf davranan sadece kocan olsaydı, mesele yoktu. Hatta arkadaşın Elke’yle birlikte bunu yapsa, yine anlaşılabilir bir durum olurdu. Fakat polislerin de sözünü ettiği, üzerinde başka bir kadının görüldüğü o fotoğraflar. Karşılaştığınızda seni tanımayan bütün o insanlar, hatta kayınvalidenin bakıcısı bile... Bu işte bir terslik olmalı.”

“Ama nasıl bir terslik bu? Bütün bunların açıklaması nedir? İki ay boyunca sihirli bir numarayla beynimi bir şekilde manipüle ettiklerini, gerçekte var olmayan bir çocuğum olduğuna inanmamı sağladıklarını söylüyorsun.” Sibylle bu esnada hâlâ hırsla mantığına saldıran o manevi acıyı hissetti ve konuşmaya devam edebilmek için kendisini oldukça zorlaması gerekti. “Ama bu iki ayın sonunda nasıl olur da görüntüm tümüyle değişmiş olabilir? Hatta kocamın bile beni tanımayacağı kadar?”

Christian hemen cevap vermeyince sözlerine devam etti: “Şunu da hiç mi hiç anlayamıyorum: Nasıl oluyor da aynaya bakınca kendime yabancı gelmiyorum?”

25

Hans yarım saatten beri yeni gözetleme noktasında bulunuyordu. Jane henüz ortaya çıkmamıştı. Ama bu konuda kafa yormuyordu, doktor bu kez yanılmış olabilirdi.

Stadtamhof'taki evin önünde bir süre bekledikten sonra doktor onu aramış ve orada daha fazla beklemesine gerek kalmadığını söylemişti. Gidip bir şeyler yemeli ve yakında gelecek yeni emirlerini beklemeliydi. Hans ilk olarak BMW'de bir trafik cezası fişi bulunup bulunmadığını kontrol etmiş, ardından yakınlardaki bir pizzacıya gitmiş ve açık havada, üzerinde bir içecek markasının reklamı basılı olan kırmızı bir şemsiyenin altındaki küçük bir masaya oturmuştu.

Yemeğini bitirdiği esnada beklediği telefon gelmiş ve doktor en son emirlerini bildirmişti.

Hans şimdi de kısa bir süre sonra ortaya çıkacağından hiç şüphesi olmadığı Jane'i, sigorta acentesinin az uzağında bekliyordu.

Beş dakika bile geçmeden Jane geldi. Refakatçisiyle birlikte doğrudan zemin katında büronun bulunduğu binaya doğru kararlı adımlarla yürüyorlardı. Kapının önüne vardıklarında durdular ve kısa bir süre birbirleriyle konuştular, sonra Jane

giriş kapısına yönelirken, adam yolun karşısına geçerek orada beklemeye başladı.

Jane büronun içinde gözden kaybolduğunda, Hans etrafını araştırdı. İnsan kendisini ne kadar emniyette hissederse hissetsin, bulunduğu yeri asla denetimsiz bırakmamalıydı.

Yaklaşık yüz metre ileride, bir bisiklet dükkânının vitrinini dikkatle inceleyen bir kadın gözüne çarptı. Bu, Hans'ın dudaklarında bir gülümsemenin belirdiği ender anlardan biriydi.

Bisiklet mağazasının önünde duran Rosemarie Wengler'di.

26

Kapı kapalıydı, yani Braunsfeld gerçekten de dışarıdaydı.

Sibylle tereddüt etmeden anahtarı kilide soktu, kapıyı açtı ve büroya girdi. Christian yine yolun karşısında beklemeyi tercih etmişti, şayet patronu aniden ortaya çıkacak olursa, ona haber verecekti.

Sibylle yazı masasının başındaki rahat döner sandalyesine oturdu. Ne olduğunu bilmediği bir şeyleri aramaya başlamadan önce bir an arkasına yaslandı ve yıllar boyunca her gün gördüğü şeyleri incelemeye başladı. Karşı duvardaki kocaman soyut tablo. Braunsfeld'in karısı, bunu ona yeni büronun açılışı nedeniyle hediye etmişti. Tablonun adı *Masal Ormanında Günbatımı* idi ve Braunsfeld'in birkaç kez belirttiği üzere, gayet pahalıydı. *Cartlak renklerden oluşan tahammül edilemez, kafası iyi birinin yaptığı bir intermezzo işte.* Sibylle'nin ona alışabilmesi için epey zaman geçmesi gerekmişti.

Ya da karşı duvarı neredeyse tümüyle kaplayan o dosya dolabı. Dolabın kayar kapıları, gümüş renkli ısıtılar saçan ve itildiklerinde dolabın iç kısmında gözden kaybolan pullardan oluşuyordu. Bu kapıları kim bilir kaç bin kez açmış ve yeni-

den kapamış, dosyaları çıkarmış ve tekrar yerine koymuştu. Bir zamanlar.

Sibylle ilk olarak geçen iki ay boyunca toplanmış olan postaya göz attı. İlgi çekici olmadığından emin olduğu bütün mektupları bir kenara koyduktan sonra geriye sadece iki tanesi kalmıştı, ancak bakınca bunların da reklam olduğu ortaya çıktı. Biri bir cep telefonu şirketinden geliyordu, diğeri de “*seçkin bir müşteri*” olduğu için ona bir gümüş hatıra parası serisini çok cazip bir teklifle bırakacak olan bir firmadan. Üstelik onaylı bir sertifikayla birlikte.

Sibylle biraz yana eğildi ve üç çekmecedен ortadakini açtı. Bir A4 zarf tomarının altında, siyah deri ciltli randevu defteri bulunuyordu. Büroda olduğu zamanlar onu oraya koyardı ve eve gittiği zaman da genellikle yerinde bırakırdı. Aileyle ilgili önemli tarihleri, tıpkı Hannes gibi, mutfakta asılı olan büyük takvime not alırdı.

Sibylle kahverengi zarfları yerinden kaldırdı ve duraksadı. Randevu defteri yerinde değildi. Elindeki zarfları masanın üstüne fırlattı ve arkasına yaslandı.

Acaba defteri Elke'yle yemeğe giderken yanıma mı almıştım? Hayır, hiç sanmıyorum. Sibylle diğer çekmeceleri açtı. En üst çekmecedе birkaç paket kendiliğinden yapışkanlı not kâğıdı, bir paket tükenmez kalem, birkaç rulo yapışkan bant ve başka büro malzemeleri vardı. En alt çekmece ise boştu... randevu defteri dışında. Sibylle rahatlayarak derin bir nefes aldı, ancak bir yandan da randevu defterinin nasıl olup da oraya gittiğini düşünüyordu. Defterini oraya asla koymazdı. Bu çekmece aslında her sabah Braunsfeld ve kendisi için fırından aldığı o çok sevdiği kekleri depolamaya yarıyordu. Sabahları arada sırada o

çekmeceyi açar, kekten bir parça ısırır, kalanını da yine yerine koyardı. Randevu defterini oraya koymak hiçbir zaman aklından bile geçmemişti, *böyle bir şey mümkün değildi. Ama kim olabilir?.. Tabii ya, muhtemelen polisler. Yazı masasını araştırmış, defteri incelemiş, hatta belki de yanlarında götürmüş, bir süre sonra da Braunsfeld'e geri vermişlerdi, o da onu boş bir çekmeceye koymuştu, aynen böyle olmuş olmalıydı.*

Defteri yazı masasının üzerine koydu ve deri cildi açtı. Defterin aşağı yukarı ortasında, sayfaların üst kenarının dışına taşan bir plastik parçasının üzerine gri harflerle *Bugün* kelimesi basılmıştı.

İşaretlenmiş olan kısmı açarken Sibylle'nin elleri titriyordu ve 20:00 *Elke'yle Santorini* kaydını okurken kalp atışları yine hızlandı.

Sayfaları geriye doğru, o tarihten dört hafta öncesine doğru çevirdi. Sonra tekrar her sayfayı ileri doğru teker teker açarak her bir kaydı dikkatle okumaya başladı.

17:00 Kuaför.

Poliçe imzası için Bay Meisberg aranacak.

Sağlık sigortası aranacak.

16:30 Elke ile alışveriş

Bu kaydın üzeri silinmişti ve bir sonraki günde tekrar yazılmıştı. Elke sabahın köründe onu aramış ve ağlamaklı bir sesle alışverişe ancak ertesi gün çıkabileceğini, çünkü sabah kahvaltıda dışındaki bir dolgunun düştüğünü ve dışçıye gitmesi gerektiğini söylemişti.

Sibylle bu kayıtların arkasında saklı olan bütün olayları çok iyi hatırlayabiliyordu, ancak bunu anlamasıyla birlikte, işe yarar bir şeyler bulabilme ümidi de sönmeye başlıyordu.

Kuru temizleme

18:00 Bayan Welsch, çamaşır makinesi için

Vergi dairesi aranacak

15:15 Doktor O. Kuss

Doktor O. Kuss mu? Sibylle başını kaldırdı ve gözlerini resimdeki renk karmaşasına dikti. Bunu tümüyle unutmuştu ama şimdi yeniden hatırlıyordu. *Doktor Olaf Kuss*. Baş ağrıları nedeniyle birkaç kez onun muayenehanesine gitmişti. İlk defasında adam onda akla gelebilecek bütün tahlilleri yapmış ve baş ağrısıyla nasıl bir ilgisi olabileceği sorusunu birçok kez akla getiren bir dizi test yapmıştı. Doktor el fenerini Sibylle'nin göz bebeklerine tutmuş, ondan başını hareket ettirmeden, sadece gözleriyle işaret parmağını takip etmesini istemişti. Sonra ona kahve tozu koklatmış, bu esnada alnını kırıştırmasını ve yanaklarını şişirmesini söylemişti. Elindeki tahta çubuğu iki defa gırtlığının o kadar derinine sokmuştu ki Sibylle az kalsın kusacaktı. Sonra idrar ve dışkı faaliyetlerine dair birkaç soru sorarak, onun utanmasına neden olmuştu.

İlk defa ona ne zaman... Sibylle hızla sayfaları geri çevirdi, epeyce bir sayfa sonra ilk randevu tarihini buldu: 27 Mayıs, bir salı günü.

Doktor Kuss, bu tuhaf muayeneden sonra bilgisayarlı tomografisinin çekilmesi için onu üniversite hastanesine havale etmişti. Diğer bütün testler gibi bunda da bir bulguya ulaşamamıştı. 10 Haziran'daki randevusunda Doktor Kuss başka tahlil yapmamış, şikâyetlerinin psikosomatik karaktere sahip

olup olmadığını anlayabilmek için ona oldukça tuhaf sorular sormuştu: İyi uyuyor muydu, rüya görüyor muydu, kocasıyla arasındaki ilişki nasıldı?

Hannes'le arasındaki ilişki... İyi ve anlayışlı bir kocaydı, güvenilir ve sevgi doluydu, bütün evlilik hayatları boyunca kendisine karşı o ya da bu şekilde agresif davrandığı tek bir durum bile olmamıştı.

Hayır, baş ağrılarının nedeni kesinlikle Hannes değildi.

"Peki, çocuğunuz var mı?" Çocuk... Sanki bu anahtar kelimeyi beklermiş gibi, ağrı derhal kendisini göstermişti. Sert pençelerini ona uzatmış, onu ele geçirmek istiyordu, ancak şu anda buna izin veremezdi. *Doktorun bu sorusuna nasıl cevap vermiştim?* Bu hatıra çok yakınındaydı, neredeyse elle tutulabilir nitelikteydi, fakat yine de küçücük bir parçanın eksik olduğunu hissediyordu. *Topla kendini, Sibylle Aurich, bunu mutlaka hatırlaman lazım!*

Sibylle o anı tekrar zihninde canlandırdı, büyük, modern muayene odasını ve duvardaki sedyenin yanında duran karmaşık görünümlü ultrason cihazını gözlerinin önüne getirdi. Sarı saçlı ve çerçevesiz gözlüklü doktor, kendisine bakıp şu kısa, basit soruyu sormuştu: "Çocuğunuz var mı?"

"Hayır." Verdiği cevap buydu.

Hayır.

Gerçekten de "hayır" dedim.

Bu kadar basitmiş meğer.

Sadece bir kelime ama aynı zamanda bütün dünyası olan şey.

Gözyaşlarından biri bir şırıptıyla randevu defterinin bir sayfasının üzerine düştü. Bu ses ona aşırı gürültülü gelmişti. Sibylle damlanın düştüğü yere baktı ve kâğıdın üzerinde bir

kaç saniye zarfında yuvarlak, rengi giderek koyulaşan, azıcık dalgalanan bir lekenin oluşmasını izledi.

Sonra o kaydı tekrar tekrar okudu, her bir harfi ayrı ayrı inceledi. “Dr.” kısaltmasında karnı fazlasıyla şiş bir büyük D ve “Kuss” isminde üst ucuna fazlasıyla uzatılmış yatay bir çizgi çekilmiş “K” harfi.

Sibylle fazla düşünmeden randevu defterinin arka kısmında, önemli adresleri ve telefonları yazdığı indeks kısmını açtı.

Yarım dakika sonra, kalbi çarparak karşı tarafın telefona bakmasını bekledi. En az on defa çalmasını bekledikten sonra, ahizeyi tam yerine koymak üzereydi ki genç bir kadın sesi telefona cevap verdi. “Doktor Olaf Kuss’un muayenehanesi, Katrin Hengsberger, sizin için ne yapabilirim?”

“Alo? Merhaba, adım Sibylle Aurich. Doktor Kuss ile görüşebilir miyim acaba?”

“Şu anda olmaz, doktor bey meşgul. Size ben yardımcı olabilir miyim?”

“Bilemiyorum. Belki...” *Aslında tam olarak ne öğrenmek istiyorum ki?* “Muayenehaneye uğrayabilir miyim? Gerçekten de çok acil.”

“Bugün mü? Maalesef mümkün değil. Öğleden sonraları sadece randevulu hastaları kabul ediyoruz.”

“Lütfen,” dedi Sibylle ve tüm çaresizliğini sesine yansıtmaya çalıştı, ancak görünüşe göre Katrin Hengsberger’in çaresiz hastalara karşı duyarlılığı oldukça azdı.

“Üzgünüm. Size önümüzdeki hafta perşembe günü, saat dört için bir randevu verebilirim.”

“Hayır, teşekkürler, ben... Gerek yok.”

Sibylle telefonu kapadı ve içindeki kaybolmuşluk duygusunun yeniden yükselmeye başladığını hissetti. Ama buna bir daha izin vermeyecekti.

Sibylle randevu defterini aldı, ayağa kalktı ve yazı masasının üzerine baktı. *Bunların hepsini eski haline getirsem mi acaba? İyi de neden?*

Sibylle'nin kapıyı kapamasından sonra Christian yolun karşı tarafında, bir trafik levhasının direğine dayanmış bir halde beklediği konumunu değiştirdi ve ona doğru yürümeye başladı.

“Eee, ilginç bir şey buldun mu?”

Sibylle randevu defterini yukarı kaldırdı. “Hayır, pek değil. Şiddetli baş ağrıları nedeniyle birkaç kez bir nöroloğa gitmiştim. Bunu tümüyle unutmuşum. Son randevum, saldırıya uğramadan iki hafta önceymiş.”

Christian kaşlarını kaldırdı. “Bu olayla bağlantısı yok gibi. Hangi doktormuş?”

“Doktor Kuss, Olaf Kuss. Muayenehanesi Donau Alışveriş Merkezi'nin yakınlarında.”

“Hımm. Peki şimdi niyetin ne?”

“Bu doktorla konuşsam mı diye düşünüyorum. Olanlarla ilgisi yoktur sanırım ama... Sen ne dersin?”

Christian derin düşüncelere dalmış gibiydi.

“Söylesene, kız kardeşinin durumu nasıldı? Acaba o da...”

“O doktora mı gitmişti? Hiç sanmıyorum.”

Sibylle başını salladı. “Belki ortak bir nokta olabilir diye düşünmüştüm. Ama yine de onunla konuşmayı istiyorum.”

Kararlı bir şekilde yürümeye başladı, az önceki gibi talihlerinin yaver gitmesini ve hemen bir taksi bulabilmeyi umuyordu. Christian birkaç adımda onun yanına geldi.

“Sibylle, dürüst olalım, bu zaman kaybından başka bir şey değil. O doktor işine yarayabilecek ne diyebilir ki?”

“İşimize,” diye düzeltti onu Sibylle. “Belki bize yardımcı olabilir. Yoksa kız kardeşine olanlar artık ilgini çekmiyor mu?”

“Elbette çekiyor.” Christian’ın sesi derhal eski yumuşaklığına kavuşmuştu. “Ama tam da bu yüzden, haftalar önce baş ağrısı nedeniyle seni muayene etmiş olan bir doktora gitmeyi mantıklı bulmuyorum. Isabelle’yi bulmam için her saat önemli, aksi takdirde korkarım...” Christian sustu.

“Ona da bana yaptıklarını yapacaklar mı demek istiyordun?”

“Ne kadar endişelendiğimi anlayabiliyor musun?”

“Evet, elbette, fakat...” Sibylle aniden sustu, ağzından tek bir hece dahi çıkamıyordu.

Tam karşısında, bir lambanın direğine bir telle göz hizasına tutturulmuş, hava koşullarına bağlı olarak biraz yıpranmış, sağ üst köşesi hafifçe kıvrılmış bir afiş vardı. Bu, Münih’teki Krone Sirkî’nde, 4 Eylül 2008’de Peter Maffay’ın bir konser vereceğini belirten bir afişiydi. Maffay, eski ve bildik şarkılarının yanı sıra, *Ebediyen* isimli yeni albümünden de şarkılar tanıtacaktı.

“4 Eylül... Yeni albüm ... Ebediyen.

Ben sana aidim,

her zaman için değilse de ebediyen

sensiz bir saniyem geçemez

her zaman için değilse de ebediyen

Çünkü sayende yaşayacağım... ebediyen!"

Gruba çok yakınım, Carl Carlton ile aramda üç metre bile yok. Birkaç adım ileride de Maffay var, akustik gitarını boynuna asmış. zerinde renkli baskılı bir gömlek var, kotunun üzerinden havalı bir şekilde sarkıyor. Kollarının st kısmındaki büyük dövmeler, gömleğinin kısa kollarının altından kendilerini gösteriyor. Yeni albümde rock havası var, nispeten küçük sirk çadırının ii, bir Maffay konseri için tıklım tıklım denecek kadar kalabalık.

Böyle bir konserde bulunabilmek çok güzel, o kadar güzel ki, heyecandan tüylerim ürperiyor.

Bir şeyler onu bu konserden çekip kopardı, Sibylle direnmeye çalıştı, bu mutluluk duygusunu daha fazla tatmak istiyordu, fakat Regensburg'un bu tuhaf, zalimce dünyasına acımadan geri çekildi. Gelen Christian'ın sesiydi: "Sibylle! Bir şeyler söyle, Sibylle. Neyin var?"

Sibylle ona baktı, o anda yaşadıklarının en azından kabaca sindirebilmek için birkaç saniye bekledi ve aynı anda ayaklarının altındaki zeminin kaymaya başladığını hissetti. Düşmemek için Christian'ın koluna tutunmak zorunda kaldı.

"Ben... oradaydım," diyebildi büyük bir zorlukla.

Christian hiçbir şey anlamadan ona baktı. "Neredeydin?"

Sibylle önündeki afişi işaret etti, fakat bakışlarını Christian'ın yüzünden ayırmadı.

"Münih'te, Krone Sirki'nde. Ben... Christian, ben de bu konserdeydim!"

Yüksek sesle dile getirdiği bu bilginin ağırlığı, onu ezmeye başlamıştı. Göğsünde öyle bir baskı vardı ki, kolları ona artık yük gibi geliyordu.

Christian afişe yaklaştı, üzerindeki metni okudu ve irkildi. “Bu mümkün değil, Sibylle. Şuraya baksana, bu konser 4 Eylül’deymiş, yani iki haftadan biraz daha önce. Ama sen Temmuz sonlarında kaçırıldın ve ancak dün kaçabildin, doğru mu?”

“Biliyorum.”

“O halde?”

“Yine de ben oradaydım. Bundan eminim.”

Christian boş ver dercesine elini salladı. “Herhalde eskiden bir Maffay konserine gittin ve şimdi bunu karıştırıyorsun. Kafanda olup bitenlere bakacak olursak, bu hiç de şaşırtıcı değil.”

Sibylle soğukkanlı bir şekilde başını salladı “Hayır. Maffay burada son albümünü tanıttı, *Ebediyen*. Bu albüm Ağustos sonlarında piyasaya çıktı! İşte şurada, afişte de yazıyor!” Christian orada yazılanları okumadı, tekrar elini salladı ve başka bir yöne baktı.

“Ben Maffay’ı hiç sevmezdim ama aklıma onun şarkıları gelip duruyor.”

Christian bakışlarını yine ona çevirdi. “Belki bunu da kafana sokmuşlardır, kim bilir?”

“Yeni şarkısının nakaratını bile biliyorum.”

Christian başını öne eğdi ve seslice nefes verdi.

“Öyle olsun. Artık bu her nasıl olduysa, bir an için gerçekten orada olduğunu kabul edelim, bunun nasıl bir anlamı olabilir ki?”

“Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama ben gerçekten de o konserdeydim ve kendimi çok iyi hissediyordum, anlıyor mu-

sun? Sadece konserin ayrıntılarını hatırlamıyorum, orada mutlu olduğumu, şarkılara eşlik ettiğimi de biliyorum.”

“Konserde yalnız mıydın?”

Sibylle bir süre düşündü, fakat hatıralarındaki insanları düşünmeye çalıştığında, onları sadece hatları belli olmayan, aydınlık yüzeyler olarak gördü.

“Bilmiyorum,” diye kabul etmek zorunda kaldı sonunda.

Christian bir şey söylemeden ona baktı, ancak Sibylle aklından geçenleri onun yüzünden kolaylıkla okuyabiliyordu. “Neden beni bir konsere gittiğime inandırmak istesinler ki söyler misin? Hem de iki hafta önce gerçekleşen bir konsere? Buna yarım yamalak da olsa kabul edilebilir bir açıklama getirebilir misin?” Christian hemen cevap veremeyince, sözlerine devam etti: “Ben oradaydım, Christian, artık nihayet bu iki ay boyunca başıma neler geldiğini öğrenebilmem için elimde bir şeyler var.” *Zaten ne kaybedebilirim ki?*

Sibylle, onun bakışlarında çaresizlik okur gibi oldu. “Bu ne demek oluyor yani?”

“Bu, Münih’e gideceğim demek oluyor.” Sibylle, bu düşüncenin kendisini aslında ne kadar korkuttuğunun sesine yansımamasını diledi ve Christian Rössler’e aynı günde aynı soruyu ikinci kez yöneltti: “Benimle geliyor musun?”

“Ben bunun hâlâ çok saçma bir fikir olduğunu düşünüyorum.”

Sibylle buna tepki göstermedi. Regensburg’un ana tren istasyonuna gitmek için bilet makinesinde iki bilet tuşuna bastı. Christian, Braunsfeld’in ofisinden Schloss Caddesi’ndeki küçük Prüfening istasyonuna gitmek için ihtiyaç duydukları on beş dakikalık süre boyunca, birden fazla kere ona kelimenin gerçek anlamıyla bir kuruntunun peşinden gittiklerini anlatmaya çalışmıştı.

Sibylle elini pantolonunun cebine attı, bir avuç dolusu buruşmuş kâğıt para çıkardı ve beş dakikalık yolculuk için ekranda görülen 2.80 avro tutarındaki bilet ücretini ödemek maksadıyla içlerinden küçük birini seçti.

“Bu kadar parayı da nereden buldun?” diye sordu Christian, sesi o kadar şaşırılmış çıkıyordu ki Sibylle durdu ve ona baktı.

“Evimden, biriktirdiğim para bu. Neden soruyorsun?”

“Hiç. Bu arada evine de gitmiş olduğunu unutmuşum. Bu parayı herhalde güvenli bir yerde saklamış olmalısın, değil mi?”

“Acayip sorular soruyorsun,” diye karşılık verdi Sibylle ve tekrar otomata döndü. Beş avroluk bir banknotu eliyle biraz düzeltti, sonra da dikkatle bu iş için öngörülen yarığın içine soktu.

“Yani şimdi düşünüyorum da... Kocan sana kocan olmadığı, bu da yetmezmiş gibi, aradığın çocuğun aslında var olmadığını söylüyor, sen de böyle bir durumda parayı sakladığın yeri hatırlayıp bulabiliyorsun, öyle mi? Bu... bu müthiş!”

Sibylle biletlerden birini ona uzattı. “Yoksa bana inanmıyor musun?”

Christian, Sibylle’ye göre gereğinden biraz daha fazla gülümsedi. “Tabii, elbette sana inanıyorum. Ama yine de bu korkunç durumda bile müthiş güçlü olduğunu düşünüyorum.”

“Gidelim,” dedi Sibylle ve peronlara açılan çift kanatlı kapının üzerindeki büyük saati işaret etti, “dört dakika kaldı.”

Neredeyse hiç konuşmadan yaptıkları kısa bir yolculuktan sonra 16:08’de Regensburg’un ana tren garına geldiler ve beş dakika sonra da Münih’e bir sonraki bağlantının 16:38’de dokuzuncu perondan hareket edecek ve 18:11’de Münih’in ana tren garına varacak olan bir bölgesel tren olduğunu öğrendikleri gişenin önüne ulaştılar.

Sibylle bu yolculuğun bedeli olan 46.60 avroyu da ödedi ve biletlerden birini Christian’a uzattı. Adam bileti aldı ve cebine soktu. “Tuvalete gitmem lazım.”

Sibylle pek rahat gözükmeyen ama görünürdeki tek oturma imkânı olan sarı plastikten koltukları işaret etti.

“Seni şurada bekliyorum.”

Altı koltuktan sadece en dıştaki doluydu. Bunda da on dört yaşlarında gibi görünen, sakız çiğneyen bir kız çocuğu oturu-

yordu, ayaklarının dibinde pembe bir sırt çantası, başında da kulaklığı vardı. Başıyla sadece kendisinin duyabildiği müziğin ritmine eşlik ediyordu.

Sibylle onun yanındaki yeri boş bırakarak bir sonraki yere oturdu, kız bunun farkına bile varmadı.

Sonra bakışlarını salonda dolaştırdı, gözlerini tam ortada bulunan danışma noktasından, az ötedeki büyük alışveriş yerine kaydırды. Salonun içinde oradan oraya giden ya da raflarda duran ve kendilerini para harcamaya ikna etmesi beklenen şeylere bakan insanlara inanılmaz bir şekilde gıpta ediyordu. Onların da küçük dertleri vardı, lafı bile edilmeyecek şeylere sinirleniyorlardı ve gerçek bir sıkıntının tam ortasında bulunmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Arkada bir yerde bir çocuk avazı çıktığı kadar ağlamaya başlayınca, Sibylle o yöne döndü. Genç bir kadın bir eliyle büyük ve görünüşe göre çok ağır bir bavulu çekiyor, bir eliyle de ağlayarak kendisini yerden yere atan ve annesinin elinden kurtulmaya çalışan oğlanı tutmaya çalışıyordu. Omzunda aşırı büyük boyutlarda, ancak birkaç saniyede bir aşağı kayan bir çanta asılıydı. Oğlanın yüzü bağırmaktan kıpkırmızı kesilmişti ve o anda kendisini gevşek bırakıp ve ağırlığını yere vererek annesini etkilemeye çalışıyordu.

Lukas asla böyle davranmazdı.

Görünmez bir bıçak o an göğsüne saplandı. Mantiğı Christian'ın haklı olduğunu söylüyordu. Tek bir istisnası bile olmadan, bütün belirtiler aklına bir çocuğun sokulmuş olduğuna işaret ediyordu. Yine de kalbi bu küçük insanın gerçekte var olduğunu, o anda çok korktuğunu ve yardımına ihtiyaç duyduğunu sövlüyordu

Ne kadar zor olsa da bu düşünceden sıyrıldı ve salonda tekrar etrafına bakınmaya başladı.

Christian henüz görünürde yoktu. Danışmanın üzerindeki büyük saat 16:31'i göstermekteydi. *Bu treni hiçbir şekilde kaçırmak istemiyorum.*

Sibylle tuvaleti işaret eden levhaları izledi ve salonu boydan boya kat etti. Christian'ı tuvaletlerin yanında, cep telefonu kulağında buldu. Adam telefonda konuştuğu kişiyi ciddi bir yüz ifadesiyle dinlerken, yavaşça ona yaklaştı. Ona ulaşmasına az bir mesafe kala, Christian onu fark etti. Yüz ifadesi bir anda değişivermişti.

“Daha sonra tekrar arayacağım,” dedi telaşla ve telefonu tutan elini aşağı indirdi.

“Nerede kaldığına bakayım diye düşünmüştüm,” dedi Sibylle, şaşkınlığını gizlemeye gerek bile görmeden. “Telefon etmek zorunda olduğunu da bilemezdim ya! Perona gitme vakti geldi de geçiyor. Kiminle konuşuyordun?”

“Ah, bu...,” dedi Christian, eliyle anlamsız bir işaret yaptı ve gömleğinin göğüs cebine koymadan önce, telefonu kısaca ona doğru tuttu, “bir tanıdık, ona bir süreliğine Münih'e gideceğimi söyledim.”

Bir tanıdık mı? Münih'e giderken özellikle bilgilendirmesi gereken biri! Neyse... “Haydi, Christian, acelemiz var!”

On dakika sonra ikinci mevkide pencere kenarında karşı karşıya oturuyor ve tren Regensburg garından ayrılırken, kirli camdan dışarısını seyretiliyorlardı.

Sibylle dikkatle Christian'a baktı. Bunu yaparken başını azıcık, onu sadece gözlerinin ucuyla görebileceği kadar eğmişti. Adam bunu fark etmemiş gibiydi.

Gerçekten de tuvalete mi gittin, Christian Rössler, yoksa arkamdan telefon etmek için bir bahaneye mi ihtiyacın vardı? Bu tanıdık o kadar önemliyse, neden şimdiye kadar ondan hiç söz etmedin? Ve neden kız kardeşini aramanda sana yardım etmiyor?

"Onu çok seviyor musun?" diye sordu birden, gözlerini kocaman açarak.

"Hımm, ne?" Christian derin düşüncelere dalmış gibiydi, çünkü bu ani soru onu irkiltmişti.

"Kız kardeşini."

"Nasıl? Yani onu... Evet, elbette onu çok seviyorum. Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Belki... ben gerçekten de aklımı kaçırdım. Aslında memnun olmam ve belki de sormamam lazım ama... farkında mısın, tüm bu zaman boyunca sadece benden söz ettik. Ben nereye gittiysem sen de oraya geldin, bana sorular sorup durdun, fakat Isabelle hakkında çok az konuştun. Oysa anlattıklarına bakacak olursak onun büyük bir tehlike içinde olması gerek."

"İşte ben de... yani, sana elimden geldiği kadar yardım edersem, sonunda bunun Isabelle'yi bulmamda bana yardımcı olacağını düşünüyorum."

Sibylle tekrar dışarı baktı. Tren bu arada hızlanmıştı, rayların hemen dibine kadar uzanan bahçeler ve arka avlular, hızla geride kalıyordu.

"Peki ya ailen? Onun için endişelenen başka insanların da olması gerekmez mi?"

“Hayır, ailemiz yok. Annemizle babamız öldü, ikimiz de evli değiliz. Sadece ikimiz varız.”

“Bir de o tanıdığın.”

Adam cevap vermeden bir an duraksadı. “Evet, fakat... o bize bu meseleye karıştırılabileceğim kadar yakın değil.”

“Ama yine de istasyondan onu arayıp haber vereceğin kadar yakın.”

“Evet, ama... Önemli değil işte, sadece bir tanıdık.”

Christian’ın sesi biraz öfkeli çıkıyordu.

Bana yalan söylüyorsun, Christian. Ama neden? “Evet, haklısın. Önemli değil.”

Sibylle arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve Münih’i düşündü. *O konser, Maffay... Münih... Rechts der Isaar Hastanesi, jinekoloji, Doktor Blesius, Lukas... Oraya vardığımızda ne yapacağım ki acaba?*

Tekrar gözlerini açtı. Christian da rahat bir pozisyonda arkasına yaslanmıştı, hiç kıpırdamadan oturuyor ve düzenli nefes alıp veriyordu.

“Christian?” dedi Sibylle yavaşça.

Adamın gözleri kapalıydı ve tepki vermiyordu, Sibylle onun ismini bir kez daha, bu kez daha yüksek bir sesle tekrarladı.

Tepki yoktu. Gerçekten de uyumuş olmalıydı.

Sibylle onu inceledi, bakışlarını yüzünde dolaştırdı. Yanaklarında ince bir kirli sakal çıkmıştı, koyu renkli, yanlarda kulaklarına kadar inen saçları ensesinde hafifçe kıvrılıyor, sağdan ve soldan boynuna doğru iniyordu. Gömleğinin yakası epey açıktı, dar tişörtünün altında gelişmiş göğüs kasları ve düz bir

karın göze çarpıyordu, göğüs cebinden de cep telefonunun küt anteni görünüyordu.

Sibylle'nin vücudu gerildi. *Cep telefonu.*

Görünüşe göre Christian uyuyordu. Tek yapması gereken telefonu cebinden çekip almak, tekrar arama tuşuna basmak ve garda konuştuğu tanıdığın kim olduğunu öğrenmekti. Ya da arama kaydında gelen telefonların listesine bakabilirdi. *Peki, ya fark edecek olursa?* Muhtemelen epeyce kızardı. Büyük ihtimalle onu kendisine güvenmemekle suçlardı.

Ona güveniyor muyum?

Sibylle öne eğildi ve elini uzattı, yavaşça, çok yavaş, ta ki parmak uçları gömleğine birkaç santim yaklaşıncaya kadar.

O anda tereddüt etti. *Ben ne yapıyorum? Ne de olsa bana yardım etmek istiyor.*

Parmak uçlarıyla lastik kaplı, küt anteni tuttu ve yavaşça yukarı çekmeye başladı. Telefon santim santim göğüs cebinden çıkarken, bir yandan da Christian'ın yüzüne bakıyordu. Tam başarmıştı ki Christian hafifçe inledi ve biraz yana döndü. Sibylle bu esnada küçük parmağıyla onun göğsüne dokundu.

Sibylle nefesini tuttu, o pozisyonda öylece kalakaldı ve bir milimetre bile kıpırdamaya cesaret edemedi. Saniyeler boyunca nefesini tutmuş ve kasılmış bir halde bekledi, sonra rahatlayarak nefesini bıraktı. Christian hiçbir şey fark etmemişti ve uyumaya devam ediyordu.

Sibylle şanslıydı: Christian'ın telefonu katlanır kapaklı bir telefonda, tuş kilidi yoktu.

Küçük renkli ekranda, içinde birinin oturduğu siyah bir Porsche görünüyordu. Direksiyonda kimin oturduğu çok belirgin değildi, ancak Sibylle, Christian'ı tanır gibi oldu.

Hımm, böyle lüks bir araba, ona hiç de uygun değil.

Sonra üzerinde yeşil bir ahizenin bulunduğu tuşa bastı ve ekranda bir cep telefonuna ait olduğu anlaşılan bir numara belirdi. Christian'a son kez kısa, hızlı bir bakış fırlattıktan sonra aynı tuşa bir kez daha bastı ve telefonu kulağına götürdü.

Karşı tarafta çalan zili dinlerken, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibiydi. Dördüncü çalıştan sonra telefon açıldı.

"Martin Wittschorek."

Sibylle telefonu derhal kulağından çekti ve kırmızı tuşa basarak görüşmeyi sona erdirdi.

Kalbinin çılgınca çarpması acı verici darbelere dönüşmüştü, ancak bir an sonra kalbi tümüyle durur gibi oldu, çünkü Christian gözlerini açmıştı: "Evet? Bilmek istediğini öğrenebildin mi?"

28

Bürodan çıkmasından kısa bir süre sonra, Jane çok tuhaf davranmaya başlamıştı.

Jane'in tuhaf davranmaya başlaması, Hans için, belki de kısa bir süre sonra eyleme geçmesi gerekebileceği anlamına geliyordu. Yakında eyleme geçecekti ve bu şekilde bu eylemini takip edecek sonsuz sayıda olayı köklü bir şekilde değiştirecekti.

Bu süreçte büyük bir şeyler, yaratıcı bir şeyler vardı. Ancak yine de kafasında ender rastlanacak bir karışıklığa neden oluyordu. Neler oluyordu ona böyle? Nasıl olup da aslında sorgulamaması gereken şeyleri sorgulayabiliyordu?

Yanındaki adam bulunduğu yerden ayrıldıktan ve Jane'in yanına gittikten sonra bir süre sohbet etmiş, sonra yürümeye başlamış, birkaç metre sonra da görünüşe göre Jane'in aşırı derecede ilgisini çekmiş olan renkli bir afişin karşısında durmuşlardı. Yanındaki bir şeyler söylerken, Jane şoka girmiş gibi afişe bakıyordu.

Jane nihayet bakışlarını Hans'ın o kadar mesafeden ayrıntılarını seçemediği o renk cümbüşünden ayırdığında ve yalpalayarak yanındaki adama tutunmak zorunda kaldığında, Hans

onun az kalsın düşeceğini düşündü ve harekete geçti. Onu bu derece afallatanın ne olduğunu öğrenmek zorundaydı. Birkaç adım sonra büyük, sarı renklerle afişe hâkim olan ilk sözcükleri okumayı başardı. O ikisine ve afişe doğru yürümeye devam ederken, sözcüklerin giderek daha fazlasını okuyor ve görevinin yakında gerçekten de sona ereceğine emin oluyordu. Gördüklerinin hepsini aklına yazdı ve epeyce bir süre daha yürüdükten sonra, sanki tesadüfen yapmış gibi şöyle bir etrafına bakındı. Yeteri kadar uzaklaştığına kanaat getirdikten sonra da telefonunu çıkardı.

Doktor hiç sözünü kesmeden verdiği raporu dinledi. Ardından da Hans bir kulağını kapamak zorunda kaldı ve duyduğu her az ve öz cümleyle birlikte, içindeki can sıkıntısı da artmaya başladı.

Doktorun görüşmeyi sona erdirmesinden sonra, Hans telefonu tekrar yerine koydu. O ikisi hâlâ afişin karşısında duruyor ve birbirleriyle konuşuyordu.

Hans bakışlarını caddenin, kaldırımların ve evlerin üzerinde dolaştırdı ve ateş kızılı saçları aradı, ancak onları hiçbir yerde bulamadı.

Uzun süre, dakikalar boyunca birbirlerine baktılar ya da Sibylle'ye öyle geldi. Kafasında binlerce düşünce çılgınca bir hızla dönüp duruyordu. Her şey altüst oluyor, sözcükler göz alıcı renklerle dört bir yanında dolanıyor, ona avazları çıktığı kadar bağııyorlardı. Görüntüler zihninde şimşek gibi çakıyor, daha ayrıntılarını göremeden tekrar yok oluyorlardı. Sonra kalın, siyah şablon benzeri bir şey ağır ağır içindikilerin üzerine çöktü, onları bastırmaya, ezmeye başladı, ta ki zihnindeki düşünce karmaşasının özü sadece ve sadece çaresizlikten oluşan kocaman, yoğun bir damla halinde dışarı taşana kadar.

Sibylle ağlıyordu. Ne zamandan beri ilk defa... böyle olduğunu hatırlamıyordu, ancak son ağlamasının üzerinden birkaç saat geçmiş olmalıydı. Bu sarsıla sarsıla gerçekleşen bir ağlama değildi, aynı şekilde, ansızın bastıran bir üzüntünün yüksek sesli ağlaması da değildi. Sessizce, kıpırdamadan ağlıyordu. Sadece yaşlar vardı yüzünde, iki ince yol halinde kıvrıla kıvrıla çenesine doğru akıyor, orada bir araya geliyor, yüzünden ayrılarak kot pantolonuna damlıyorlardı. Gözyaşları vücudundaki bütün enerjiyi alıp götürüyor, onu giderek daha güçsüz bırakıyorlardı.

O “tanıdık”... Komiser Wittschorek’ti.

Christian Rössler, anlattıklarına inanıncaya kadar beni işleyen adam, bana yalan söylemiş.

Diğer her şey de yalan mıydı? Hayatında ilk defa hatırlayabildiği hayatında ilk defa, o an ölse bunu pek de umursamayacağı, hatta bir kurtuluş olarak kabul edeceği düşüncesi geldi aklına. Oracıkta, bölgesel bir trenin ikinci mevkiinde, pencerenin yanındaki yerinde.

Sonra hiçbir şey düşünemez oldu; hiçbir şey istemiyordu zaten.

Kafasının içindeki o durmak bilmez ses ansızın sustu. Ama ağzı açıldı ve şöyle dedi: “Bana neden yalan söyledin?” Bunları söylerken, dudaklarına böyle bir komut vermediğinden kesinkes emindi.

“Ya sen? Neden telefonumu çalıyorsun?”

“Bana neden yalan söyledin?” diye tekrarladı Sibylle duygusuz bir sesle ve telefonunu ona uzattı. Christian kılı bile kıpırdamadan telefonu aldı ve tekrar gömleğinin cebine koydu. Sibylle, aynı soruyu ona tekrar tekrar yönelteceğini biliyordu.

Christian ise sorusunu tekrarlamadı. Tek yaptığı ona bakmak oldu.

“İyi o halde,” dedi uzunca bir sessizlikten sonra. “Sana her şeyi anlatacağım, fakat korkarım hiç de beklediğin kadar heyecanlı olmayacak.”

“Neden?”

Sibylle, o anda, sanki kendisinin yanında duruyor, üzerinde hiçbir etkisi olmadan sadece söylenenleri dinliyordu.

“Kaçırılmış olan bir kız kardeşim yok. Bu örgütün yöntemlerine, sana yaptıklarına dair anlattıklarım... sadece bizim tahminimiz. Ama doğru olma ihtimalleri büyük.”

“Biz’ de kim? Sen kimsin?”

“Adım Christian Rössler, Yerel Kriminal Polis Dairesi’nde-nim ve daha önce Regensburg Kriminal Dairesi’nde görevliydim. Martin Wittschorek eski bir meslektaşım ve arkadaşım. Bu insanların sana tekrar saldıracaklarından endişe ettiği için, gayriresmî olarak benden yardım istedi. Onların peşindeyiz.”

Sibylle bir kez daha hastanenin bodrumunu gözlerinin önüne getirdi, Grohe’nin bina sorumlusuyla birlikte odanın ortasında durduğunu ve Wittschorek’in yerden bir şeyler aldığını gördü. Kablonun başına tutturulduğu maddeden bir parça.

Oradan kaçtığında, Wittschorek’in yüzü. Demek bu yüzden kaçmasına izin vermişti.

“Wittschorek senin bu meseleyle ilginin olmadığına inanıyor. Ama bunun ona da sana da pek faydası yok. Çünkü Grohe senin patolojik bir yalancı olduğunu düşünüyor. Benim seninle birlikte olduğumu bilmiyor ve bunu öğrenmemesi lazım, aksi takdirde Martin’i özel birimden atar ve seni de psikiyatrinin kapalı servisine tıkar. Grohe aptalın teki ve Martin işin içinde olmazsa, bu olayı aydınlatma şansı sıfıra düşer. Ben tatildeyim ve aslına bakacak olursan, burada yaptığım sadece gayriresmî değil, aynı zamanda yasa dışı, anlıyor musun? İmkânım olmasına rağmen bir şüpheliyi gözaltına almıyorum. Bu ortaya çıkacak olursa hem Martin hem de ben işimizi kaybederiz. Bu yüzden her şeyi böyle gizli kapaklı yapıyoruz.”

“Şüpheli mi? Yani o insanların bana yeniden saldırmasını mı umuyorsunuz? Sen... siz... beni yem olarak mı kullanıyorsunuz?”

“Evet.”

Sanki her şey yeterince çılgınca değilmiş gibi!

“Bu anlattığın hikâyeye neden inanayım, Christian Rössler?”

“Gerçek bu olduğu için. İstersen sonra Martin Wittschorek’i arayabilirsin, o da bu anlattıklarımı onaylayacaktır.”

“Peki bütün bunları bana neden daha önce değil de şimdi anlatıyorsun?”

“Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum ya. Gayriresmî olarak özel birim şefinin arkasından iş çevirdiğimizi duyduğunda, nasıl bir tepki göstereceğini kestiremiyorduk. Dediğim gibi, bu sadece işime de mal olmayabilir.”

Sibylle’yi neredeyse hareketsiz bırakan o ani umutsuzluk yavaş yavaş ortadan kalkıyor ve Christian açıklama yaptıkça her şeyi daha iyi anlamaya başlıyordu.

O anda aklına iki şey birden geldi. “Seni o hastanede görmüştüm, oraya gideceğimizi nereden biliyordun?”

“Bilmiyordum,” dedi Christian sükûnetle. “Arabayla peşinizden geldim. Kocan aradığında, ben de Martin ve meslektaşıyla birlikte şubeden hareket ettim. Martin beni dikiz aynasından görebiliyordu.”

“Ya Rosemarie Wengler?”

“Onun yerini alabilmem için, onu olayın dışında bırakmak istiyorduk.”

“Beni Elke’ye getirdiğinde, sizi o mu aradı?”

“Hayır.”

Rosie değilmiş. Çok şükür. Daha önce kendisine tuhaf gelen birçok olayda, taşların artık yerine oturduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ama bütün taşların değil.

“Rosie değilse, polisi arayan kimdi peki?”

“Ben. Ben her zaman yakındaydım ve elbette seni arkadaşının evine kadar takip ettim. Sonra Martin’i aradım ve ona nerede olduğunu söyledim. O da Grohe’ye kimliği belirsiz kadın muhbir hikâyesini anlattı, ben de bu sayede senin ondan ayrılmanı ve beni yardımcı olarak kabul etmeni sağlayabildim. Oradan kaçacağın belliydi, zaten Martin nerede duruyorsa, kaçış yolumuz orası olacaktı.”

“Yani Rosie’nin o canilerle işbirliği yaptığı hikâyesi de kocaman bir yalan mıydı?”

Christian başını iki yana salladı. “Doğrusu onun her yardıma ihtiyacın olduğu anda olay yerinde bitivermesini çok tuhaf buluyoruz. Ama onun bu olayla ilişkili olduğunu düşündüren başka işaretler de var.”

“Ama tüm bu zaman boyunca bana inanan tek kişi oydu! Bir oğlum olduğundan bir an bile şüphe etmedi. Onu aramakta bana yardım etmek istiyordu ve ...”

Christian’ın yüzündeki ifade değişmişti. “İşte tam da bunun Rosie’nin onlarla suç ortaklığı yaptığını ortaya koyduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Kendine karşı dürüst ol, Sibylle! İstisnasız her şey en başından bu yana anlattığın hikâyenin ve o var olmayan çocuğun aleyhineydi. Sonra da daha birkaç saat önce tanışmış olduğun bir kadın ortaya çıktı ve sana inandı, hatta inanmakla da kalmadı, bu çocuğu bulmana yardımcı bile etmek istedi. öyle mi?”

Sibylle bunun üzerine biraz düşündü. Olaya kendi açısından ve haklı olması muhtemel olan, ne olursa olsun bu suçluları ele geçirmek isteyen bir polisin açısından baktı. Ama yine de onunla

Rosie hakkında konuşmaya devam etmek istemiyordu. “Peki ya Hannes? Ve Elke? Onlar hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Martin’in bana gösterdiği fotoğraflarda görünen Sibylle Aurich’ten farklı görüldüğüne şüphe yok. Bu insanların senin üzerinde iki ay gibi bir sürede bile etkisini gösteren kozmetik estetik bir operasyon uygulamış olabileceklerini düşünüyoruz. Ama bir kez de bu olanlara kocanın açısından bakmaya çalış. Karısı geride hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboluyor, iki ay boyunca yaşadığına dair en küçük bir belirti olmadığı gibi, kaçırıldığına işaret eden herhangi bir talep de gelmiyor. Polis en küçük bir dayanak noktası bile bulamıyor. Bu kadar uzun bir süreden sonra, karısının hayatta olduğu umudunu yavaş yavaş yitirmeye başlıyor. Herkes onun bir cinayete kurban gittiğini ve Sibylle Aurich’in artık hayatta olmadığını sanıyor.”

Artık hayatta olmadığını ...

“Sonra aniden Sibylle Aurich’in hayatının en küçük ayrıntılarını bile bilen, hiç tanımadıkları bir kadın ortaya çıkıyor, üstüne üstlük, Sibylle Aurich’in sahip olmadığı bir çocuk hakkında bir şeyler geveleyip duruyor. Onun yerinde olsan sen nasıl davranırdın?”

Sibylle düşünceli bir tavırla başını salladı. “Ne demek istediğini anlıyorum. Bir yabancıнын bu ayrıntıları iki aylık bir sürede öğrenmesi mümkün değil sonuçta.”

“Evet, haklısın. Aynen... aynen iki ay içinde altı yaşındaki bir çocuğa sahip olmasının mümkün olmaması gibi.”

“Komiser Wittschorek’in bana inandığını söyledin. Hakkımda ne düşünüyor? Gerçekten de benim Sibylle Aurich olduğuma inanıyor mu?”

Christian sanki bu soruyu beklermiş gibi başını salladı. “Sanırım neden senin Münih’teki konserde bulunamayacağını ve şu anda bu trende oturuyor oluşumuzun berbat bir fikir olduğunu düşündüğümü açıklamamın vakti geldi. Son zamanlarda gerçekten de bazı insanlar birkaç günlüğüne aniden ortadan kayboldular ve tekrar ortaya çıktıklarında anlamsız şeylerden söz etmeye başladılar. Genellikle ısrarla aradıkları, fakat aile fertlerinin kesinlikle haberdar olmadıkları bazı şeyler vardı. Bazen lüks bir araba, bazen bir yat, genellikle bu insanların sahip olamayacağı pahalı şeyler. Örneğin başlangıçta durup dinlenmeden Porsche’sini arayan genç bir adam vardı, kısa bir süre sonra bunun mümkün olamayacağını kendisi de fark etti, hatta kendisini bir sandalyeye bağlayarak damarlarına bir şeyler enjekte eden beyaz önlüklü adamları hatırlamaya başladı. Ve kendisine tekrar tekrar gösterilen bir filmi hatırladı. Bu film bir Porsche üzerineymiş. Yani, kurbanlarına artık her ne enjekte ediyorlarsa, bu defa dozu biraz az tutmuşlar.” Adam Sibylle’nin gözlerinin içine baktı. “Bize bunu anlattıktan birkaç saat sonra öldü. Öldürülmüş. Cesedi Tuna Nehri kıyısında bulundu.”

“Öldürülmüş mü? Hatırlayabildiği... için mi? Ama bunu nasıl bu kadar çabuk haber almışlar? Hikâyesini birilerine anlatmış olmalı.”

“Şart değil.”

“Yoksa bir emniyet mensubunun...”

Rössler’in bir maskeye benzeyen yüzünde, tek bir kas bile oynamıyordu. “Dur... Yoksa bunun Grohe olduğunu mu düşünüyorsun?”

Christian onun sorusuna cevap vermedi: “Martin’in neye inandığını bilmek istiyorsan... O senin Sibylle Aurich olduğundan

emin. Ve burada son derece etkili bir beyin manipölasyonunun söz konusu olduğundan. Bir de çok paranın döndüğünden emin. Yeterince olgunlaşması durumunda, böyle bir yönleme bazı ülkelerin gizli servisleri çok büyük paralar ödeyecektir. Bunun bir de yanlış ellere geçtiğini düşünsene ...”

“Bana kalırsa yanlış ellere geçmiş bile,” diye araya girdi Sibylle.

“Her halükârda, geliştirme aşaması sona ermiş gibi görünüyor. Biz... korkarım senin onların şaheseri gibi bir şey olduğunu düşünüyoruz, daha önce böylesine mükemmel bir manipölasyonun yanına bile yaklaşamamışlardı. Eğer bu düşüncemizde haklıysak, o zaman bu yöntemin etkisini gerçek yaşamda da sinayabilmeleri için, seni serbest bırakmaları gerekiyordu.”

Gerçek yaşam. Gerçek...

“Şimdi de ne olursa olsun öğrenmemen gereken kısma geldik ama bu artık önemli değil. Söyleyeceğim şey hoşuna gitmeyecek. Bunu duymayı gerçekten istiyor musun?”

Sibylle’nin dudaklarından neşeyle alakası bile olmayan bir kahkaha döküldü.

“Elbette istiyorum. Bundan kötüsü olamaz zaten.”

Christian içini çekti. “Öyle olsun. Biz Rosemarie Wengler’in birileri tarafından tabiri caizse bir uzman olarak sana yakınlştırıldığını düşünüyoruz. Bu yüzden, ama sadece bu yüzden kaçmana izin verdiler.” Sibylle’nin içinde yine bir şeyler kırıldı. Bu asla sona ermeyecek miydi? Giderek daha kötüleşmek zorunda mıydı?

“Rosie,” diye fısıldadı, *Rosie*, sonra başını kaldırdı: “Bana biraz müsaade eder misin?”

Sibylle ayağa kalktı ve tuvaleti işaret eden levhanın nerede olduğuna baktı. Levha, cam ara geçiş kapısının üzerindeydi.

Çalkantılı bir denizde yol alan bir gemideymiş gibi yalpaladığını hissediyordu. Christian'ın arkasındaki sırada yaşı anlaşılamayan, aşırı kısa kesilmiş sarı saçlı ve cam birer boncuk kadar soğuk pırıltılar saçan açık gri gözlü bir adam oturuyordu. Sibylle, bir an için bu gözleri daha önce görmüş olduğu duygusuna kapıldı.

30

Hans, Jane'in gözlerine baktı ve vereceği tepkiyi merakla beklemeye başladı. Bir kez daha ona çok yakındı ve gözleri sanki kendi gözlerini büyümlü bir güçle tutsak ediyordu.

Küçücük bir an boyunca Jane sanki onu hatırlıyormuş gibi göründü, fakat hemen sonra bu durum ortadan kayboldu. Jane arkasını döndü ve yürümeye başladı, büyük ihtimalle tuvalete gidiyordu. Hans kafası karışmış bir halde arkasına yaslandı.

Yakında kaçınılmaz hale gelecek şey hakkında düşünmek istemiyordu. Münih'e geldikleri zaman durumun nasıl gelişeceğini sorguluyordu. Doktorun bir sonraki adımında ne yapılacağına nasıl karar verdiğini bir türlü anlayamıyordu. Fakat bunu anlamak Hans'ın görevi değildi zaten. Genel durumu değerlendirmek ve doğru kararları vermek, subayların işiydi. Kendi doktor-subayı da Jane'in Münih'e gitmesine izin verme, orada neler yapacağını ve ortaya çıkaracağını görme kararı almıştı.

Tren garının bilet gişesinde, Jane'e nereye gitmek istediklerini anlayabileceği kadar yaklaşması hiç de kolay olmamıştı. Ama şimdi Jane ile refakatçisinin bir sıra arkasında oturuyordu ve

onların konuşmalarını dinlemişti. Sadece diğer yolcular fazla yüksek sesle konuştuklarında, söylediklerini anlayamamıştı.

Jane her bir şey söylediğinde kadının sesini içine çekiyordu ve tuvalete gitmek için konuşmaya ara verdiğinde hayal kırıklığına uğramıştı.

Hans ayağa kalktı ve diğer yöne doğru gitti. Yolcuların arasında başka kimlerin bulunduğu bakmak istiyordu. Bir sonraki koltuk sırasının önünden geçtiğinde, bakışları dosdoğru ileri çevrilmişti.

31

Sibylle klozetin kapalı kapağının üzerine oturmuştu, öne eğilmiş, yüzünü avuçlarının arasına almıştı ve kendi sıcak nefesini kokluyordu.

Buralardan kaçıp gitmeyi, sadece kimsenin beni tanımamakla kalmadığı, benim de kimseyi tanımadığım bir yere, herhangi bir yere gidebilmeyi çok isterdim. Herhangi bir yer. Herkesin eşit fırsata sahip olduğu bir yer. Belki Münih? Belki orada her şeyi geride bırakabilir ve hayata yeniden başlayabilirim. Yeniden başlamak mı? Polis tarafından aranırken, bir kimliğe bile sahip değilken, üstelik kim olduğundan, hangi hatıranın gerçek, hangisinin hayal olduğundan bile emin olamazken mi?

Çocuğun olmadan mı?

Aklı ona Lukas'ın var olmadığını söylüyordu. Gerçek dünyada öyle biri yoktu. Buna rağmen çaresiz kalbi hâlâ çılgılık çılgılığa oğlunu arıyordu. İçinde bugüne dek tasavvur edebileceği her şeyden daha şiddetli olan, ancak kaynağı gerçeklik olmadığı için, bu gerçek dünyada yok olması mümkün olmayan bir acı vardı.

Christian tüm bu zaman boyunca sadece yalan söylemişti, o kendisini yem olarak kullanan ve tutuklamak yerine yardım ettiği için suçlu duruma düşen bir polis memuruydu.

Ancak sonuçta bir polis Christian Rössler'i, çaresizce kız kardeşini arayan ve neler olup bittiğinden en az kendisi kadar habersiz olan bir Christian Rössler'e tercih ederdi. Şu anda yaptıklarını gayriresmî olarak yapıyor olsa bile, yine de komiser Wittschorek ile daimî irtibatta bulunan birinin desteğine sahip olmak rahatlatıcı bir duyguydu. Üstelik Wittschorek'in kendisine inandığını bilmek de iyi bir histi. *Azıcık güven duygusu, hiç olmazsa azıcık.*

Christian bana yine yalan söylememişse elbette.

Ama bunu ortaya çıkarmak pek de zor değildi. Rössler'den telefonunu isteyecek, Komiser Wittschorek'i arayacak ve bunu ona soracaktı.

Ellerini gözlerinin önünden çekti, önlerindeki bulanıklığın kaybolması için gözlerini birkaç kez kırptırdı ve hemen karşısındaki ahşap kaplı, ince kapıya baktı. *Fakat... Ya Rosie? Bir insan konusunda bu denli yanılmak mümkün mü?* Rosie'nin kendisine muhtemelen diğer hepsinden daha fazla yalan söylemiş olmasına rağmen, yine de onun için bir özür bulmaya çalıştığını fark etti. *Salonu, olmayan fotoğrafları, kocası veya çocukları söz konusu olduğunda gösterdiği tuhaf tepkiler... Zaten iyi niyetli hangi kadın, başka birini gizlice gözetler ki? O çitin arkasına saklanmış ve... Yine de bu kadını çok sevmiş olduğunu kendisine itiraf etmek zorunda kalıyordu.*

Sibylle başını salladı ve ayağa kalktı. Küçük lavaboda ellerini yıkadı ve kâğıt el havlusu kalmamış olduğu için ellerini kotuna silerek kuruladı. Sonra da tuvaletten çıktı.

Christian dışarısını seyrediyordu ve Sibylle'nin yanında durduğunu fark edince irkildi. "Merhaba," dedi sonra gülümseyerek.

Sibylle yerine oturdu. "Christian, telefonunu bir kez daha alabilir miyim lütfen?"

"Elbette. Kimi aramak istiyorsun? Martin Wittschorek'i mi?" Sibylle, Christian'ın uzattığı telefonu aldı. "Tekrar arama tuşuna basman yeterli."

Sibylle yeşil tuşa bastı ve ekranda beliren son aranan numaralar listesine baktı. En üstteki numara griye boyanmıştı. Altında da şunlar yazıyordu:

Bugün, 17:04

Sibylle irkildi.

"Saat şimdi kaç?" diye sordu Christian'a, gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Beşi on geçmek üzere," diye karşılık verdi Christian gülerek. "Evet, sen tuvaletteyken Martin'i bir kez daha aradım. Ona, sana gerçeği anlattığımı söyledim. Bunu bilmesi gerektiğini anlarsın umarım."

"Evet, haklısın," diye karşılık verdi Sibylle mahcup bir tavırla. "Kusura bakma."

Rössler çarpık bir gülümsemeyle boş ver dercesine elini salladı.

Wittschorek, iki kere çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Merhaba," dedi Sibylle ve telefondaki sesinin kulağa ince geldiğini düşündü. "Ben, Sibylle Aurich."

"Merhaba, Bayan Aurich. Christian büyük bir ihtimalle beni arayacağınızı söylemişti. Size anlattıkları doğru. Benim özel ricam nedeniyle yanınızda."

“Aslında ona inanmıştım, ancak...”

“Bir defa yalan söyleyen... Biliyorum. Ama yine de sizden bu konuda kimseye tek kelime bile etmemenizi rica ediyorum, bu son derece gayriresmî bir olay ve belirli yerler bunu öğrenirse bu hem onun hem de benim için çok ciddi sonuçlar doğuracaktır.”

“Anlıyorum,” dedi Sibylle. “Fakat... bence boş yere endişeleniyorsunuz, bu konuda kiminle konuşabilirim ki?”

Wittschorek buna cevap vermedi, Sibylle de başka ne söyleyeceğini bilemediği için nahoş bir sessizlik yaşandı.

“O halde ben kapatıyorum,” dedi sonunda.

“Hoşça kalın, Bayan Aurich.” Wittschorek telefonu kapattı.

Sibylle telefonu tek kelime etmeden Christian’a geri verdi ve gözlerini kapadı.

Merak ediyorum, cesaretin var mı gerçekten, onun yüzündeki korkuya bakacak;

Ve yere düştüğün zaman, kalkacaksın ayağa, sonra yürüyüp gideceksin, öylesine;

Krone Sirki’ndeki konser. İstediğim ne ki... Yabancı bir şehirde bir kuruntunun peşinden gidip, ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyleri aramayı mı? Nasıl yapayım?.. Her şey karanlık ... ve - karlı bir görüntüden başka bir şey yok.

Bir anda Sibylle’nin algısı değişiverdi. Az önce kapalı göz-kapaklarının arkasından gün ışığını en fazla azıcık fark edebiliyordu, oysa şimdi, ışık ince derisini yakarak içeri nüfuz etmek istiyor gibiydi. Sibylle korkuyla gözlerini ardına kadar açtı, fakat hemen sonra kamaşan gözlerini tekrar kapadı, çünkü o kızgın aydınlık onları alev alev yakıyordu.

“Kendinden geçti mi?” diye sorduğunu duydu, boğuk bir erkek sesinin.

“Birkaç dakika daha bekleyin, sonra başlayabiliriz.” Bu başka bir sestti, fakat en az diğeri kadar boğuktu.

Sibylle bir kez daha dikkatle gözlerini açmayı denedi ve bu defa onları açık tutmayı başardı. Ya ışığa alışmıştı ya da o anda artık o kadar parlak değildi. Sanki biraz eğri yatıyormuş gibiydi, tıpkı açılır kapanır bahçe sandalyesinde oturur gibi. Sayısız kafa üzerinde bir çember oluşturunuyordu ve bu gözlerdeki bütün başlar aşağı ona doğru bakıyordu. Kafalardaki ağızlarda şeytanca bir gülümseme vardı ve bu ağızlardan birinden damlayan bir tükürük, onu az farkla ıskaladı. Bu kafaların hepsinde yeşil bir başlık vardı ve Sibylle biraz daha dikkatle baktığında, hepsinin hastanedeki doktorlar gibi yeşil birer maske takmış olduğunu fark etti. Ama bu maskelerin altındaki sırtışı nasıl görebilmişti? Ve nasıl olup da tükürük damlayabiliyordu?

Bunun hakkında düşünürken, üzerindeki kafalar yok oldu. Geriye çekilmemişlerdi, hayır, saniyenin küçücük bir anında yok oluvermişlerdi. Üzerindeki lamba da ortadan kaybolmuştu. Yine karanlıktı. “Bakarsın bu arada ölür.” Yine o boğuk seslerden biri. Sonra başının içinden bir şey geçti, tarif edilemeyecek kadar parlak ve yakıcı, öyle inanılmaz acı vericiydi ki bu ancak bir şimşek olabilirdi. Sibylle, kendisine bir şimşegin isabet ettiğinden kesinlikle emindi. Bunu takip eden karanlığın içinde herhangi bir dayanak noktası olmadan, başı fırıl fırıl dönüyordu. Sanki üzerinde oturduğu o eğik sandalye, kendi eksenini etrafında giderek hızlanarak dönüyordu. Kusmak zorunda kaldı ve bu esnada ağzından neler çıktığını hissetmedi bile. O boğuk seslerden birçoğu karmakarışık bir şekilde mırıldanıyordu, sonra

giderek çoğaldılar, kulağa çok korkunç geliyor ve acı veriyorlardı. Sonra o seslerden biri diğerlerinden ayrıldı, berraklaştı, anlaşılır oldu. Biri kolunu kavradı, o ses adını söyledi, tekrar tekrar, her seferinde daha da yüksek bir sesle... Sibylle artık dayanamadı, bir çığlıkla gözlerini açtı... ve doğruca Christian'ın endişeli yüzüne baktı.

“Sibylle! Şimdi daha iyi misin?”

“Evet, sanırım.” Sibylle şaşkınlıkla etrafına bakındı. Vagonun diğer tarafında, kendileriyle aynı hizada oturmakta olan yaşlıca bir kadın, ardına kadar açık ağzıyla onlara bakıyordu.

Sibylle tekrar Christian'a baktı. “Sanırım bir kâbus gördüm.”

“Neyle ilgiliydi?”

Gördüğü şey o kadar karmaşıktı ki Sibylle bunları ona anlatmak istemedi. “Tam olarak hatırlayamıyorum, bana bir şeyler yapmak isteyen birtakım adamlar vardı. Sonra da çok parlak bir şimşek bana isabet etti.”

“Başka bir şey hatırlayabiliyor musun?”

Sibylle hayır anlamında başını salladı. “Hayır, hepsi bu kadar. Ben... aslında sadece çok korkunç olduğunu hatırlıyorum.” Hâlâ gözleri üzerlerine çevrili olan kadına tekrar hızlı bir bakış fırlattı, sonra Christian'a döndü: “Ben... bağırdım mı?..”

“Evet. Önce inlemeye başladın, sonra da seni uyandırmak istediğimde, oldukça yüksek sesli bir çığlık attın. Bunu lokomotif sürücüsü bile duymuştur sanırım.”

Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi, Sibylle de azıcık dudaklarını gerdi.

Pencerenin dışında her zamanki görüntüler vardı. Hızla gelip geçen ağaçlar, arada bir elektrik direkleri, inekler...

“Ne kadar uyumuşum?”

Christian kol saatine baktı. “Yaklaşık kırk beş dakika.”

“Ya... O halde birazdan varmamız gerekir, değil mi?”

“Evet, yirmi dakika kaldı.”

Sibylle eliyle alnını sildi ve terlemiş olduğunu fark etti. Christian öne eğildi ve elini onun kolunun alt kısmına koydu. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, iyiyim. Son olarak gerçek anlamda bir kâbusu sanırım çocukluğumda görmüştüm.”

“Son iki gündür yaşadığın korkunç şeyler göz önüne alındığında, kâbus görmekten hiç de şaşırtıcı bir şey değil.”

“Evet, gerçekten de öyle,” dedi Sibylle, aklından şunları geçirerek: *Umarım daha fazla korkunç şey yaşamak zorunda kalmam.*

Münih'in ana tren garına girmek için kullandıkları peron bir emniyet tamponuyla son buluyordu. Bunun hemen arkasında da mağazaların ve büfelerin, yiyecek ve içecek stantlarının bulunduğu büyük alan başlıyordu.

Trenden indikten ve çıkışlardan birine doğru ilerlemeye başladıktan sonra, sigara içilebilen bir alanın yanından geçtiler. Burası sarı boyayla yere çizilmiş olan dört veya beş metre çapında bir çemberden ve tam ortasında içine büyük bir kül tablası gömülmüş olan bir masadan başka bir şey değildi: *Sigara İçilebilir Bölüm*.

Sibylle durdu ve gözlerini kül tablasına dikti.

“Ne oldu?” diye sordu birkaç metre daha yürüdükten sonra, dönüp ona bakan Christian.

“Ben... sigara içiyorum.”

“Nasıl?”

“Yani, ben... aslında çok sigara içen bir tiryakiyim,” dedi Sibylle, bakışlarını kül tablasından ayırmadan.

Christian başını salladı ve yürümesini sağlamak için onu kolundan tuttu. “Bu çok aptalca bir alışkanlık.”

Sibylle kolunu onun elinden kurtardı ve olduğu yerde durmaya devam etti.

“Bunun farkındayım ama mesele bu değil. Dünden bu yana tek bir kez bile aklımdan sigara içmeyi geçirmediğim. Şimdi de... aslında sigara içtiğimi biliyorum, fakat çektiğim ilk nefeste kusacağımı da hissediyorum. Sigara beni müthiş tiksindiriyor, tuhaf, değil mi?”

Christian boş ver dercesine elini salladı. “Sigaradan tiksinsenmen tuhaf değil, çok normal. Şimdi gidebilir miyiz?” Sibylle isteksizce de olsa yürümeye başladı. “Saat neredeyse altı buçuk, bana kalırsa önce bir otel ayarlayalım.”

“Hayır, önce Krone Sirki’ne gitmek zorundayım. Bu konsere gelenlerin listesini görmem lazım. Devamına sonra bakarız.”

Bu arada peronları geride bırakmış ve yan çıkışlardan birine çok yaklaşmışlardı.

“Sibylle, cesaretini kırmak istemem,” dedi Christian, “fakat sana böyle bir liste vereceklerini hiç sanmam.”

“Yine de denemek istiyorum.”

“Krone Sirki’nin idarecilerinin elinde neden böyle bir liste olsun ki? Sadece internet üzerinden bilet aldığın zaman adını ve adresini yazmak zorundasın, hem bu bilgilerin organizatörlere aktarıldığını hiç sanmıyorum.”

Christian’ın hakkı vardı, Sibylle bunu biliyordu, *fakat bu bileti nereden buldum ki? İnternetten mi aldım? Bugüne dek internet üzerinden bir şey aldım mı hiç?*

Garın çıkışına ulaşmış ve dışarı çıkmışlardı. Karşı taraftaki dijital gösterge levhası, dönüşümlü olarak saati ve sıcaklığı gösteriyordu. O anda hava yirmi bir derecedeydi, ancak Sibylle

akşam olduğunda tişörtü ve ince keten ceketıyla üşüyebileceğini düşündü.

Sol tarafta işaretli bölümde taksiler uzun bir sıra halinde bekliyordu. Arabalardaki şoförlerin çoğu pencereleri açık, direksiyonun arkasında oturuyor, gazete veya kitaplarla meşgul oluyordu, ya da araçlarından inmiş, bir araya gelerek heyecanla sohbet ediyor, gülüşüyordu.

Sibylle kararlı adımlarla sıradaki ilk taksiye doğru yürüdü, arka kapıyı açtı ve içine bindi. Christian da Sibylle'nin yanında yerini alırken, şoför elindeki *Süddeutsche* gazetesini acele etmeden ve özenle katlayarak, yolcu koltuğunun üzerine koydu.

“Krone Sirki'ne lütfen,” dedi Sibylle, şoförün nereye gitmek istediklerini sormasına fırsat bırakmadan. Şoför arkasına döndü ve sırtarak onlara baktı. “Krone Sirki mi? Yaklaşık bir kilometre uzakta, yürüyerek on dakika. Sizi oraya götürmemi gerçekten istiyor musunuz?”

“Evet. Şimdi gidebilir miyiz lütfen?”

Adam, *tabii, nasıl olsa sizin paranız* dercesine bir hareket yaptı.

Sadece üç veya dört dakika sonra, Krone Sirki Caddesi'nde, ana girişin hemen önünde duruyorlardı. Mavi cilalı metal sütunların üzerinde duran muazzam bir çatı uzantısı, kötü havada bile ıslanmadan beklenecek şekilde girişin üzerini örtüyordu. Çatının ön kenarının üzerine, metalden yapılmış kırmızı, büyük yük harflerle sirkin ismi yazılıydı. Sibylle şoföre on avroluk bir banknot uzattı ve inerken Christian'ın adama birkaç dakika beklemesini, muhtemelen biraz sonra tekrar yola devam edeceklerini söylediğini işitti.

Onlardan başka çatı uzantısının altında bekleyen kimse yoktu. Sibylle olduğu yerde durdu ve etrafına bakındı.

Burasını daha önce de görmüştü, hatta birçok insan beklediği zaman burasının nasıl görüldüğünü bile biliyordu. İki kanatlı giriş kapısının açılmasından önce, insanların burada nasıl bir izdiham oluşturduklarını da hatırlıyordu. Ama aynı zamanda kendisini buraya ilk kez gelen bir yabancı gibi de hissediyordu.

Eline yavaşça dokunulduğunu hissederek yerinden sıçradı. Christian yanında duruyor ve haydi dercesine ona bakıyordu.

Kapı kapalıydı, arkasındaki karanlığa bakılacak olunursa, burada kimseyi bulamayacaklardı. Yine de Sibylle girişe doğru yürüdü ve kapıya çaprazlamasına yerleştirilmiş büyük sapı tutarak kendisine çekti. Kapı kilitliydi.

“Şuna bak,” dedi Christian, girişin hemen yanına göz yüksekliğine takılmış olan bir levhayı işaret ederek. Levhada, sirkin burada bulunduğu dönemde, yani nisan ile kasım ayları arasında, her gün saat on ile on yedi arasında, bir de etkinlik günlerinde, akşamları açık olduğu yazıyordu.

Sibylle bunları okudu ve anladı, ancak bugün yapacak başka bir şey olmadığını kabul etmek istemiyordu. Avucunun içiyle birkaç kez kapının cam kısmına vurdu ve yüksek sesle bağırdı: “Merhaba!”

Christian girişten birkaç metre uzaklaştı ve bir süre sonra Sibylle de bunu yapmasının faydasız olduğunu anladı, ancak tam arkasını dönmek üzereydi ki kapının diğer tarafı aydınlanıverdi. Birisi iç kısımdaki lambaları yakmıştı ve saniyeler sonra asık suratlı, sıska, lila renkte permalı saçları olan yaşlı bir kadın kapının arkasında belirerek, bu gürültünün ne anlama geldiğini sordu.

Sibylle o kadar heyecanlanmıştı ki konuşmakta bile güçlük çekiyordu. “Lütfen, sizinle... mutlaka konuşmam lazım, lütfen.”

Herhalde çok alçak sesle konuşmuş olmalıydı, çünkü kadın hiçbir şey anlamadan ona bakmaya devam ediyordu. Sibylle söylediklerini daha yüksek sesle tekrarladı ve ekledi: “Çok önemli.”

Lila renkli bukleler sağ ve sola doğru hareket etti.

“Yarın sabah ondan itibaren,” dedi camın ardından boğuk bir sesle.

“Hayır, lütfen. Gerçekten çok önemli! Dinleyin... Çocuğum kayboldu ve yardımınıza ihtiyacım var.”

Sibylle neredeyse bağırırcasına konuşmuştu, yüz metre civarda bulunan herkes söylediklerini kolaylıkla duyabilirdi. Şimdi de burnunu soğuk cama dayamış, olduğu yerde aniden duran yaşlı kadına bakıyordu. Aynı zamanda yanaklarından aşağı yaşların süzüldüğünü de hissediyordu. *İyi. Gözyaşları iyidir.* Çapraz arkasındaki Christian, “Hâlâ ne diyorsun ki? Yoksa onun gerçekten de...” dediği esnada sözlerinin kalanını yuttu, çünkü kadın diğer taraftan kapının kilidini açmaya başlamıştı.

Sibylle, Christian’a cevap vermedi. Geriye doğru bir adım attı, kapının açılmasını ve kadının karşısına dikilmesini bekledi.

“Ne diyordunuz?” diye homurdandı kadın ve zaten buruş buruş olan derisini daha da fazla kırıştırarak alnında derin yarıkların oluşmasına neden oldu.

“Sizinle konuşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim!” Sibylle gözyaşlarını sildi. “Bana acilen iki hafta önce burada yapılan Maffay konserinin izleyici listesi lazım.” Kadının kendisine başka bir dünyadan gelmiş bir yaratık gibi baktığını fark edince de telaşla ekledi: “Oğlum Lukas için. Geride hiçbir iz

bırakmadan ortadan kayboldu ve bu liste belki de onu bulmama yardımcı olabilir. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyor musunuz?”

Kadının bakışları orada hiç kıpırdamadan duran Christian'ın üzerinde dolaştırdı, sonra tekrar Sibylle'ye döndü.

“İsim listesi mi? Konsere gelenlerin mi? Ben bu isimleri nereden bulayım yahu? Böyle bir liste yok.”

Kadın bir kez daha lilaya boyalı saçlarını savurdu, fakat bu kez bunu Sibylle'nin isteği hakkında ne düşündüğünü ortaya koyacak bir tarzda yapmıştı. Dişlerinin arasından ıslık benzeri bir ses çıkararak geri döndü ve kapıyı arkasından kilitledi.

Sibylle bir kez daha çökmüştü. Bedensel bir çöküş değildi bu, dışarıdan bakan biri fark edemezdi. Bir iskambil kulesi gibi devrilen, cılız ve çürük de olsa, içindeki o küçücük umuttu.

Birden Christian'a döndü, tek kelime etmeden yüzünü onun omzuna yasladı ve gözlerini kapadı.

O anda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Umut edebileceği bir şey de.

Hiçbir şey yoktu işte.

O kadar yorgundu ki.

Christian'ın saçlarını okşadığını hissetti ve ondan azıcık uzaklaştı. “Gidip bir otel bulalım. Uzanmak ve uyumak istiyorum.”

Kendilerini bekleyen taksiye bindiklerinde Christian şoföre bir otelle ilgili bir şeyler söyledi, fakat Sibylle bunu ancak yarım yamalak anlayabildi. Gözlerini tekrar kapamış ve kendisini boşluğa teslim etmişti.

“Yarın Regensburg'a geri döneceğiz ve kocanı ziyaret edeceğiz. Her şeyin yavaş yavaş aydınlığa kavuşacağından eminim.”

Christian'ın yüzündeki gülümsemenin Sibylle'ye yeni bir umut vermesi gerekiyordu, ancak söylediklerine kendisinin bile inanmadığı çok belli oluyordu.

“Evet,” diye karşılık verdi Sibylle ve bu “evet”m kulağa çok yapmacık geldiğini hissetti.

Münih'in bu olayda bir rolü olduğunu ve bu şehirden hemen ayrılmayacağını biliyordu, ancak bunu ona söylemedi. İlk olarak uyuması gerekiyordu.

Şoförün kendilerini indirdiği otel, dışarıdan bakımlıymış izlenimi uyandırıyordu. Resepsiyonun nispeten büyük bankosunun önüne geldiklerinde, Sibylle konuşmayı yapmayı Christian'a bıraktı. Adam, bankonun arkasındaki genç ve güzel kadına gülümsedi: “İyi akşamlar. Beklenmedik bir şekilde Münih'te geceleme zorunda kaldık ve çift kişilik bir oda arıyoruz. Bize uygun odanız var mı acaba?”

Sibylle bir saniye bile sürmeden ayılıverdi. “Affedersiniz,” diye araya girdi, “tek kişilik iki oda istiyoruz.”

Kısa bir süre için resepsiyonistin düzgün hatlı yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, ancak kendisini çabuk topladı ve profesyonel, nazik gülümsemesini dudaklarına yerleştirdi. “Elbette, bir saniye lütfen, hemen bakayım.”

Tırnakları kırmızı cilalı, zarif, bakımlı parmaklar bir bilgisayar klavyesinin üzerinde uçarcasına dolaştı ve kadın birkaç saniye sonra tek kişilik iki odanın mevcut olduğunu, ancak aynı katta bulunmalarına rağmen, yan yana olmadıklarını söyledi.

“Önemli değil, odaları tutuyoruz,” dedi Sibylle. Christian tek kelime etmeden bir adım geri çekilmişti.

“Çok güzel. Şunu doldurur musunuz lütfen?” Kadın bankonun üzerine bir tükenmez kalem ve bir kâğıt koydu.

Sibylle formu doldurdu ve kimlik numarasının yazılması gereken kutucuğu görmezden geldi. Christian’ı refakatçisi olarak kaydetti ve formu geri itti. Genç kadının bununla yetinmesini umut ediyordu. “Odaları hemen ödeyeceğim.”

Christian’ın tepki vermesini beklemeden ücreti ödedi ve yüklü bir bahşiş bıraktı.

On dakika sonra odasında derin derin içini çekerek kendisini sırtüstü yatağa bıraktı ve yorgunluğun kendisini sarmalayarak uykunun kollarına çekmek üzere olduğunu hissetti.

Şimdilik buna direniyordu, çünkü uyumadan önce Christian’a uğrayacağı konusunda anlaşmışlardı. Christian’ın odası onunkinin üç oda ötesindeydi.

Uyku giderek daha güçlü bir şekilde kendisini çağırdığında gözlerini açtı ve irade gücünün tümünü kullanarak kendisini doğrulmaya zorladı.

Geniş oda aydınlık ve sıcaktı. Turuncu sarı perdeler, pastel renkli duvarlarla birlikte içeriye yaza ait bir his, hatta bir Akdeniz havası kazandırıyor.

Sibylle derin derin içini çekerek ayağa kalktı.

Banyoda aynada kendisine şöyle bir göz attı ve irkilerek artık kendisine bile yabancı gelmeye başladığını fark etti.

Solgun, makyajsız yüzü, günlerden bu yana uyumamış gibi görünüyordu. Hiçbir ışıltısı olmayan saçları uzun yassı makarnalar gibi başından aşağı sallanıyordu ve boynunda bile daha önce asla farkına varmadığı kırıksıklıklar görür gibi olduğunu fark etti.

Sonra musluğu açtı, lavabonun üzerine eğildi ve yüzüne biraz soğuk su çarptı. Bu ona iyi gelmişti ve kısa süreli de olsa yaşam gücünü geri getirmişti.

Kapıyı tıklattıktan sonra Christian'ın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. Muhtemelen o da banyodaydı. Ya da yine telefon ediyordu.

Christian kenara çekildi. "İçeri gir."

Sibylle kendisinininki kadar geniş olan odayı inceledi ve yatakla pencerenin arasına, küçük ve yuvarlak bir masanın yanına yerleştirilmiş olan rahat koltuğa oturdu.

"Ben Münih'te kalacağım," dedi lafı dolandırmadan Christian yatağının kenarına aralarında sadece yarım metre mesafe kalacak şekilde oturduğunda.

"İyi de neden? Burada ne yapacaksın?"

"Bunu sana söyleyemem çünkü ben de bilmiyorum. Bu... bana neler olduğuna dair bazı şeyleri burada, Münih'te daha çabuk ortaya çıkarabileceğime dair bir his."

Christian biraz öne eğildi ve kollarını bacaklarına yasladı.

"Peki, aramaya nereden başlayacaksın? Dahası, ne arayacaksın? Bu çok saçma."

"Öyle mi dersin? Beni var olmayan bir çocuğum olduğuna inandırmaları kadar saçma mı? Ya da kendi kocamın beni polise teslim etmesi kadar? Hiç tanımadığım bir polisin bana inanması ve meslektaşlarını atlatarak olayı soruşturması kadar? Bir gizli servisin ya da bilmem neyin peşime taktığı, aslında olmayan çocuğumu aramakta bana yardım edeceğini iddia eden kaçık bir yaşlı kadın kadar? Gerçekten bunların hepsinden daha saçma

olduğuna inanıyor musun? Ne dersin, gerçekten böyle mi d-
şnyorsun?”

Christian ayağa kalktı, Sibylle’nin Münih’te kalacağını sy-
lemesinin onu ne kadar rahatsız ettiği yüzünden okunuyordu.

“Peki, aramaya nereden başlamayı düşünüyorsun?”

Sibylle omuzlarını silkti. “Bilmiyorum, ama Krone Sirkisi’ndeki
o konsere gittiğimden eminim. Bu da iki ay boyunca bir yere
kapatılmadığım anlamına geliyor, anlıyor musun?”

“şu anda hatırlayamadığın şeyleri yarın sabah hatırlayaca-
đından nasıl emin olabiliyorsun?”

“Regensburg’daki afişe ne dersin? Maffay’ın konserine git-
tiğimi, onu gördükten sonra hatırladım.”

Christian bir süre bir şey söylemedi, sonra omuzlarını d-
şrd ve sağ elinin parmaklarıyla alnını ovuşturmaya başladı.

“yle olsun.” Parmaklarının arasından Sibylle’ye baktı. “Seni
burada yalnız bırakmayacağım. Bir süre daha Münih’te kalalım.”

“Teşekkür ederim.”

“nemli değil. Bir şeyler içmek ister misin? Minibar ağzına
kadar dolu.”

“Evet, lütfen.”

Sibylle onun minibardan birtakım küçük şişeler ve ufacık
kutu kolalar ıkarışını ve bunları iki bardakta birbirleriyle ka-
rıştırmasını izledi.

Christian sonra tekrar onun yanına döndü ve bardaklardan
birini ona uzattı. Sibylle bardağı aldı ve burnunun altına tuttu.
Yoğun bir alkol kokusu alıyordu. “Nedir bu?”

“Kola ve biraz konyak.”

Sibylle alkollü bir şey içmek istemiyordu. Yüzünü buruşturdu ve bardağı ona uzattı.

“Hayır, teşekkürler. Meyve suyu veya bir bardak su olsa memnun olurum.”

Christian elini bardağın üzerine koydu ve tekrar ona doğru itti. “İçsen iyi olur. İçinde sadece azıcık konyak var. Birkaç saat derin uyumana yardım edecek. Yarın önümüzde yine yorucu bir gün olacağı kesin. Senin de acilen uykuya ihtiyacın var. O yüzden, iç.”

Sibylle koyu kahverengi sıvıya baktı ve en son ne zaman içki içtiğini düşündü. *Yunan lokantasındaki akşam, Elke'yle... Eve dönmeden önceki son uzo. Gerisi karlı görüntü.*

Christian elini hâlâ bardağın üzerinde tutuyor ve cesaret verircesine ona bakıyordu. Sonunda Sibylle pes etti. İçki içtiğinde gerçekten de çok çabuk uyurdu ve birkaç saatlik derin bir uyku ona mutlaka iyi gelirdi.

Christian gülümsedi ve bardağını kaldırdı. “O zaman yarın bizi ileri götürebilecek bir şeylere içelim.”

Sibylle bardağı dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. İçkinin keskin tadı onu bir an için rahatsız ettiyse de alkolün yemek borusundan geçerken geride bıraktığı yanma hissi, gayet iyi gelmişti. Bu kokteylin kendisini daha da yormak yerine, içindeki yaşam arzusunu canlandırdığını hissediyordu.

Christian bardağını bacağının üstüne koydu.

“Evet, bu konser dışında, Münih’te hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?”

Sibylle, içkinin yüzeyinde birbiri ardına patlayan küçük baloncukları seyrediyordu.

“Bilmiyorum. Belki de sadece öylesine dolaşmaktan başka bir çarem kalmayacak. Belki bir şeyi karşımda gördüğüm zaman hatırlayabilirim. Tıpkı afişte olduğu gibi.”

“O konser hikâyesi hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Sen orada değildin, sadece öyle olduğunu sanıyorsun.”

“Ama ben orada olduğumu biliyorum,” diye karşılık verdi Sibylle, bu esnada on yaşındaki dik kafalı bir kıza benzediğini biliyordu. Üç büyük yudumda bardağı boşalttı ve gırtlığındaki yanma gözlerini yaşlarla doldururken onu Christian’a uzattı.

“Bana benzer bir şey daha verebilir misin? Şöyle derin bir uyku çekip bir daha gerçek olmayan hatıralarla uğraşmak zorunda kalmamam için.” Christian bu kışkırtmaya kapılmadı, aksine iki yeni içki koydu, yerine oturdu ve sessizce bardağını Sibylle’ye doğru kaldırdı. “Belki de sen gerçekten Regensburg’a geri dönmelisin. Nasıl olsa bütün bunları sadece kafamda kurduğumu ve Münih’te işimin olmadığını düşünüyorsun ya, bu durumda burada polisi –ah, pardon, yani polis teşkilatının küçük bir gayriresmî parçasını demek istedim– ilgilendirecek bir şey de olmayacaktır.”

Sibylle bardağı kafasına dikti ve yarıya kadar boşalttı. Bunu yapmak için artık neredeyse hiç çaba harcaması gerekmiyordu ve alkolün işe başlayarak düşüncelerini hafiflettiğini ve gevşettiğini, onu mantığın zorunlu korsesinden kurtardığını hissediyordu. Kafasının içinde olup bitenler hiç de kötü değildi, çünkü ne kadar çaresiz bir durumda olduğunu bilmenin yükünü bile daha kolay taşımasını sağlıyordu.

“Sibylle, hayal kırıklığına uğramış olduğunu anlayabiliyorum, ancak...”

“Bunu gerçekten anladığını sanmıyorum,” diye sözünü kesti onun Sibylle, “ama bana kalırsa büyük bir sıkıntı içinde bulunan insanları kendi çıkarın için kullanmaktan gayet iyi anlıyorsun. Sen ve Komiser Wittschorek denilen o adam beni o aptalca memuriyet kariyeriniz için kullanıyorsunuz. Şu anda gayet etkileyici bir şekilde ortaya koyduğun gibi, benim ne düşündüğüm veya ne hissettiğim, ikinizi de pek az ilgilendiriyor.”

“Bence bu pek adil değil.”

“Adil değil mi? Sen mi adaletten söz ediyorsun? Siz ikiniz bana ne kadar dürüst davrandınız ki?” Sibylle’nin sesi yükseliyordu, fakat bu umurunda bile değildi. “Önce yalan söyleyerek bana yaklaşıyorsun, bunu yutmadığımda komiser arkadaşınla sahte bir polis operasyonu düzenliyorsunuz, ardından da, kaçmayı başardığım zaman, ki bu da sahteydi, bana kaçırılan kız kardeşine dair baştan sonra yalan olan acıklı bir masal anlatıyorsun! Sen mi adaletten söz ediyorsun? Teşekkürler, bay polis memuru, bu adaletten almayayım ben!”

Sibylle öfkeyle ayağa fırladı, Christian da doğruldu. Yanından geçip gitmek istediğinde, adam onun kolunu yakaladı. “Gitme, lütfen. Olaylar senin anlattığın gibi değil.”

Ama Sibylle son derece öfkeliydi ve kendisini kaybetmek üzereydi. Kolunu kurtarmaya çalıştı, ancak bunu başaramadığında, ona vurmaya başladı.

Kolundaki baskı, bir anda acı verecek şekilde arttı. Christian kendisini darbeye karşı savunmaya çalıştı, fakat Sibylle’nin avucu kuvvetli bir şaklamayla yanağına inmişti bile. Adam şaşkınlığını belirten bir ses çıkardı, boştaki eliyle de onu yakaladı ve ani bir hareketle kendisine çekti. Sibylle bir an için neler olduğunu anlayamadı, sonra göğüs kafesine çarptığını fark etti

ve bağırmaya çalıştı, ancak ansızın adamın dudakları ağzını kapattı, telaşlı ve arzulu bir dil, dişlerinin arasına girmeye çalıştı. Sibylle dudaklarını sımsıkı kapadı ve kollarını Christian’la arasına sokmaya çalıştı, fakat adam onu o kadar sıkı bir şekilde kendisine bastırıyordu ki en küçük bir şansı bile yoktu. Adam dudaklarını onun ağzından ayırdı ve başını bir miktar geriye, gözlerine bakabileceği bir mesafeye çekti.

“Bu da ne demek oluyor?” diye bağırdı Sibylle ona. “Derhal bırak beni.”

Christian gülümsedi, dudakları bir kez daha ama daha ihtiyatlı bir şekilde ona yaklaştı. Sibylle geri çekilmek istedi, fakat adamın kolları onu o kadar karşı konulamaz bir şekilde sarmıştı ki sanki bir mengeneye sıkıştırılmış gibiydi.

Sibylle sonunda onun kavrayışından kurtulmaya çalışmaktan vazgeçtiğinde dudaklarını birbirinden sadece birkaç santimetre ayırıyordu ve dudakları bir kez daha birbirine dokunduğunda teslim oldu ve ağzını açtı. Bir an sonra neden bu kadar direndiğini merak etmeye başlamıştı.

Sibylle gözlerini kapadı, bir an için öfkesi, korkusu ve çaresizliği yok olmuştu. Sanki son bir buçuk gün hiç yaşanmamış gibiydi. Bir insana bu kadar yakın olma duygusu, bir an için onunla bütünleşmiş olmak, yabancı, sıcak bir nefesin yanağındaki yumuşak okşayışını hissetmek, o an o kadar güçlüydü ki zihninde başka hiçbir düşünceye yer kalmamıştı.

Onun kendisini bu kadar acımasızca tutan kollarının gücünü hissediyordu ve kendisini olduğu yere bıraksa, bu kollarda yine bir değişiklik olmayacağını biliyordu. Kendisini tutmaya yine devam edeceklerdi. Kollardan biri gövdesinden ayrılırken, dudaklarının ve dilinin yumuşak dokunuşları giderek hızlanan, vahşileşen bir dansa dönüşüyordu. Bir el tişörtünün altına

girdi, karnının üzerinde dolaştı ve hızla yukarı çıkmaya başladı. Parmak uçları göğsüne ulaştı, yuvarlak kısmın üstüne kaydı ve ucuna ulaştı, tam o anda da az önceki o her şeyi unutturan duygu azıcık da olsa hafifledi ve zihninde bir görüntü için yer açılmasına imkân sağladı... *Hannes...*

Sibylle çok sert ve ani bir hareketle başını geriye attı ve Christian'ın kollarının arasından kurtuldu. Adam onun bu hızlı hareketi karşısında o kadar şaşırılmıştı ki onu tutmaya devam edemedi.

“Hayır,” dedi Sibylle nefes nefese ve hemen bir daha tekrarladı, “hayır. Bu... olmaz. Ben evliyim.”

Christian inanamayan gözlerle ona baktı. “Yoksa hayalî bir kocan olduğu için, hayatının geri kalan kısmında her şeyden vaz mı geçeceksin?”

Sibylle yanlış duyduğunu sandı. Yanlış duymuş olmayı umuyordu. “Sen ne diyorsun yahu? Hayalî bir koca mı? Ne demek istiyorsun, Christian?”

Adam hızla nefes alıp vererek biraz geri çekildi ve kollarını iki yanına sarkıttı. “Ne demek isteyeyim ki?” dedi ileride bir yere bakarak, sanki orada Sibylle değil de, bir başkası duruyormuş gibi. “Sen onun Sibylle’si gibi görünmediğin için, kocan seninle bir ilişkisinin olmasını istemiyor. Biliyorsun, seni görür görmez polisi aradı, elinden gelse seni hapse, daha da iyisi, tımarhaneye tıkacak.” Şimdi tekrar doğruca ona bakıyordu. “Kendini o herife karşı sorumlu mu hissediyorsun? Burada, karşında... seni isteyen biri dururken?”

Sibylle ona bağırarak istedi ama verdiği cevap, bağırarak için harcamak zorunda kalacağı gücü yok etmişti. Tüm diyebildiği, “Demek olanları böyle görüyorsun,” oldu.

Sonra odadan ayrılmak için onun yanından geçti, bir yandan da onun tekrar kendisini tutacağını düşünüyordu, fakat adamın öyle bir girişimi olmadı. Kapıya ulaşmasına az kala, arkasından şöyle dediğini duydu: “Özür dilerim, Sibylle. Yarın yine de yanında olabilir miyim?”

Sibylle bir an için olduğu yerde kaldı, sonra gözlerindeki yaşları sildi.

Kendisini dindirilemez bir yorgunluk içinde hissediyordu.

Hans son boş odayı tutmuştu. Odası, diğer ikisinden bir kat üstteydi.

Resepsiyondaki o genç kıza oda ücretini peşin olarak ödemişti. Sabahın erken bir saatinde yola devam edeceğini, bu yüzden de ödemeyi peşin yaptığını anlatabilirdi elbette, ancak Hans açıklamaları sevmezdi. Yaptığı bir şeyleri, neden kendi yaptığı şekilde yaptığı, doktordan başka kimseyi ilgilendirmezdi. Olaylara her müdahale edişinde bir de açıklama yapmak zorunda kalsaydı...

Hans o anda odasındaki sandalyede oturuyordu, vücudunun üst kısmını dikleştirmişti, telefon kulağındaydı ve verilen talimatları dinliyordu.

Ardından ayakkabılarını çıkardı ve yatağına oturdu. Sağ bacağını kıvırdı ve baldırına bağlamış olduğu deri kılıftan FAMAS⁸ kasaturasını çekti. Kasaturayı avucunun üzerine koydu ve üzerinde tavan lambasının ışığının yansıdığı parlak bıçağı seyretti.

8 Fransız yapımı bir saldırı ve piyade tüfeği. (ç. n.)

Bu bıçak tam dört yıldır ona eşlik ediyordu. O zamanlar Saraybosna'da da FAMAS'ının ucuna takılıydı. Her şey üzerine çöktüğü anda bile, kendisine öğretildiği üzere silahını elinden bırakmamıştı.

Düştüğünde silahı da öyle bir şekilde dönmüştü ki kasatura kasık bölgesine girmişti. Karanlıkta kapana kısılı kaldığı bütün o süre boyunca kasaturası vücuduna saplı halde kalmış, kısa bir süre önce iki düşmanı öldüren bıçak, onu kötü yaralamıştı. O kadar kötüydü ki vücudu o zamandan bu yana, bir kadınla bedensel olarak birlikte olabilmenin temel koşullarını yerine getiremiyordu.

Yaşamını bu kadar köklü bir şekilde değiştirdiği için, gelecekte yaşanacak olayları değiştirmek için başkalarının yaşamına müdahale ettiğinde, artık sadece FAMAS bıçağını kullanıyordu.

Düşüncelerinin arasından bir resim öne çıktı. Bu, Jane'in yüzüydü. O kadar... kırılğan görünüyordu ki! Hans onu çok net görüyordu, sanki hemen karşısında duruyordu. Yumuşacık saçları, porselene benzeyen, bembeyaz teni.

Onun o herifle yukarıda yalnız olduğunu hatırladı. Gerçi iki oda tutmuşlardı, ancak yine de o...

Hans, silahında olası bir aşınma izi ararken, önce bıçağın her iki yanını avucunda başparmağının devamı olan etli kısmına sürdü, ardından da başparmağının tırnağını bıçağın keskin kenarında gezdirirdi. Bu şekilde en küçük pürüzleri bile tespit edebilirdi. Bıçağın kesinlikle kusursuz olduğundan emin olduktan sonra kasaturasını tekrar bacağındaki deri kılıfın içine soktu ve sırtüstü uzandı.

Yarın Jane Doe deneyinin son günü olacak, demişti doktor. Hans'ın ne zaman müdahale edeceği, duruma göre belirlenecekti.

Hayır, ne... şekilde müdahale edeceğine karar verecek olan, Jane'in kendisiydi. Çünkü her geçen gün doktor için daha tehlikeli oluyordu.

34

İlk olarak saat ikiden biraz önce, ne olduğunu anlayamadığı bir gürültü tarafından uyandırılmıştı. Gerçi hızla tekrar uykuya dalmıştı ama sonra her yarım saatte bir, genellikle kanter içinde, yatağında sıçrayarak uyanmıştı. Saat yediden hemen önce de kalkmıştı.

Akşam Christian'ın odasından döndüğünde, banyodaki rafta küçük rattan bir sepetin içinde küçük bir diş macunu, sabun ve şampuanın yanı sıra, küçük bir dikiş setinin yanında duran basit diş fırçasıyla dişlerini fırçalamış, ardından da hemen yatağa gitmiş ve saniyeler içinde uykuya dalmıştı.

Banyoda soğuk suyu açtı, açtığı avuçlarının suyla dolmasını bekledi ve yüzüne sıçrattı. Soğuk onu canlandırmıştı ama yine de korkunç görünüyordu. Gözlerinin altında koyu renk halkalar belirmişti ve solgun yüzüyle birleşince onun sadece olduğundan yaşlı değil, hastalıklı da görünmesine neden oluyordu. Ayrıca korkunç bir baş ağrısı vardı ve bu muhtemelen alkol yüzündendi.

Sibylle, banyodan çıkmadan önce yüzüne iki defa daha su çarptı. Sonra giyindi ve temiz bir tişörtün kendisine iyi geleceğini düşündü.

Penceredeki ağır perdeyi biraz geriye çekti ve dışarıya baktı.

Yaklaşan sonbahar geceyi doğmakta olan günün içine gide-
rek daha fazla itiyordu, ancak gökyüzünün bu sabah bulutlarla
kaplı olduğunu fark etmişti. Gerçek dışı bir havası olan alaca
karanlık, evlerin ön cephelerini hüznle kaplıyordu. Sürrealist
bir filmde olduğu gibi bu sahnede de güçlü renkler ve keskin
hatlar mevcut değildi, sanki her şey kirli gri renklerden oluşan
bir bulamacın içinde birbirine karışıyordu.

Bu ışık, tam da Sibylle'nin ruh haline uygundu.

*Peki, şimdi ne yapacaksın bakalım, Sibylle Aurich, ne ya-
pacaksın?*

Hiçbir şey mi?

Şehirde amaçsızca dolaşmaktan ve Regensburg'daki Maffay
afişinde olduğu gibi içindeki hatıraları uyandırabilecek bir şey
görmeyi ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Ama böyle
bir şeyin olması mümkün müydü? Ya da, gerçekten bu konserde
bulunmuş olma ihtimali neydi? Artık bundan kesinlikle dünkü
kadar emin değildi.

Christian ile Komiser Wittschorek'in, Hannes ile Elke'yi
kim olduğuna dair ikna etmekte kendisine yardımcı olmalarını
sağlayabilirse, muhtemelen şansı daha büyük olacaktı. *Tanrım,
apar topar Münih'e gitmek, ne kadar da aptalca bir fikirdi!*

Sibylle pencereden ayrıldı ve saate baktı. Christian'ın hâlâ
uyuduğuna emindi.

*Christian. Dün akşam neler yaptın öyle? Ve gerçekte kimsin
sen acaba, Christian Rössler?*

Bakışları duvara monte edilmiş hareket edilebilir bir televiz-
yon askısının üzerindeki televizyona çevrildi. Uzaktan kumanda,

televizyonun hemen altındaki komodinin üzerinde, broşürlerin ve otelin antetli mektup kâğıtlarının yanında duruyordu.

Sibylle cihazı çalıştırdı ve kanallar arasında dolaşmaya başladı. Kanalin birinde, Münih'ten yerel haberlerin verildiği bir magazin programı vardı. Elinde uzaktan kumanda varken, sırtını baş kısmına dayayacak ve bacaklarını örtebilecek şekilde yerleşti.

Spiker, hareket halindeki bir metro treninin önüne düşen ve ağır yaralanan sarhoş bir Münihli'den söz ediyordu. Yirmi dokuz yaşındaki geçici işçinin doğruca Wiesn'dan⁹ mı geldiğini, yoksa başka yerlere mi uğradığını polis henüz aydınlatamamış. Saat beşe doğru Fraunhofer Caddesi durağında metro beklerken, kanında neredeyse iki promil alkol varmış. Sonra konu değişmişti.

Arka planda iki eliyle kendisine uzatılan mikrofonu kavrayan ve yüzünde az önce bir limon ısırması gibi bir ifade olan, kel kafalı bir adamın fotoğrafı gösteriliyordu. Spikere göre bu adam R.E.M. üyesi Michael Stipe'dı, Olympiahalle'de bir konser vermişlerdi ve Wiesn'a duydukları saygıdan ötürü sahneye geleneksel kıyafetlerle çıkmışlardı.

Sibylle uzaktan kumandayı televizyona doğru tuttu ve tam başka bir kanalı açmak üzereydi ki ekranda yeni fotoğraflar belirdi. Burada üç gülen adam görülüyordu, içlerinden ikisi beyaz birer önlük giymişti. Ortadakinin üzerinde kırmızı bir polo tişört vardı. Saçları gümüş grisiydi ve yüzünde zafer kazanmış birinin gülüşü vardı.

Fotoğrafın üzerinde şu yazı vardı:

Beyin araştırmalarında devrim

9 Wiesn: Münih'te her sene eylül ayının son günleri ve ekim ayının ilk günlerinde düzenlenen ve iki hafta süren bir festivaldir. Dünyada Oktoberfest olarak bilinir. Wiesn, yerli halkın kullandığı bir tabirdir. (ç. n.)

Sibylle uzaktan kumandayı tekrar aşağı indirdi ve ileri teknoloji tıp cihazları üreten Münih merkezli CerebMed Microsystems şirketinin travmatik yaşantı kaynaklı psikolojik rahatsızlıkların tedavisinde yeni bir başarı elde ettiğini anlatan spikeri can kulağıyla dinlemeye başladı. Görüntünün ortasındaki Profesör Doktor Gerhard Haas'ın etrafındaki bilim insanları ekibi, belirli hatıraların yok edilebildiği yepyeni bir yöntem geliştirmeyi başarmışlardı.

Haberi okumaya devam eden spiker, araştırmacıların, çocukluğunda bir travma yaşamış olan bir deneğin, annesiyle babasının korkunç bir şekilde can verdiği bir trafik kazasına dair hatıralarını bilinçli olarak yok edebildiklerini anlatıyordu. Münih Üniversite Hastanesi Nöroloji Bölümü Profesörü Doktor Haas tarafından, her ikisi de CerebMed Microsystems tarafından geliştirilen yöntemlerin uygulandığı tedavilerin ardından, hasta yirmi yıl aradan sonra ilk defa birkaç kelime konuşmuştu ve halen iyileşme yolundaydı.

Ekranda şimdi de modern bir binanın cam cephesinin önünde duran bir haberci, tanınmış nörolog Profesör Doktor Haas tarafından kurulan şirkette çalışan bilim insanlarının uzun yıllardan bu yana üniversite hastanesiyle işbirliği içinde yoğun bir şekilde travmalar ve tedavi imkânları üzerinde araştırma yaptığından, şimdi de bu yeni yöntemle büyük bir başarı kazandıklarından söz ediyordu.

Basitleştirilmiş bir şekilde ifade edilecek olunursa, bu yöntemle hafıza içeriklerinin uzun süreli depolanmasından sorumlu olan çok özel bir enzim bloke ediliyordu. CerebMed tarafından geliştirilen bir cihazla verilen çok hafif elektrik akımları beyinde

sinaps bağlantılarını koparıyor, böylece belirli hatıralar artık ortaya çıkarılamıyordu.

Kayıt esnasında çok sayıda erkek ve kadın, habercinin arkasından binanın girişine doğru ilerliyor, çoğu merakla televizyonculara bakıyordu. İçlerinden biri, zayıf bir adam, o anda televizyon cihazının ekranının içinden doğruca ona bakıyor gibi görünüyordu.

Sibylle olduğu yerde donup kaldı.

Kalbinin sonsuza dek durmak üzere olduğunu hissediyordu.

O anda ekrandan kaybolan adam... Doktor Muhlhaus'du.

Bu nasıl olabilir?

Sibylle bir anda üzerindeki donukluktan sıyrılıverdi. Kalbi küt küt atarak yataktan aşağı kaydı. Uzaktan kumanda etrafa çarparak yere düştü, fakat Sibylle buna aldırış bile etmedi. Elleri o kadar titriyordu ki otelin mektup kâğıdının yanında duran kurşun kalemi ancak güçlkle tutabildi. Eğri büğrü bir çocuk yazısıyla kâğıtlardan birinin üzerine *CerebMed, Prof. Haas* yazdı ve tekrar televizyona baktı, fakat program sona ermişti, sunucu eyalet seçimleri hakkında konuşuyordu.

Sibylle zihnindeki düşünceler, zincirinden boşanmış bir halde kafasında çılgınca dans ederken bir an için kararsızlıkla olduğu yerde kaldı, sonra odadan dışarı fırladı, Christian'ın odasına olan birkaç metrelik mesafeyi koşar adım aldı, soluk soluğa oda kapısının önünde durdu ve avucunun içiyle birkaç kez sertçe tahtaya vurdu. Bir tür boğuk şaplamaya benzeyen ses oldukça yüksekti, fakat şu anda bu umurunda bile değildi. *Nihayet... nihayet gerçek bir iz!* "Christian?"

Sibylle kulağını odanın kapısına dayadı, fakat içeride hiçbir hareket yoktu. Bu kez kapıyı yumruklarıyla dövmeye başladı, ancak önünde durduğu kapı yerine, yan odanın kapısı açıldı. Üzerinde bir atlet ile bir takım elbise pantolonu, yüzünde de tıraş köpüğü bulunan şişman bir adam kapının önüne çıktı ve öfkeyle homurdandı: “Ne yapıyorsunuz böyle yahu? Biraz daha sessiz olamaz mısınız?”

Sibylle’nin bir şeyler söylemesine fırsat bırakmadan, kapıyı çarparak içeri girdi.

Sibylle çıldırmak üzereydi. *Şikâyet ederse etsin, ne yapayım!*

Tekrar kapıyı yumruklamaya başladı, bir yandan da adamın ismini bağıırıyordu. Yine hiçbir şey olmayınca arkasını döndü ve topuğuyla kapıya bir tekme attı. Komşu odadaki şişkonun her an dışarı fırlamasını bekliyordu, ancak bunun yerine, antreye açılan merdivenden bir kadının kendisine doğru geldiğini gördü. Kadın tahminen Sibylle’nin yaşlarındaydı, üzerinde yeşil bir etek ve beyaz bir bluz vardı, görünüşe göre otelin personelinden biriydi. Hiçbir şey anlamadığı belli olan bakışlarla Sibylle’nin karşısında durdu.

“Gürültü için özür dilerim,” dedi Sibylle çabuk çabuk, “ancak korkarım arkadaşım Bay Rössler’in başına bir şey gelmiş. Kapıyı açabilir misiniz lütfen?”

Kadın alnını kırıştırdı ve arkasında neler olup bittiğini anlayabilirmiş gibi odanın kilitli kapısına baktı.

“Bu saatte böyle bir gürültü yapamazsınız. Uyumak isteyen müşterilerimiz var. Bay Rössler’in başına bir şey geldiğini de nereden çıkardınız?”

“Bir türlü uyanmıyor.”

“Demek uykusu çok derin,” dedi kadın kızgın bir tavırla.

Off... kahretsin... lanet olsun!

“Ama... o hasta” diye yalan söyledi Sibylle. “Bazen... krize giriyor. Bu çok tehlikeli. Lütfen, ne durumda olduğuna bakmalıyım.”

İşte şimdi tam on ikiden vurmuştu. Kadının gözleri bir an için ardına dek açıldı, sonra başını salladı. “Bir saniye bekleyin, olur mu?” dedi ve hızla oradan ayrıldı.

Kadın biraz sonra elinde bir sürü anahtarın takılı olduğu plastik bir kartla birlikte geri döndü, soran gözlerle son bir kez Sibylle’ye baktıktan sonra Christian’ın odasının kapısını açtı ve bir adım yana çekildi.

Sibylle tereddüt etmeden içeri girdi ve şaşkınlıkla duraksadı. Yatak bozulmuştu ama boştu. Aralık duran banyo kapısına doğru yürüdü, fakat içerisi karanlıktı. “Christian?” diye seslendi ve ışığı açtı. *Kimse yok, sabahın bu saatinde nereye gitmiş olabilir ki?*

“Arkadaşınızın burada olmayabileceği aklınıza gelmedi mi?” diye sordu otel çalışanı kadın, gereksiz yere.

“Onun odasında olmadığını tahmin etseydim, çıkardığım gürültüyle otelin yarısını uyandırır mıydım sanıyorsunuz?” Sibylle dağınık yatağa baktı. “Uyku tutmamış ve dolaşmaya çıkmış olabilir.”

“Evet, belki,” dedi kadın. “Sanırım artık buradan çıkabiliriz.”

“Ama ben Bay Rössler’i burada beklemeyi tercih ederim.”

“Üzgünüm ama olmaz. Zaten sadece... bunun bir acil durum olduğunu söylediğiniz için kapıyı açtım. Gelin, lütfen.”

“Bir saniye izin verin, lütfen,” dedi Sibylle, etrafta duran bir kalemi aldı ve otelin mektup kâğıdına bir not yazdı:

Lütfen derhal odama gel. Televizyonda beni hastaneye kapatan adamı gördüm. CerebMed Microsystem şirketi.

Sibylle

Odasına geri döndüğünde, Sibylle, Regensburg Polisi'ni aradı ve Komiser Wittschorek ile görüşmek istediğini söyledi, ancak onun şubeye saat sekiz ile dokuz arasında bir saatte geleceğini söylediler.

Sonraki yarım saat boyunca, CerebMed Microsystems hakkında başka bir haber daha görebilmek umuduyla, televizyon kanalları arasında dolaşıp durdu.

Yedi buçuğu biraz geçe odanın anahtarını komodinden aldı ve elini kotunun cebine sokup buruşuk kâğıt paralara parmağının ucuyla dokunduktan sonra odadan ayrıldı.

Christian'ın odasının kapısını açan kadın resepsiyonda oturuyordu. Şimdi çok daha sevimli bir hali vardı. "Arkadaşınız döndü mü?"

"Hayır, henüz değil. Ona bir not bırakabilir miyim?"

"Elbette."

Kadın çekmecelerden birini açıp bir bloknot çıkarırken, Sibylle de bankonun biraz yanında, hasır bir sepetçiğin içinde, üzerinde otelin adı ve adresi yazılı olan kartvizitlerden birini aldı ve cebine soktu. Sonra da kadının resepsiyon bankosunun üzerinden bir tükenmez kalem ve zarfla birlikte uzattığı bloknotu aldı. "Bir sorum daha vardı, CerebMed Microsystems şirketinin nerede bulunduğunu biliyor musunuz acaba?"

"CerebMed mi?" Kadının yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Hımm, bu isim bir yerlerden tanıdık geldi. Tam adresini hemen bulabilirim."

“Sanırım Aubing’de, Bodensee Caddesi’ndeydi. Bana bir taksi çağırır mısınız lütfen?”

Aubing mi? Bodensee Caddesi mi? Bunu nereden biliyorsun? Televizyondaki haber! Fakat... orada adresten hiç söz... Her neyse, oraya gitmem lazım!

Sibylle içini çekerek kalemi kâğıdın üzerine koydu ve yazmaya başladı:

Christian, ben Aubing’e, CerebMed Microsystems şirketine gidiyorum. O adam orada olmalı. Sonra Wittschorek’e de ulaşmaya çalışacağım. Lütfen hemen oraya gel.

Sibylle

İkiye katladığı kâğıdı zarfın içine koydu, ağzını yapıştırdı ve üzerine büyük harflerle Christian Rössler yazdı. Resepsiyondaki kadın gülümseyerek zarfı aldı: “Taksi iki dakika sonra burada olacak. Hakkınız varmış: CerebMed Aubing’de.”

Taksinin gelmesi altı dakika sürdü ve bu süre Sibylle’ye sonsuzluk kadar uzun geldi.

Gerçeğin önündeki son engel ortadan kalkarken belki de dakikalar daha yavaş akıyordu.

Hans yeniden yalnız kalmasına sevinmişti. O birlikte oturup “Toplantı” dedikleri şeyi yapmaktan hiç hoşlanmıyordu, hele de kendisine ne yapacağını söyleyebileceklerini sanan adamlarla, hiç. Ama doktor ona Rob’la beraber çalışmasını söylemişti, o yüzden bunu yapıyordu. Yine de herkesin Rob diye çağırmasına rağmen adı Robert olan o herife tahammül edemiyordu.

Adam saat yedide kapısının önüne dikilmiş, Hans’ın ya zaten bildiği ya da bilmesine gerek olmadığı şeylerden söz edip durmuştu.

Hans ona Jane’e dokunup dokunmadığını sormak istemiş, fakat bunu yapamamıştı. Ya “Evet” cevabını verseydi, o zaman ne yapacaktı?

Rob şu anda büyük ihtimalle odasındaydı ve doktorla konuşuyordu. Hans, doktorun nasıl olup da bu herife güvenebildiğini anlayamıyordu. Aslında bunun *nedenini* biliyordu, fakat yine de anlayamıyordu.

LED göstergeli kol saatine baktı. Sekize on sekiz vardı. Doktor saat sekizde kendisini arayacaktı.

Birisi yeniden kapıyı vurdu, fakat bu defa birkaç kez arka arkaya, kuvvetli ve sabırsızca vurmıştu.

Hans kapıyı açtığında, Rob yine karşısında duruyordu. Ona bir kâğıt uzatırken, yüzünde hiç de iyi olmayan bir ifade vardı.

“Jane odama girmiş. Kim bilir nasıl. Şunu oku.”

Hans kâğıdı aldı ve el yazısıyla yazılmış satırları okudu.

Lütfen derhal odama gel. Televizyonda beni hastaneye kapatan adamı gördüm. CerebMed Microsystem şirketi.

Sibylle

Hans başını kaldırdığında, Rob şöyle dedi: “Şu anda odasında değil. Ne yapmak istediğini tahmin edebiliyorum.”

Hans kâğıdı ona geri uzattı ve sakin bir sesle sordu: “Doktoru aradın mı?”

“Evet, Jane’in odasında olmadığını fark ettiğim anda onu aradım.” Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve Hans her zaman çok rahat olan Rob’un gayet sinirli olduğunu fark etti. Gerçi bunda hiç de haksız sayılmazdı. Burada oturup kendisiyle toplantı yaparken, Jane Doe uçup gitmişti.

“Birileri onu tanıyacak olursa sorun çıkar, Rob. Doktor ne diyor?”

“Gidip onu durdurmanızı söylüyor. Onu *sen* durduracaksın.”

Hans başını salladı. Vakit gelmişti.

Münih'in tarihî merkezinin tam içinden geçmek zorundaydılar ve yoğun iş trafiğinde bu çok zaman alan bir durumdu. Dakikalar boyunca oldukları yerde duruyor, sonra yine durmadan önce adım adım elli ya da yüz metre ilerliyorlardı. Geçen her dakikayla birlikte Sibylle'nin sinirleri geriliyordu. Wittschorek'e ulaşmayı deneyebileceği bir cep telefonu bile yoktu. Geriye sadece bıraktığı notu Christian'ın bu arada bulmuş olması umudu kalıyordu. *Elbette eğer...*

"Affedersiniz," diye hitap etti Sibylle şoföre, "bir ricam olacak. Acilen bir arkadaşımı aramam lazım, fakat telefonumu unutmuşum. Acaba bir arama yapmak için telefonunuzu kullanmama izin verir misiniz? Karşılığında size on avro veririm."

Şoför önce dikiz aynasından şaşkınlıkla ona baktı, fakat on avro ikna edici bir gerekçe gibi görünmüş olmalıydı.

"Elbette," dedi sonra, "Almanya içi bir aramaysa ve fazla uzun sürmeyecekse, neden olmasın?" Telefonunu ortadaki torpido gözünden aldı ve omzunun üstünden arkaya uzattı. Sibylle teşekkür etti ve üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı arka cebinden çıkarabilmek için koltukta biraz yan döndü.

İki dakika sonra, komiserin henüz şubeye gelmediğini öğrendikten sonra, camı biraz sıkılmış bir halde telefonu buruşuk bir on avroyla birlikte geri uzattı.

Yaklaşık yarım saat sonra taksi nihayet üzerinde “Cereb-Med Microsystems” yazan koyu mavi bir levhanın yanından, şirketin park yerine saptı. Sibylle ücreti ödedi ve kalbi küt küt atarak aşağı indi.

Bina uzunlamasına uzanan, üç katlı bir yapıydı, ön cephesi kapalı birkaç alan dışında tümüyle camla kaplıydı. Hava hâlâ oldukça kapalıydı, bu yüzden turuncu ve mavi renkli jaluzilerin sadece bir kısmı aşağı indirilmişti.

Yapının heybetli, ancak bir şekilde de korkutucu bir görüntüsü vardı. Giriş, Sibylle’nin televizyondaki programda görmüş olduğu geniş, otomatik olarak açılan bir cam kapıdan oluşuyordu. Kapı tam o anda bir yüzde beliren geniş bir gülümseme gibi tam ortadan ikiye ayrıldı ve heyecanla sohbet eden iki kadının dışarı çıkmasına izin verdi.

Sibylle’nin içini tuhaf bir duygu kaplamıştı, algılarının içinde ince bir sis gibi uçuşan kafa karıştırıcı bir şeyler vardı. *Dün gibi... sanki eve dönmek gibi...*

Her an kapıdan kendisini iyi tanıyan birinin çıkacağını düşünmeye başlıyor gibiydi. *Belki Elke? Ya da Hannes? Hannes ile CerebMed arasında bir bağlantı olabilir mi?*

Saçmalık! Şu anda keçileri tümüyle kaçırmanın sırası değil.

Arkasını döndü ve taksinin park yerinin çıkışından kaybolmak üzere olduğunu gördü. İçinde, önünde Christian’ın oturduğu bir taksinin her an orada belireceği gibi çılgınca bir umut vardı. Acaba onu burada beklese miydi?

Ama onun gelip gelmeyeceğinden bile emin değildi ki! *Ya otele dönüp de mesajımı bulması saatler sürecektir olursa? Hayır. Hayır, bu kadar uzun bekleyemem. Buraya sen olmadan gireceğim, Christian Rössler.*

Binanın giriş bölümü oldukça büyüktü, fakat Sibylle buna şaşırılmamıştı. Bu en az iki yüz metrekarelik, altın sarısı mermerle kaplı büyük alanın binanın ta içlerine kadar uzanmasını son derece doğal karşılamıştı. Üstteki diğer iki kat da, girişe açılan birer balkonla son buluyordu. Bu balkonun ahşap kaplı duvarlarına kafa karıştırıcı bir düzende sayısız yuvarlak ayna asılmıştı, bunlar yukarıdan düşen gün ışığının yönünü defalarca değiştiriyor ve bulutlu gökyüzüne rağmen içerisini hoş bir ışığa boğuyordu. Bu ahşap kaplama, alt balkonun aşağı kısmında ek yeri olmadan zemin katın duvarıyla birleşiyordu. Duvarda iki kapı göze çarpıyordu.

Beş-üç-yedi-dokuz-sekiz, diye geçirdi içinden Sibylle, hemen sonra da aklını tümüyle kaçırmakta olup olmadığını düşündü. *Beş-üç-yedi-dokuz-sekiz?*

Sibylle arkasına döndü ve çok büyük olan kabul bankosundaki adamın, telefonla konuşurken bir yandan da kendisine baktığını gördü. Kırklı yaşlarının ortasında veya sonunda olmalıydı, üzerinde beyaz bir gömlek ve Sibylle'nin CerebMed şirket levhasında görmüş olduğu mavi rengin tonunda bir kravat vardı. Sarımsı, kısa kirpi dikenleri gibi ince saçları kafasını kaplıyordu. *Kötü boyanmış.*

Adamın bakışlarının o tipik nazik "sizin için ne yapabilirim" ifadesiyle ilgisi yoktu, daha ziyade onun değerini ölçüyor gibiydi ve Sibylle bundan epey rahatsız olmuştu. Yine de kararlı adımlarla adama doğru yürüdü ve bu esnada dostça gülümseye

gayret etti. Ona ulaşmasından kısa bir süre önce, adam telefon görüşmesini bitirdi. Sibylle onun tam karşısında durduğunda ve yüzünün ayrıntılarını görebildiğinde, onun bir şeyler anlamaya çalışırcasına kendisine baktığını fark etti. *Beni tanıyıp tanımadığından emin değil, ya da onu tanıyıp tanımadığımı anlamaya çalışıyor.*

“Size yardım edebilir miyim?” dedi adam o anda soğuk bir nezaketle.

“Belki.” Sibylle, adamın aslında ne kadar gergin olduğunu anlamamasını umut ediyordu.

“CerebMed’le ilgili bir televizyon yayınında, kısa bir süre önce oldukça saçma bir durumda bana epey yardımı dokunmuş olan bir kişiyi gördüm. O zaman ona teşekkür etme fırsatım olmamıştı, bunu şimdi yapmayı çok isterim. Biliyorum, aptalca ama bu kişinin ismini bilmiyorum. Yaklaşık elli yaşlarında, siyah saçlı ve sanırım şirketinizin çalışanlarından biri.” Sibylle bir an için bu adamla ilgili başka ne söyleyebileceğini düşündü. “Hımm, evet, bir de bu kişi... çok narin yapılı.”

“Hımm,” dedi sarışın adam. “Onu bulmak kolay olmayacak. Burada pek çok kişi çalışıyor ve belki bir ziyaretçi bile...”

Adam duraksadı ve giriş kapısına doğru baktı. Sibylle onun dikkatini çekenin ne olduğuna bakmaya fırsat bulamadan, arkasından birinin ismini seslendiğini duydu. Sibylle ani bir hareketle arkasına döndü ve Christian’ın hızlı adımlarla kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü.

“Tanrı’ya şükür, geldiğine o kadar sevindim ki! Nerelerdedin?”

Christian bir resepsiyonun arkasındaki adama bir Sybille'ye baktı, sonra ellerini Sibylle'nin kollarının üzerine koydu: "Birbirimizi birkaç dakikayla kaçırmış olmalıyız. Dışarıda konuşalım."

"Ama..." dedi Sibylle, fakat onun ısrarcı bakışlarını fark ettiğinde, hemen sustu.

Christian resepsiyonun arkasındaki adama başını salladı: "Kusura bakmayın," dedi ve Sibylle'yi çekip götürdü.

Sibylle var gücüyle sükûnetini muhafaza etmeye çalışıyordu.

Otomatik kapı onların gelmesine birkaç metre kalınca kendiliğinden açıldı. Kapıyı harekete geçiren, karşı taraftan gelen genç bir kadındı ve Sibylle'yi görünce şaşkınlıkla kalakaldı. "Danny? Danny, bu sen misin?"

Sibylle şaşırmıştı. Bu kadını tanıımıyordu. *Neden bana Danny diyor ki?* "Hayır, adım Sibylle, Sibylle Aurich. Üzgünüm, sanırım beni başkasıyla..."

"Evet, onu başkasıyla karıştırıyor olmalısınız," diye araya girdi Christian sabırsızlıkla, bir yandan da yürümeye devam etmesi için Sibylle'yi sırtından itekliyordu.

"Kusura bakmayın," diyebildi Sibylle, tümüyle afallamış durumdaki genç kadına son bir kez.

Başka bir şey söylemeden Christian'la birlikte binadan ayrıldı, ancak giriş kapısı bir vakum sesi çıkararak arkasından kapandığında, Sibylle patladı: "Bu sabah nerelerdeydin? O herfin burada çalıştığına eminim. Onu televizyonda gördüm ve tanıdım! Hemen içeri girmeliyiz. Geldiğin çok iyi oldu, yalnız başıma pek bir şansını olmazdı zaten. Arkadaşına haber verdin mi? Yolda onu aramaya çalıştım, fakat ofiste değildi. Onu şimdiki cebinden arar mısın? Christian?"

“Hemen. Yalnız biraz daha uzaklaşalım.”

Sibylle sabırsızlıkla onu takip etti, önce park yerinden geçtiler, sonra da Christian binanın yanına yöneldi. “Arka tarafı görmek istiyorum,” diye açıkladı, “ne olur ne olmaz diye.”

Arka taraf mı? Attıkları her adımla birlikte, durum Sibylle’ye daha da tuhaf gelmeye başlamıştı. “Christian, bu sabah nerede olduğunu bana söyler misin artık lütfen?”

Christian’ın yüzü bir anda Sibylle’nin hiç de hoşuna gitmeyecek bir şekilde değişti. Yüzünde arsızca bir gülümseme belirmişti: “Çok yakında bütün sorunlarını çözecek biriyle buluşmaya gittim.”

Sibylle onun söylediklerinin tek kelimesini anlamamıştı, ancak yine de içinde onu korkutan karanlık bir önsezi yükseliyordu.

“İyi de... Yani, sorunlarımı kim çözebilir ki? Hem nasıl...”

“Christian benim yanımdaydı,” diye araya girdi, Sibylle’nin tüylerinin ürpermesine neden olan bir ses. Sibylle hızla arkasına döndü ve daha dün trende kendisini korkutan o duygusuz gözleri karşısında gördüğünde donup kaldı. Kendisiyle bu adam arasındaki mesafe en fazla bir metreydi. Adam kendisinden birkaç santim daha uzundu ve kılı bile kıpırdamadan gözlerinin tam içine bakıyordu. Sibylle bağırmak istiyordu, fakat ağzını bile açmayı başaramadı. Bu korkunç insandan kaçma isteği çok güçlüydü, ancak beyniyle kasları arasındaki bağlantı kopmuş durumdaydı.

Bu sert yüzdeki dar ağız kıpırdadı ve şöyle dedi: “Merhaba, benim adım Hans. Şimdi şuradan içeri gireceğiz, biri seni bekliyor. Zorluk çıkarmazsan çok iyi olur.”

Söylediklerinin etkisini artırmak için sağ elini kaldırdı ve Sibylle'ye son derece korkutucu bir bıçağı olan bir kasatura gösterdi. Bu silahın görüntüsü nihayet içinde bulunduğu donukluğu atlatmasını ve geriye doğru bir adım atmasını sağladı. Ancak arkasında duran Christian'a çarpınca, hızla geriye döndü. Adam hâlâ sırtıyordu. "Christian!" diye bağırdı Sibylle ve içinde bulunduğu durumunun ne anlama geldiğini tam o anda gerçekten anladı.

"Sen de mi?" Dizlerinin bağı çözülüyordu. Fakat bu umurunda değildi.

Christian onun kollarının altına uzandı ve yere düşmeden yakalamayı başardı. Arkadaki o korkunç adamın sesi, anlamadığı bir şeyler söylüyordu. Bu da Sibylle'nin umurunda değildi. Aslında hiçbir şey umurunda değildi. İki erkeğin kendisini aralarına alarak beraberlerinde götürmeye başladıklarını bir perdenin arkasındaymış gibi algılıyordu.

Sanki kendisine uzaktan bakıyordu ve o anda yaşananlarla hiçbir ilgisi yoktu.

Bir süre sonra durdular ve Sibylle gözlerini kapadı.

Bir el çenesinin altına uzandı ve başını yukarı kaldırdı.

"Şimdi seni bırakacağız," dedi Christian'a ait olduğunu sandığı bir ses.

Sibylle gözlerini açtı ve karşısında gerçekten de Christian'ın durduğunu gördü.

"Beni öptün," dedi ona. "Hem de iki defa. Bunu bana neden yapıyorsun? Bunu nasıl yapabildin?"

“Seni sadece öpmekten daha fazlasını yapabilmeyi çok isterdim,” diye karşılık verdi adam. “Aşırı namuslu olmasaydın yani.” Eğleniyormuş gibi görünüyordu.

“Ben... evliyim” dedi Sibylle, sanki bu olağandışı durumda, kendisini bu adama karşı savunmak zorundaymış gibi.

“Saçmalık,” diye karşılık verdi adam gülerek.

Sibylle’nin vücudu gerildi. “Saçmalık mı? Bu da ne demek oluyor, Christian?”

“Doktor bekliyor,” dedi arka planda bekleyen ölü gözlü adam ve onu kolunun üst kısmından yakaladı. Ama fazla bastırmıyor, dolayısıyla Sibylle’nin canını yakmıyordu. Sibylle, sahip olduğu gücün vücuduna geri döndüğünü fark etti ve bu kavrayışa karşı koymaya çalıştı, fakat Christian da adama yardım edince, çaresizce pes etmek zorunda kaldı.

Binanın köşesini döndüler ve arka cephe boyunca bir süre ilerlediler. Sonra bir kamyonun kolaylıkla sığabileceği bir kemerli girişin altından geçtiler ve dar bir kapının önünde durdular. Christian kilide bir anahtar soktu, sonra da duraksadı. Kapıya biraz daha yaklaştı ve anahtarı kurcalamaya başladı. Sonra elini geri çekti, ardından bir kez daha denedi, fakat görünüşe göre kapı açılmamakta direniyordu.

“Bu da ne demek oluyor!” diye bağırdı öfkeyle ve avucuyla kapıya birkaç kez sert sert vurdu. “Hangi salak anahtarı içeride kilidin üzerinde bırakmış acaba? Nerede bu aptallar?”

Sonra ölü gözlü adama döndü. “Öne git ve kapıyı içeriden aç.”

“Neden ben? Sen git, bu arada ben Jane’e göz kulak olurum.”

“Jane mi?” diye sordu Sibylle, çıldırmaya hiç bu kadar yaklaşmamış olduğunu düşünüyordu. “Neden Jane?” *Danny mi... Jane mi?*

Adamlar onu dikkate bile almadı.

“Ben ona göz kulak olacağım,” dedi Christian öfkeyle. “Bu sabahki gibi, yine bizden habersiz gezintiye çıkmaması lazım.”

Christian’ın sesi giderek daha sinirli çıkarken, Hans hâlâ son derece sakin bir sesle konuşuyordu: “Onunla aynı katta olan sendin.”

“Ama ben onu sadece izleyecektim, bir saçmalık yapmasına engel olmak *senin* görevindi, değil mi?”

Christian’ın yüzü kızarmıştı. Telaşlı hareketlerle elini arkasına attı ve bir tabanca çıkardı.

Tabancanın namlusu karnına yöneldiğinde Sibylle tiz bir çığlık attı.

İki adam birkaç saniye boyunca birbirlerinin gözlerine baktılar, sonra Hans’ın dudakları kıpırdadı: “Doktorun ona ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Ona bir şey yapacak olursan, seni öldürürüm.”

Sonra arkasını döndü ve yürümeye başladı. Christian ile Sibylle onun arkasından baktılar. Hans’ın binanın köşesinde gözden kaybolmasından sonra Sibylle, Christian’a döndü ve onun yüzündeki afallamış ifadeyi gördü. Bu adamın tehdidini ciddiye aldığı belliydi.

“Bana neden ‘Jane’ dedi?”

“Jane Doe işte.” Christian kendisini toplamış olmalıydı, çünkü yüzündeki o iğrenç gülümseme saniyeler içinde geri dönmüştü. “Bu ismi bilmiyorum deme sakın! Amerika’da kimliği teşhis edilemeyen kadın cesetlere bu isim verilir.”

Kadın cesetler. Sibylle bir kez daha dizlerinin gevşediğini fark etti, ancak bu defa da bunu önemsemedi. Yere yığıldığı takdirde, sonuçta yerde yatıyor olurdu. Ne olmuş yani?

“Bana anlattıklarının arasında gerçek bir şey var mı?” Christian bir kez daha alaylı alaylı gülümsedi. “Gerçek bir şey, dur bir düşüneyim... Yani, sana ne yaptığımızı anlatmıştım ya gerçekte olanının çok daha hafif bir haliydi tabii. Ama beynini etkilediğimiz doğru. Bunu tam olarak nasıl...”

Yan taraftan bir gölge kayarak geldi ve kafasına bir şey dayandığını hissederek ince bir çığlık atan Christian’ın tam arkasında durdu. “Kımıldama!” dedi sert bir ses. “En ufak hareketinde tetiği çekerim ve umurumda dahil olmaz, pislik herif!” Gelen *Tanıdık* bir sestti. Christian’ın arkasında duran kişinin sadece giysisinin bir parçasını görebiliyordu, Christian’ın başının yanından da beyaz desenli yeşil bir ipek eşarp görünüyordu. *Rosie!*

Christian olduğu yerde donup kalmıştı ve çilli bir el etrafından dolanıp yavaşça ve dikkatle silahını aldığı anda da kımıldamadı.

Sybille silah üzerinden çekildiği anda hızla geri çekildi. Ardından bir başka el ortaya çıktı, tuttuğu dal parçasını bir kenara fırlattı ve silahın namlusunu Christian’ın kafasına bastırdı. Silahı tutan kişi, hızlı bir hareketle başındaki eşarbyı çekip aldı. Bunun altından da, Sibylle’nin hayatı boyunca sadece bir kere gördüğü kızılılıkta saçlar ortaya çıktı.

“Rosie,” diye fısıldadı sonra. “Nasıl?..”

“Çocuğum,” dedi Rosie, “seni yüzüstü bırakacağımı mı sandın gerçekten?”

“Ama...”

Rosie elini sallayarak onu susturdu. “Daha sonra. İlk olarak... oğluna ne oldu?”

“Benim... sanırım bir oğlum yok,” dedi Sibylle, anında gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissederek.

“Nasıl?” Rosie’nin gözleri ardına kadar açılmıştı. “Bundan emin misin?”

Sibylle bir an için tereddüt etti, sonra da evet anlamında başını salladı.

“Tanrım! Bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacaksın, ama önce şu zombi tekrar gelmeden tüyelim buradan. Bu beyi de ne olur ne olmaz diye yanımızda götüreceğiz.”

Rosie tabancayı Christian’ın kafasından çekti ve sırtına dayadı. Sibylle, onun bunu yaparken pek de nazik davranmadığını, adamın acıyla buruşan yüzünde görebiliyordu.

“Çek şu silahı hemen, salak karı! Buradan bir kilometre bile uzaklaşamazsınız! Hans o gırtlığını seve seve kesecek!”

“Beni şaşırtan ne, biliyor musun, pislik?” dedi Rosie hiç etkilenmeden. “Bu kadar bol keseden atıyorsun ama yine de tir tir titriyorsun. Üşüyor musun yoksa?”

Sibylle ise hâlâ kendisini toplayamamıştı. Kafasındaki fırtınayı bir türlü dizginleyemiyordu.

“Rose, oysa ben de... senin... Tanrım, Rosie. Çok... çok üzgünüm.”

Rosie başını salladı, boştaki eliyle Christian’ın omzuna vurdu ve park yerinin kenarında duran koyu renkli Renault Clio’yu işaret etti.

“Şuraya! Haydi, acele et!”

Sibylle, sanki trans halindeymiş gibi onları takip etmeye başladı. Arabaya ulaştıkları zaman Rosie, Christian’a anahtarı uzattı: “Sen kullanıyorsun. Ben arkana oturacağım ve silahın namlusunu bir an bile ensenden ayırmayacağım. Unutmadan:

Kadınlara şiddet kullanan palavracı korkaklardan bıktım usandım. Yani kafana bir delik açmaktan hiç mi hiç çekinmem, çünkü sen lanet caninin tekisin ve lanet caninin tekini vurup öldürmek nefsi müdafaaya girer. Anlaşıldı mı?”

Hans çok kızgındı.

Beni öptün, demişti Jane. Rob da, seni, sadece öpmekten daha fazlasını yapabilmeyi çok isterdim, aşırı namuslu olmasaydın yani, diye karşılık vermişti.

Kırılgnlık. Bu düşünceyle Hans'm içinde bir şeyler alevlendi. Ama bu sadece kısa bir süre sürdü, sonra aklına yine Rob geldi.

Sadece Jane'i kirletmeye çalışmakla kalmamış, aynı zamanda kendisini, Hans'ı, kadının karşısında azarlamaya çalışmıştı.

Rob, beceriksizliğinin suçunu kendi omuzlarına yıkmaya çalışmıştı. Odasında oturmak dururken kalkıp yanma gelmeseydi, Jane otelden asla kimseye fark ettirmeden ayrılamazdı.

Üstüne üstlük, âmiri olmamasına rağmen kendisine emirler yağdırmıştı.

Hans kızgın olduğu zaman bunu kimselere fark ettirmezdi. Hatta içinden yükselmeye çalışan o titremeyi bile. Birisine kızgın olduğu zaman bunun sebebi o kişiyi aptalca davranışları yüzünden cezalandıramaması olurdu. Ama eğer kızgın olduğu kişinin buna uygun olarak cezalandırılacağını bilirse öfkesi artık

içini yakıp kavurmazdı. Ne de olsa, eninde sonunda isteğinin yerine geleceğini bilirdi.

Hans bunları düşünerek hızlı adımlarla resepsiyonun önünden geçti, sarı saçlı adama şöyle bir baktı, ancak nasıl olsa kendisini durdurmayaacağını bildiğinden, onu fazla önemsemedi. O adamı her gördüğünde, o çok sevgili FAMAS kasaturasını deri kılıfından çekip saçlarını kesmemek için kendisini çok zor tutuyordu.

Balkonun alt kısmındaki kapılardan birinin yanında Hans beş haneli bir kod girdi, 5-3-7-9-8, ardından da kilit hafif bir vınlamayla açıldı.

Her iki yana doğru daha küçük hollerin açıldığı ve arka tarafında CerebMed yönetiminin ofislerinin bulunduğu geniş bir koridora girmişti.

Hızlı adımlarının sesi, bütün ofis katının kaplanmış olduğu koyu mavi kalın halı tarafından yutuluyordu. Hans, sağa doğru uzanan ve birkaç metre sonra bir kapıda son bulan hole saptı. Burada da bir şifreye ihtiyaç vardı, ancak ilkinden farklı olarak burada numaralı kapı kilidinin yanında üzeri gri, düz bir yüzeyden ibaret olan bir başka kutucuk daha vardı. Hans cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden plastik bir kart aldı, bu kartı gri yüzeyin karşısına tuttuğunda tiz bir elektronik ses işitildi, ardından numaralı kilide kendi özel şifresini girdi ve yeni bir bip sesinden sonra kilit mekanizması o her zamanki vınlama sesini çıkardı, kapı artık açıktı.

Kapının hemen arkasında, on yedi basamaklı beton bir merdiven aşağı iniyordu. Hans, laboratuvarlara her inişinde bu basamakları sayıyordu. Başka merdivenleri indiğinde ve çıktığında, onların kaç basamaktan oluştuğunu zerre kadar umursamıyordu. Sadece bu özel merdivende, bir defasında öyle

belirgin bir neden olmadan basamakları saymış, sonra kaç tane olduklarını unuttuğu için, bir dahaki sefer yeniden saymıştı. Sonra da bunu yapmak alışkanlık olmuştu. Fakat sadece bu merdivende. Sadece bunda.

Hans bir dizi floresan lambasıyla aydınlatılmış bir koridora geldi ve sola döndü. Artık kızgın değildi. O herifin cezalandırılmasının zorunlu olduğu belliydi ve bu konuda daha fazla düşünmesine gerek yoktu. Rob'un cezalandırılmasının doğuracağı olası binlerce sonucu düşünmek mutlaka ilginç olurdu, ancak şu anda bunun için vakit yoktu.

Hans eylemleriyle kadere etki ettiği her defasında kapıldığı o yüce kudret duygusunun, bir kez daha içinde yükseldiğini hissediyordu.

Beyaz gömlekli bir adam ona doğru geldi ve başıyla şöyle bir selam verdi. Hans bu selama karşılık verdi, bu adamı tanıyordu, o da doktorun ekibindekilerden biriydi. Bu adamlarla fazla bir teması yoktu, onları sadece arada sırada tesadüfen görüyordu, genellikle doktorun ofisinde. Onlar bağışçılardan sorumluydu. Tam olarak neyle uğraştıklarını, Hans ancak olaya müdahale etmek durumunda kaldığı zaman görüyordu. Jane Doe'da olduğu gibi.

Beyaz gömlekli adamın geldiği çelik kapıya az bir süre kala yolunu değiştirmek zorunda kaldı. Bu kapı diğerlerine göre daha sıkı emniyet tedbirlerine sahipti. Burada kişisel şifrenin yanında bir kart değil, parmak izi kullanmak gerekiyordu.

Hans'ın bu kapının arkasındaki odalara giriş izni yoktu. Daha doğrusu, tek başına değil. Doktorla birlikte bu odalara birçok kez girmişti. Orada geliştirme bölümünün gayriresmî laboratuvarları bulunuyordu. CerebMed binasında bilim adamı

larının genellikle gazeteler ve televizyonlarda gösterilen şeylerle uğraştığı ilk katın aksine, burada doktorun yakın çevresinden oluşan küçük bir ekip çalışıyordu.

Hans, duvardaki kütüphanenin arkasında bulunan ve bir başka bodrum katına inen merdivenleri düşündü.

Yani koğuşa.

Tam olarak ne yapması gerektiğini bilmeyen hiç kimse, koğuşun kapısını asla bulamazdı.

Bağışçıların odası aşağıda bulunuyordu, ancak Hans bu odaya neden ihtiyaç duyduklarını merak ediyordu. Ayrıca orada birkaç laboratuvar, o karmaşık makineyle doktorun “çıkarmak” adını verdiği şeyi yaptıkları zaman kullandıkları diğer cihazların bulunduğu bir tür oda vardı.

Hans mümkün mertebe bağışçıları düşünmemeye çalışırdı. Onların görüntüsünü gözlerinin önüne getirmekten ise her halükârda kaçınırdı.

Hayatında pek çok kötü şey görmüştü. Korkunç ama kaçınılmaz olan şeylerdi bunlar. Yine de bağışçıları her gördüğünde tüylerinin ürpermesine engel olamıyordu. Hans’ın korktuğu fazla bir şey yoktu, ancak onlar onu gerçekten de korkutuyordu.

Kimseyle karşılaşmadan iki defa daha yönünü değiştirdi, ardından da diğer ikisinin kendisini bekledikleri dar çıkışa ulaştı.

Anahtar gerçekten de içeriden kilide sokulmuştu. Hans anahtarı yerinden çıkardı, hemen yandaki küçük kutunun üzerine koydu ve kapıyı açtı. Etrafına bakındı, ancak diğer ikisinden iz yoktu. Yerden küçük bir taş aldı, kapanamayacağı şekilde kapı ile çerçevesinin arasına sıkıştırdı, sonra da dışarı çıktı.

İki dakika sonra Hans binaya geri döndü.

Doktora bir sorunları olduğunu söylemesi gerekiyordu.

Rosie, Christian'ı park yerinden aşağı yönlendirdi ve ana tren garına doğru sürmesini söyledi.

Artık silahı arkadan onun ensesine bastırmaktan vazgeçmişti, aksine arkasına yaslanmıştı ve kolunun alt kısmını bacağının üzerine koymuştu. Bu esnada tabancanın namlusu çapraz yukarıya yönelmişti.

Rosie'nin hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkması, Sibylle'ye yeni bir güç kazandırmıştı. Bir parça öne eğildi ve yandan Christian'a baktı. "Kimsin sen?" diye sordu ona. "Ve bana ne yaptınız?"

"Benden tek kelime bile öğrenemeyeceksin," diye karşılık verdi Christian kasvetli bir sesle. "Sonra, Hans bizi yakaladığında, her şeyi anlatacağım. Ve bunlar hiç hoşuna gitmeyecek."

"Boş ver onu," dedi Rosie. "Bırak arabayı sürsün. Gerisine sonra bakarız."

Sibylle karşılık verip başına neler geldiğini artık öğrenmek istediğini söyleyecekti, fakat Rosie onun ne demek istediğini anlamıştı. Bir kez daha başını salladı: "Sonra."

Kısa bir sessizlikten sonra Sibylle kadına döndü: “Peki, beni burada bulmayı nasıl başardın, Rosie?”

Rosie bir kahkaha attı. “Aslında oldukça maceralıydı. Ama nasıl olsa vaktimiz var ve Bay Pislik de bizi dinleyebilir. İşte, kız arkadaşına gitmiştin ya aniden evin önünde bir sürü polis belirdi. Onların senin yüzünden geldiğini hemen anladım. İçlerinden biri arabama gelip kendisini bana sözünü ettiğin o Başkomiser Grohe olarak tanıttığında, bundan emin oldum. Orada ne işim olduğunu sordu, ben de telefon etmem gerektiğini ve kurallara uyan bir şoför olarak araba kullanırken telefon etmemem gerektiğini bildiğim için, kenara çektiğimi söyledim. O da bana buradan hemen gitmemi söyleyince, ben de iyi bir şoför olarak dediğini yaptım.” Rosie bıyık altından güldü. “Binanın etrafında bir tur atıp uygun bir park yeri bulmak, sonra yürüyerek geri dönüp seni bir şekilde uyarma imkânı aramak niyetindeydim. Sonra bir sonraki sağa saptım ama o salak kargoculardan biri yolun tam ortasına park ettiği için şoför gelinceye kadar –bu arada, şoför de taş gibi bir delikanlıydı– beklemek zorunda kaldım. Sonra bir daha sağa saptım ve iki yüz metre kadar gittikten sonra kimi gördüm dersin? Geçen gün evimin etrafında dolanan o herif, evlerin arasında güzel Sibylle’ciğimle birlikte yürüyordu.”

Christian omzunun üstünden öfkeli bir bakış attı, fakat Rosie ona aldırış bile etmedi.

“Karşı tarafta da güya dikkat çekmeyecek gibi duran bir başka adam vardı, olsa olsa bir polis olabilirdi. Eyvah, dedim kendi kendime, onu şimdi enselediler, fakat polis efendi seni yakalamak için en küçük bir girişimde bile bulunmadı. Bu bana çok tuhaf geldi ama daha önce de içlerinden birinin böyle davrandığını anlatmıştın.”

“Evet, Komiser Wittschorek,” dedi Sibylle.

“Ben de arabamı oraya park ettim ve arada biraz mesafe bırakarak sizi takip ettim. Çocuğum, emin ol, kendimi Miss Marple¹⁰ gibi hissediyordum!”

Rosie dışarıya şöyle bir baktı ve ön tarafa seslendi: “Umarım gara en kısa yoldan gidiyorsundur, pislik.” Sonra tekrar Sibylle’ye döndü. “Sonra Regensburg’da birlikte o küçük otele gittiğinizde, bu herifle bir aptallık yapacağınızdan korkmaya başlamıştım. Sonra yalnız başına ve telefonu kulağında dışarı çıktığında, yine rahatladım.”

Sibylle öne tarafa baktı. “Komiser de sizden, değil mi? Sen de polis değilsin.”

“Ben ve polis olmak, ha?” Adam yüksek sesle güldü ve dikiz aynasından onlara baktı. “Bu Martin’in fikriydi. Asrın şakası. Hazır sırası gelmişken, adım Christian değil, Robert. Yani bana Rob diyebilirsin.” Görünüşe göre adam Rosie tarafından baskına uğratılmış olmanın şokunu üzerinden atmıştı. “Evet, haklısın, Komiser Wittschorek bizden biri. Onu gayet adil bir şekilde satın aldık.”

Adam tekrar gülerken Sibylle duyduğu hayal kırıklığından ve çaresizlikten ötürü bağırabilirdi. *Bu çılgınlık hiç bitmeyecek mi?*

Rosie kafası karışmış bir halde başını salladı. “N’olmuş Wittschorek’e?”

Sibylle derin bir nefes aldı. “Şu öndeki herif, Christian mıdır, Robert midir, artık her neyse, Wittschorek’le birkaç kez telefonlaştı. Bunu fark ettiğimde, bana kendisinin de polis olduğunu, bu meseleyi Wittschorek’le birlikte Grohe’ye fark ettirmeden

10 Agatha Christie’nin romanlarındaki ünlü İngiliz amatör dedektif (yay. n.)

çözmek istediklerini, çünkü onun muhtemelen bu canilerin suç ortağı olduğunu anlattı. Wittschorek de telefonda bunların doğru olduğunu söyledi.” Sibylle başını öne eğdi. “Hepsi yalan, sadece yalan. Bunu neden yapıyorlar?”

Rosie bir kez daha öne baktı ve başını salladı. “Çılgınlık, gerçekten çılgınlık.”

“Evet, dünden beri benim de aklımdan başka bir şey geçmiyor,” diye karşılık verdi Sibylle.

“Peki ya Başkomiser Grohe?” diye sordu Rosie, ancak soruyu soruş şekli, Sibylle’de birtakım nahoş duyguların uyanmasına neden oldu. “Bilmiyorum,” diye karşılık verdi. “Neden?”

Rosie ona pahalı bir vazo kırmış bir çocuk gibi baktı. “Şuraya gelelim, hemen anlatacağım.” Sibylle onun ne demek istediğini anladı ve tamam anlamında başını salladı.

“Şurada, gara girince sağa dön.” Rosie, emrini vurgulamak için avucuyla iki defa sert sert şoför koltuğunun arkasına vurdu, sonra tekrar Sibylle’ye döndü. “Evet, nerede kalmıştım? Hah, evet, Regensburg’da bütün yol boyunca sizi takip ettim, neyse ki eski püskü bir arabası olan bir delikanlıyı, elli avro karşılığında bindiğiniz taksiyi izlemeye ikna edebildim. O sigorta acentesine geri döndüğünüzde, ilk defa sizi izleyen o zombi dikkatimi çekti. O da beni görmüş olmalı, çünkü trendeyken köşe bucak beni aradı, ondan gizlenmek hiç de kolay olmadı. Şu başörtüsünü garda satın almıştım. İşte, saç rengim pek sıradan değil tabii. Münih’te peşinize takılmak daha kolay oldu ve bindiğim taksinin şoförüne özel bir dedektif olduğumu, Bay Pislik’in aldatılan karısının isteğiyle sizi takip ettiğimi çünkü adamın sekreteriyle, yani sizinle bir kaçamak yaptığını anlatınca, adam bunu çok heyecanlı buldu.” Sibylle son on beş dakika boyunca Rosemarie

Wengler'i kim bilir kaçınıcı kez inanılmaz bulduğunu düşündü. "İşte, sonra da sizinle ve o zombiyle aynı otele gitmeye cesaret edemedim, bu yüzden yakın bir yerde bir oda tuttum ve bir araba kiraladım. Bu sabah da otelinize fazla geç geldiğim için, az kalsın her şeyi berbat edecektim. Sabahın köründe dışarı çıkacağın hiç aklıma gelmemişti."

"Yerel bir kanalda, CerebMed ismindeki o şirket hakkında bir haber seyrettim," diye açıkladı Sibylle, "orada da Regensburg'da beni bodruma kapatan o adamı gördüm."

Rosie anlıyorum dercesine başını salladı. "Ben de şu pislik herif ve o zombi birlikte heyecanlı bir şekilde bir taksiye binmeden birkaç dakika önce otelinize geldim. Onları görünce senin burada olamayacağını düşündüm, onların peşinden gittim, park yerinde de zombinin bir yere saklandığını, şunun da binaya girdiğini gördüm. Gerisini biliyorsun zaten. Daha doğrusu, sana şimdi anlatacağım o önemsiz olay haricinde."

"Bana baksana, bana öyle demekten vazgeç artık." Rosie, ön taraftan seslenen Robert'e bakarak sırttı. "Pisliğin tekine başka ne diyeyim? Bu herifle aynı yatağa girmedin, Sibylle, değil mi?"

Sibylle hızlı hızlı başını iki yana salladı. "Hayır, girmedim." *Tanrı'ya şükür, hayır.*

Gözle görülür bir şekilde rahatlayan Rosie, ilerleyen dakikalarda adamı dört, beş sokaktan daha yönlendirerek, büyük bir otele götürdü.

Adam Renault'yu yüksek binanın arkasına park ettikten sonra Rosie ona doğru eğildi: "Sakın durumu yanlış değerlendireyim deme, Rob. Saçmalayacak olursan, seni hiç tereddütsüz lobinin tam ortasında vururum. Hayatımın yarısını rezil bir ayyaştan dayak yiyerek geçirdim ve bu süre boyunca şiddet düşkünü herif-

lere karşı geliştirdiğim bir tür psikozu kontrol altında tutmakta çok zorlanıyorum. Senin gibi bir domuzu gebertmenin bedeli hayatımın geri kalanını hapiste geçirmekse, bunu güle oynaya yaparım. Anlaşıldı mı, *Rob?*”

Sibylle boş gözlerle Rosie'ye baktı. *Hiç fotoğraf yok, kocasının tek fotoğrafı bile yok.*

“Yolcu koltuğundaki çantamı alabilir misin lütfen?” dedi Rosie, Sibylle'ye dönerek. “Ama bekle de önce dışarı çıkalım.” Sonra işaret parmağıyla birkaç kez Robert'in omzuna vurdu. “Haydi bakalım, aşağı!”

Sibylle onun arabadan inmesini bekledi, sonra da Rosie'nin ön koltuktaki çantasına uzandı. Çanta koyu renk deriden yapılmıştı ve küçük bir sırt çantası biçimindeydi.

Otelin geniş lobisinden geçerken, Rosie, Robert'in hemen arkasından geliyordu. Kıvrık kolunun ve elinin üzerine örtmüş olduğu başörtüsü, tuttuğu silahın görünmesini engelliyordu.

Sibylle ise Rosie'yi süzüp duruyordu. *Dayak yemiş öyle mi? Hem de yıllarca?*

Robert'in kaçmaya çalışması durumunda, onu gerçekten vurup vurmayacağını merak ediyordu. *Tanrım.* Bunu gerçekten de kestiremiyordu, neyse ki Rosie'nin bunu yapmak veya yapmamak arasında karar vereceği bir durum şimdilik söz konusu değildi.

Oda, otelin dört asansöründen biriyle ulaşılabilen altıncı katındaydı. Modern döşenmişti ve birbirine bitişik tek kişilik iki yatağı bulunuyordu. Kapının hemen yanındaki küçük girişte, küçük bir kutucuk vardı, Rosie'nin elindeki plastik kartı oraya sokmasıyla birlikte içerideki bütün lambalar yanmış ve düz ekran televizyondan hafif bir müzik yükselmeye başlamıştı.

Rosie başörtüsünü kolundan çekti ve Robert'i itekleyerek odaya soktu. Onu yine ite ite bir sandalyeye götürdü ve oturması için omuzlarından bastırdı. Adamın oturmasıyla birlikte de bir adım geri gitti. "Sibylle, etrafına biraz bak bakalım, Bay Pislik'i bağlayacak bir şeyler bulabilecek misin?"

Sibylle odada etrafına bakındı. İşe yarar bir şey bulamayınca şaşırtıcı büyüklükteki banyoya gitti, fakat orada da bir şey bulamadı.

Aradığını, banyonun tam karşısında bulunan iki kapılı gömme dolapta buldu.

Raflardan birinde, elbiselerin temizliğe verilmesinde kullanılan beyaz bir çamaşır torbası vardı. Bu torba uzun, bükülmüş bir iple üst ucundan çekilmek suretiyle kapanabiliyordu.

"Bir makasın olma şansı var mı acaba?" diye bağırdı, torbaya uzanarak. Gerçekten de Rosie'nin çantasında bir tırnak makası vardı ve bir dakika sonra Sibylle ipi çıkarıp ona uzattı. Rosie ipe baktı: "Çok iyi. Onu kurtulamayacağı şekilde bağlayabileceğini düşünüyor musun?"

Sibylle tereddüt etti. "Bugüne dek böyle bir şey hiç yapmadım."

"Ben de ama önemli değil. Tut şunu, gözünü üzerinden ayırayım deme."

Rosie silahı ona uzattı, fakat Sibylle korkuyla ellerini kaldırdı. "Hayır, bu..."

"Sibylle, bu pisliğin sana neler yaptığını unuttun mu? Seni nasıl aldattığını ve nasıl kullandığını?"

Sibylle daha fazla tereddüt etmeden tabancayı aldı ve Robert'in göğsüne dayadı. Ama yine de elleri titriyordu.

Birkaç dakika sonra, acı dolu birkaç çığlğın eşliğinde, Robert'in elleri sırtında birbirlerine ve sandalyenin arkalıına bağlanmıştı. Rosie silahı tekrar eline aldı ve başparmağıyla küçük bir mandalı aşağı indirmek suretiyle emniyete aldı. *Bu kadın nasıl oluyor da silahlardan anlıyor?*

“Evet, çocuğum, şimdi anlat bakalım, birden var olmayı bırakan oğluna neler olmuş?”

“Kan dolaşımını engelliyorsun,” diye araya girdi Robert. “Ellerime kan gelmiyor. Gevşet şu ipi biraz.”

“Öyle bir şey yapmayacağım,” dedi Rosie sakın bir sesle, “çeneni kapamazsan biraz daha sıkarım, haberin olsun.”

Sibylle bir an için Robert'e baktı ve onun yüzüne vurmayı ne kadar istediğini düşündü. “Lukas'la ilgili düşüncelerin bana yapay bir şekilde yerleştirildiğini artık biliyorum, Rosie. Ama hâlâ sanki kendi çocuğumu elimden almışlar gibi canımı yakıyor, anlıyor musun? Anladığım kadarıyla bir tür hipnoz gibi özel bir yöntemle, bir çocuğun yaşamının tümünü zihnime yerleştirmişler.”

Rosie şaşkınlıkla ona baktı. “Hipnoz mu?”

“Evet,” dedi Sibylle ve bildiği her şeyi ona kısaca anlattı. Rosie bu esnada sık sık Robert'e bakıyordu. Bu bakışlar adamda birtakım kötü önseziler uyandırıyor olmalıydı ki tüm bu zaman boyunca ağzını açıp tek bir kelime bile etmemişti.

Sözlerini bitirdiği zaman Sibylle ayağa kalktı ve banyoya gitti. Orada kapalı klözet kapağının üzerine oturdu, öne doğru eğildi ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kısa bir süre sonra da Rosie onun yanına geldi. Sibylle'nin yanında durdu, onun başını yavaşça yumuşak karnına bastırđı ve saçlarını okşadı.

“Haydi, çocuğum. Bu korkunç bir hikâye, fakat artık yalnız değilsin. İhtiyar Rosie sana yardım edecek. Ben daha nelerle başa çıkmış kadınıam!”

Sibylle yavaşça ellerini aşağı indirdi ve Rosie'ye baktı. Gözlerinin önünde yaşlardan oluşan bir perde bulunduğú için, birkaç saniyeliğine onu üzerinde ateş kırmızısı bir bulut bulunan açık renkli bir şey olarak gördü.

“Bana anlatmak istediğın bir şey vardı, Rosie.”

“Evet, haklısın. Bunun bir hata olup olmadığını bilmiyorum, fakat... O binanın önünde, o heriflerin seni tehdit ettiğini gördüğümde, Grohe'ye telefon ettim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum, yani Münih polisini arasam, bir şeyler yapıp yapmayacaklarından bile emin değildim! Grohe'ye haber verdiğimde, onun gereken her şeyi yapacağını düşünüyordum. Umarım bu bir hata değildi.”

Sibylle bir süre düşündü. “Bilmiyorum ama aslında yaptığının yanlış olduğunu sanmıyorum. Neyse ki Wittschorek'le değil de Grohe'yle konuşmuşsun. Başkomiser Münih polisine haber verecek olursa, daha da iyi. Wittschorek nasıl olsa burada olduğumu biliyor, bu yüzden endişelenmene gerek yok, yanlış bir şey yapmadın.”

Karşısındaki yuvarlak yüzdeki rahatlamayı bariz bir şekilde görebiliyordu.

“Bir de... kocana ne olmuştu, Rosie?”

“Aman, bırak şimdi kocamı. Şu içerideki herifi ne yapacağız, asıl onu düşünmemiz gerekiyor.”

“Lütfen,” dedi Sibylle.

Rosie başını uzatıp odaya hızlı bir bakış fırlattı, sonra da kapıyı kapadı. Ardından da küvetin kenarına oturdu ve tereddütlü bakışlarla Sibylle’yi süzdü.

“Birkaç yıl boyunca çocuk sahibi olmaya çalıştık, fakat başarılı olamadık. Doktorlar ikimizin de sağlıklı olduğunu ve stres yapmamamızı, o zaman başarılı olacağımızı söylüyordu. Fakat bir türlü olmuyordu işte. Bir süre sonra da pes ettik. Gerhard her zaman bir bardak bira içmeyi seven biriydi, fakat ilerleyen yıllarda gerçek bir ayyaş olup çıktı. Akşamları bardan geldiğinde bana küfürler yağıdırıyordu ve günün birinde, yine sarhoş eve gelmesinden şikâyet ettiğimde, yüzüme vurdu. Sonra da... Ondan boşanmak istedim, ama aniden hamile kalıvermiştim. Bunun evliliğimizi kurtarabileceğini ve onu içmekten vazgeçirebileceğini sanmıştım ama öyle olmadı. Buna sevinmek yerine tek kelime etmeden evden çekip gitti. Saatler sonra zil zurna sarhoş eve geldiğinde de kavga etmeye başladık, bana bu çocuğun kendisinden olmadığını, kendisinin çocuk yapamadığını söyledi. Ona bunun saçma olduğunu anlatmaya çalıştım, fakat sarhoş haldeyken onu bu düşünceden bir türlü vazgeçiremedim. Bana ‘orospu’ dedi, ‘sadakatsiz sürtük’ dedi, sonra bana tekrar vurdu. Bu yaptığı haksızlığa son derece öfkelenmişim ama ona karşı koyamıyordum. Sonunda, artık dayanamayacak noktaya geldiğimde, artık sadece onun canını yakmak istedim. Onun o kıpkırmızı, ayyaş suratına baktım ve haklı olduğunu, o geceleri bar bar gezip kafayı çekerken bir sürü herifle yatağa girdiğimi, bunların sayısının, çocuğun babasının kim olduğunu tahmin

bile etmeme izin vermeyecek kadar fazla olduğunu haykırdım.” Rosie, kapalı gözleriyle birkaç saniye boyunca derin derin nefes aldı. “Bunun üzerine Gerhard karnıma tekme attı. Sadece bir kere de değil, yere düştüğümde de karnıma defalarca vurdu. Karnımda, çocuğumuz olmaya başlayan o şeyi, tekmeleme tekmeleme dışarı çıkardı.” Rosie sustu ve başını önüne eğdi.

“Aman Tanrım,” dedi Sibylle, kendisinin içinde bulunduğu durumu tümüyle unutarak. *Aman Tanrım.*

“Hastanede bir daha çocuğumun olamayacağını söylediler. Bunun nasıl olduğunu sorduklarında da herhalde benden önce binlerce kadının anlattığı o merdivenden düşme hikâyesini anlattım.”

“Ama neden? O domuzu neden şikâyet etmedin?”

Sibylle, Rosie’nin gözlerine dolan yaşları görüyordu. Bu kadını bu halde görmek çok sarsıcıydı.

“Benim suçumdu da ondan,” dedi Rosie çatlak bir sesle. “Ona birçok erkekle birlikte olduğum saçmalığını anlatmasaydım, olay bu noktaya asla gelmezdi. Çocuğumun hayatıyla aptalca bir oyun oynadım. Ve çocuğum bu oyunu kaybetti.”

“Ama bu...” Sibylle, bir şeyler söylemenin anlamsız olduğunu fark etti. “Yani... sonra onun yanında mı kaldın?”

Rosie başını salladı. “Evet, yirmi üç yıl boyunca.”

“Peki seni... tekrar dövdü mü?”

“Evet. Yirmi üç yıl boyunca. Bu süre boyunca çocuğumun ölümünün bedelini ödedim. Ta ki karaciğeri daha fazla dayanamayıp nalları dikene kadar.”

Sibylle başka ne söyleyebileceğini bilemiyordu.

Bu yüzden de Rosie baldırına kuvvetli bir şaplak atıp ayağa kalkınca korkuyla irkildi. “Tamam, bu kadar yeter. Şimdi en azından başta çocuğunu bulmakta sana neden yardım etmek istediğimi biliyorsun. Ama şimdi ne yapacağımızı düşünmek zorundayız. İhtimallerden biri, bu herifi polise teslim etmek ve bütün hikâyeni anlatmak. O ahlâksız Komiser Wisso... neydi adı?”

“Martin Wittschorek,” dedi Sibylle. “Bilmiyorum, Rosie. Polise ne anlatacağız ki? Regensburg’da kaçırıldığımı ama kimselerin beni tanımadığını mı? Polisin beni adam kaçıran suçluların muhtemel suç ortağı olarak aradığını mı? Wittschorek’e gelecek olursak... Durumunu nasıl ispat edeceğiz? Nasıl olsa kimse benim söylediğim bir şeye inanmıyor. Bir de o sahte Doktor Muhlhaus var. Onu personelin içinde bulsam bile, bana yaptıklarını nasıl ispat edeceğim? Hayır, Rosie, sanırım bunun faydası yok.”

Jane Doe, demişti Robert ona. Haklı değil miydi? Neredeyse ölü sayılmaz mıyım? Jane Doe. Kimliği belirsiz ceset, kadın.

“Durumu böyle değerlendirmen iyi,” dedi Rosie, “çünkü ben de aynısını düşünüyorum. Polis herhalde fazla bir şey yapamayacak ve içerideki herif de iyi bir avukatla iki saat sonra serbest kalır. Bana kalırsa yapabileceğimiz tek bir şey var: Bu şirketin neler yaptığını kendi başımıza bulmalıyız.”

Kadın bir elini Sibylle’nin omzuna koydu. “Ne dersin?”

Sibylle hemen cevap vermeyince, Rosie ellerini çırpı. “Haydi ama! Bu insanlar seni kaçırdılar, sana işkence ettiler ve tüm hayatını elinden aldılar, Sibylle! Bundan paçayı kurtarsınlar mı yani? Ve sıradaki kadına da aynı şeyleri mi yapsınlar? Sibylle?”

Sibylle, kendisi de çok şeylere tahammül etmek zorunda kalmış olan bu kadına baktı. Çok fazla acı, hem bedensel hem

de, daha da önemlisi, ruhsal acı çeken bir kadın. Çocuğunu kaybetmiş bir kadın.

Çocuğunu kaybetmiş...

“Tamam,” dedi sonra, içinde bir yerde bu kararın doğru olduğunu hissediyordu.

“Haydi o zaman. Yine de yanımızda iyi kötü koz olarak kullanabileceğimiz biri var. Gidelim de şu uğursuzun ne yaptığına bir bakalım.” Rosie arkasına döndü ve banyodan çıktı. Sibylle de onun peşinden gitti.

Robert durumunda herhangi bir değişiklik olmadan, elleri arkadan bağlı bir şekilde oturuyordu ama Rosie yine de onun etrafından dolaşıp düğümün sıkı olup olmadığını kontrol etti. Sibylle yatağın kenarına oturdu ve ona baktı.

“Bana hayatımı neden mahvettiğinizi anlat! Size ne yaptım? Kafama sadece Lukas’la ilgili anıları yerleştirmediniz ya! Johannes ve Elke ne olacak? Neden olduğumdan farklı görünüyorum? Ben... gerçekten Sibylle Aurich miyim?”

Adam başını salladı ve garip sesler çıkararak gülmeye başladı. Durumu göz önüne alındığında bu çok tuhaf bir şeydi ve Sibylle sırtında buz gibi bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Ama bir an sonra bu tuhaf durum sona erdi ve Robert sırtarak ona baktı. “Bir bilseydin. Aslında sana seve seve anlatırdım, ama maalesef...” dedi ve bir köpeğin dikkatini çekmek istermiş gibi dilini şaklattı, “maalesef bunu yapamam.”

“Boş ver, Sibylle,” diye araya girdi Rosie, “zaten Bay Pislik’in fazla bir şey bildiğini sanmıyorum. Bence o gerekenden fazlasını bilmeyen basit bir yarıdakçı. Zekâsı sadece kadınlara yalan söylemeye yeterli. Onun nasıl bir salak olduğunu görmüyor musun?”

Robert'in suratındaki gülümseme bir anda yok oldu. Bağlarını öyle şiddetle çekiştirmeye başladı ki az kalsın sandalyesini devirecekti.

"Vakti geldiğinde seninle bizzat ben ilgileneceğim, seni gidi kızıl cadı!" dedi dişlerinin arasından, bağlarını birkaç kez daha çekiştirdi, sonra da soluk soluğa sakinleşti.

Rosie, Sibylle'ye döndü. "İşte, dediğim gibi!"

Son bir kez düğümün sıkılığını kontrol etti, sonra da filmlerdeki katiller gibi pantolonunun arka cebinden tabancayı çıkardı. Onu namlusundan tutarak Sibylle'ye uzattı. "Şunu al ve bir saçmalık yapmamasına dikkat et. Ben aşağıda, lobide biraz internette dolaşıp o acayip şirket hakkında bir şeyler bulup bulamayacağıma bakacağım."

Sibylle tam silahı almak istiyordu ki Rosie onu geri çekti. "Ayrıca yine çirkefleşecek olursa, onu kolaylıkla yola getirebilirsin. Hemen ateş etmene gerek yok, bunu yaparsan, şöyle..." Rosie tabancayı bir miktar yukarı kaldırdı, sonra da kabzasını adamın başının arkasına indirdi. Robert'in başı acı dolu bir inlemenin eşliğinde önce arkaya, sonra da yana devrildi. Sibylle elinde olmadan şaşkınlık dolu bir çığlık attı, Rosie de yapmacık bir hareketle elini ağzına götürdü. "Hay aksi," dedi. "Aslında hafifçe... Galiba istediğimden biraz daha hızlı oldu."

Elini kabzanın çarptığı yere uzattı, fakat daha dokunamadan adam inledi ve gözlerini açtı. Başını sallayarak yüzünü buruşturdu. "Seni iğrenç şey!"

Rosie, tabancayı Sibylle'ye uzattı.

"Sana gösterdiğim gibi yap. Ama biraz daha hızlı vurabilirsin."

39

“Gerizekâli!” diye bağırdı doktor, Hans’ın durumu kısaca anlatmasından sonra. Ardından da avucunu masaya vurdu. “Bazen inanamıyorum, o gerçekten de benim...” Cümlesini bitirmeden sustu ve başını salladı.

Karşısında durduğum için cümlesini bitiremedi, diye geçirdi içinden Hans. Zaten doktor ilk defa onun varlığında Rob’un aleyhinde bir şeyler söylüyordu ve Hans bunun kendisine memnuniyet verdiğini fark etti.

Diğer aptallıkların yanı sıra, bu Rob’un yaptığı ikinci ciddi hataydı. İlki, Jane Doe’nun yaşama döndürülmesine yol açmıştı. Aslında bunun için vakit henüz gelmemişti.

“Bul onları, Hans. Onları hızlı bir şekilde bulmalısın.” Doktor taş kesilmiş bir yüzle bakıyordu ona. “Sakın unutma: Jane’in saçının teline bile zarar vermemelisin. Analiz edebilmem için ona akli başında ve sağlıklı olarak ihtiyacım var. Ama sonra...”

“Baş üstüne” diye karşılık verdi Hans.

“Ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Rob’un isteyerek ortadan kaybolduğunu sanmıyorum. Jane’in onu güç kullanarak etkisiz hale getirmiş olması da bence imkânsız.”

Doktor başını salladı. “Rosemarie Wengler mi?”

“Onu trende görmedim ama bir yerlere gizlenmiş olma ihtimali de var.”

“Eğer öyleyse, Rob’u o alt etmiştir, şimdi de polise gidiyor olabilirler. Belki daha da cesurdurlar. Öyle ya da böyle, tek yapmamız gereken beklemek.”

Hans evet anlamında başını salladı.

“Jane’i çok merak ediyorum,” dedi doktor ve Hans bu sözlerin kendisine söylenmemiş olduğunu anladı. “Çok merak ediyorum.”

40

Rosie'nin geri dönmesi yaklaşık yirmi dakika sürdü.

Robert'le odada yalnız oldukları sürenin ilk dakikalarında, adam baldan tatlı sözlerle Sibylle'yi bağlarını çözmeye ikna etmeye çalışmıştı. Sibylle'nin bu çabaya hiç karşılık vermemesi üzerine, bu defa da ona tehdit üzerine tehdit savurmuştu. Sibylle ayağa kalkmış, banyoya gitmiş, tuvaletini yapmış, ardından uzun uzun ellerini yıkamış ve yüzüne bir miktar su sıçratmıştı. Bu esnada tabancası ise hep üzerindeydi.

Tekrar odaya döndüğünde, Robert derhal konuşmaya başladı. "Hans'ın bizi bulması uzun sürmeyecek. O yıllar boyunca yabancı lejyonunun en seçkin birliğindeydi, bu işlerden anlar yani. Emin ol, oyalanmayı da sevmez. İkinizin de gırtlığını ağır ağır kesmekten büyük zevk alacaktır. Beni bırakırsan, sana bir şey olmayacak. Hemen çekip gideceğim. Hey, ben sana bir şey yapmadım ki zaten? Hans senin canını yakmak istiyor. Eee, ne dersin?"

"Sanırım Rosie'nin biraz önce gösterdiği şeyi deneyeceğim? Sen ne dersin buna?"

Bunun üzerine Robert sesini kesti.

Rosie tekrar odaya girdiğinde, elindeki birkaç kâğıdı sallayarak sırttı. “Bil bakalım ne buldum? İstisnai bir durum olsa da şans bu defa yüzümüze güldü.”

Rosie kendisini yatağa bıraktı, Robert’e kışkırtıcı bir şekilde göz kırptı ve boştaki eliyle yatağa pat pat diye vurdu.

“Yanıma otur, Sibylle. Bunu görmen lazım.”

Sibylle ilk olarak tabancayı Rosie’nin kucağına bıraktı. Bu şeyden kurtulduğuna seviniyordu. Merakla basılı sayfalara bakmaya başladı.

“Burada CerebMed Microsystems’in 1996 yılında kurulduğu yazıyor. Firmanın tek sahibi Profesör Doktor Gerhard Haas. İnternette bu adam hakkında bir sürü yazı ve fotoğraf var. Kimlerle fotoğrafı olduğuna inanamazsın, adam büyükşehir belediye başkanından bile itibarlı olmalı. Ayrıca üniversitede de hoca ve üniversite hastanesinin önemli adamlarından biri. Sonuçta CerebMed beyin cerrahisi ve beyin araştırmaları için cihazlar geliştiriyor, ayrıca bir de benim gibi konuyla ilgisi olmayan birinin ifadesiyle, beyin hasarlarını tamir etmek için yöntemler üzerinde çalışma yapan tıbbi bir araştırma bölümüne de sahip. Bugüne dek bazı başarılar da...”

“Rosie, kusura bakma, bunların hepsini biliyorum zaten. Şans yüzümüze güldü derken ne demek istiyordun?”

Rosie’nin yüzünde, sanki Sibylle’ye büyük bir hediye verecekmiş gibi bir gülümseme vardı. En alttaki kâğıdı çekip aldı ve diğerlerinin üstüne koydu. Üzerinde, üç renkli fotoğrafın eklenmiş olduğu bir metin vardı. Fotoğraflarda çok sayıda insan göze çarpıyordu, gruplar halinde ayakta duruyorlardı, çoğunun elinde bir içki bardağı vardı.

“Bu, firmanın onuncu kuruluş yılı törenine dair bir yazı,” diye açıkladı Rosie. “Bir sürü önemli insan var tabii ki ama şu gruba bir baksana.” Rosie en alttaki fotoğrafı işaret etti. Sibylle ayrıntıları daha iyi görebilmek için başını biraz yana eğdi ve gözlerini kıstı. Güler yüzlü dört adamın görüldüğü fotoğrafın altındaki metninde şunlar yazıyordu:

Prof. G. Haas, U. Schilling, Kaymakam Dr. Klein ve R. Haas (soldan sağa)

R. Haas mı? Sibylle sağ baştaki adamın yüzüne bir kez daha baktığında, Rosie’nin ne demek istediğini anladı. Orada görülen adam, şu anda kısıvrak bağlı olarak hemen yanındaki sandalyede oturuyordu.

“Evet, ne dersin çocuğum? Anlaşılan bizim Bay Pislik patronun oğlu. Buna şans denmez de ne denir?”

Sibylle hâlâ şaşkınlık içindeyken başını salladı. “Evet, öyle denir herhalde.”

Sonra fotoğrafa bir kez daha baktı. Robert aslında tam olarak sağ başta değildi. Yanında kısmen görülen başka biri daha vardı ve Sibylle biraz daha dikkatle bakınca onu da tanıdı: Bu hiç şüphesiz o korkunç gözleri olan adamdı, hani Hans dedikleri. Üzerinde kısa kollu bir tişört vardı ve sağ kolu gevşekçe aşağı sarkıyordu. Kolunun alt kısmında bir şeyler vardı, sanki baskıya girerken renkler birbirine karışmıştı. *Ya da sanki...*

Sibylle kâğıdı Rosie’nin elinden aldı ve gözlerine yaklaştırdı. Elleri aniden titremeye başlamıştı, bu yüzden de yoğunlaşabilmek için çaba harcaması gerekiyordu. Ama titremesine rağmen, Hans’ın kolunun alt kısmındakinin birbirine karışmış boya olmadığını görüyordu artık. Mavi bir dövmeydi bu. Kolunun alt kısmının tümünü kaplıyor, elinin üzerine kadar uzanıyordu.

Sibylle birkaç saniye boyunca fotoğrafa bakakaldı. Sanki kafasının içinde bir vakum oluşmuş, kafatasının üstünü aşağı çekmeye çalışıyor gibiydi. Etrafındaki her şey dönüyor, başındaki çekimin acısı onu öldürecekmiş gibi oluyordu, ta ki... bu acı gırtlaktan gelen, kısa bir haykırıyla boşalıncaya kadar.

Bu arada kâğıt elinden düşmüştü. Tek yaptığı boş gözlerle uzaklara bakmaktı, Rosie'nin endişeli yüzü karşısında belirin-
ceye dek bu halde kaldı.

“...söylesene, neyin var!” dediğini duyuyordu ona.

“O mavi dövme.” Sibylle, boğazında aniden beliren öksürme hissini gidermek için yutkundu. “Rosie... o adam, Hans... O benim oğlumu kaçırdı.”

Bakışları çapraz karşısında oturan sandalyeye bağlanmış adama takıldı, vücudunun içinden kızgın bir şeyler akmaya, gözlerinin önünde kırmızı bir perde çılgınca dans etmeye başladı.

Rosie bir şeyler söyledi veya bağırdı, fakat Sibylle onu anlamadı. Odanın içi aniden altüst olmuş ve fırl fırl dönmeye başlamıştı, tam o anda Sibylle ayağa fırladı ve çatallaşan bir sesle bağırdı: “Seni domuz!”

Öncesinde bir adım attığı mı yoksa adamın üzerine bir sıçrayışta mı atladığını bilemiyordu. Büyük bir hızla ona çarpıp koltukla birlikte arkaya devrildiklerinde de en küçük bir acı hissetmedi. Robert ise bir çığlık attı, ağzı Sibylle'nin kulağına o kadar yakındı ki acı dolu bu çığlık onun az da olsa kendini toplamasına yardımcı oldu.

Bir yerlerden destek alarak doğrulmaya çalıştı, tepetaklak duran bir L harfi gibi ters dönmüş sandalyeye bağlı olan Robert'in göğsüne oturarak sırtını onun bacaklarına yasladı. Dengesini sağladıktan sonra o şeytani suratın tam karşısında olduğunu

gördü ve farkında bile olmadan ellerini birer yumruğa dönüştürerek adamın suratına indirmeye başladı.

“Seni gidi aşağılık, iğrenç domuz!” diye bağırdı ve adamın suratına bir kez daha vurdu, “çocuğuma ne yaptınız?”

Bir sonraki darbe adamın ağzının ortasına indi. “Sen bütün bu zaman boyunca bunu biliyordun, aşağılık yaratık!”

Sibylle sonra başka bir şey söylemedi. Soluk soluğa ağlıyor, bağılıyor ve vuruyordu. Tekrar tekrar. Robert kan içinde kalmıştı. *Umurumda değil. Geberip gitsin.*

Ona kaç kere vurduğunun farkında bile değildi ama birden yumruğunu adamın yüzüne indiremedi. Birisi yukarı kalkan kolunu tutmuştu.

“Dur artık,” dediğini duydu Rosie’nin sesini hemen yanı başında. “Ona daha ihtiyacımız var.”

Sibylle aşağıya, altındaki surata baktı ve birden bütün gücünün yok olup gittiğini, gövdesini dik tutmakta bile büyük güçlük çektiğini hissetti. Büyük bir tiksintiyle Robert’in göğsünden yana doğru yuvarlandı, bir an için soluk soluğa dört ayağının üzerinde bekledi, sonra da ayağa kalktı. Rosie’ye doğru bir adım attı ve öylece kollarının arasına yığılıverdi.

Lukas, diye geçiriyordu aklından hiç durmadan. Lukas. Lukas, Lukas!

“Yavrum...” dedi sonra. “Oğlum gerçekten var, Rosie! Bunu bütün bu zaman boyunca hissettim. Bu domuzlar oğlumu kaçırdılar.”

Sibylle’nin vücudu dizginsiz bir ağlama kriziyle sarsılıyordu. Yüzünü Rosie’nin omzuna bastırdı ve kendisini acıya teslim etti. Rosie de bir elini onun başının üzerine koydu ve sessizce bek

ledi. Sibylle de bu şekilde bir süre durdu, Rosie'nin kazağındaki yok olmaya yüz tutmuş parfüm kokusunu ciğerlerine çekti ve o dövmeli kolun oğlunu arabaya çekip kapıyı kapattığı sahneyi tekrar tekrar düşünmesine engel olmadı. *Ama bu nasıl oldu? Ben... araba köşeyi döndüğü zaman durdum, ama...* Daha sonra olanların üzerine karanlık bir perde örtülmüştü ve kendisi de bu perdeyi çekmeyi bir türlü başaramıyordu.

Yerdeki herif küfürler ederek kıvranıyordu. Robert'in oğlunun kaçırılmasının sorumlularından biri olduğunu ve oğlunun nerede bulunduğunu, sağlığının nasıl olduğunu bilmesi gerektiğini düşündükçe, içinde bir şeylerin değiştiğini de hissediyordu. İçinde, daha önce asla hayal bile edemeyeceği soğukluk ve yoğunlukta bir öfke yükseliyordu. Bu soğukkanlı öfke içinde hortum gibi dönüp duruyordu, tam ortasında da oğlunun kendisinden yardım isteyen yüzü görünüyordu. Onun gözlerindeki paniği ve ağzını kapayan mavi dövmeli eli de görüyordu.

Sibylle bir an için gözlerini kapadı ve bu duygusunun bilincinin en ücra köşesine kadar ulaşmasını bekledi. Gözlerini tekrar açtığı anda, aradığı şeyin yatağın üzerinde olduğunu gördü. Sibylle tabancayı aldı ve hâlâ sırtüstü yatmakta olan Robert'e doğru yürüdü. Başparmağıyla Rosie'nin yaptığı gibi emniyet mandalını açtı ve namluyu Robert Haas'ın kafasına doğrulttu. Namlunun ucu hafifçe titriyordu. *Ama yine de isabet ettirebilirim.*

"Oğlum nerede?" diye sordu boğuk bir sesle. "Üç dediğimde ölmüş olacaksın." Rosie de Robert de Sibylle'nin şaka yapmadığını anlamıştı.

"Sibylle," dedi Rosie yavaşça, ama karşılık alamadı.

"Sibylle, lütfen."

"Bir," dedi Sibylle dümdüz bir sesle.

Robert ardına kadar açılmış gözleriyle tek kelime etmeden suratına doğrultulmuş tabancaya bakıyordu.

“Hapse gireceksin, Sibylle, bu pislik herif buna değmez,” dedi Rosie.

“İki.”

Rosie içini çekti. “Bırak da ben yapayım, onu konuşturmasını bilirim. Lütfen.”

“Ve ü...”

“Hayır, yapma!” diye bağırdı Robert. “Ateş etme. Oğlun CerebMed’de, şirket binasında. Durumu iyi. Gerçekten.”

“Ona ne yaptınız?” Silahın namlusu hâlâ Robert’in yüzüne çevriliydi.

“Hiçbir şey, gerçekten. Durumu iyi,” dedi adam çabuk çabuk. “Şu lanet olası şeyi suratımın önünden çek.”

“Onu neden kaçırdınız?” Silah tutan el, azıcık olsun kıpırdamamıştı.

“Çünkü... Tanrım, o... çünkü görmemesi gereken şeyler gördü.”

“Ne gördü?”

Robert kıvrandı. “İşte, yani... araştırmayla... doktorun araştırmasıyla ilgili şeyler.”

“Doktorun mu? Hangi doktorun?”

“İşte, doktor... Babam yani.”

Sibylle tabancayı onun suratına biraz daha yaklaştırdı. Namlunun ucu artık alnından sadece birkaç santimetre uzaktaydı.

“Lukas’ın babanın çevirdiği dolaplarla nasıl bir ilgisi olabilir? Ha? Konuş çabuk!”

Robert iki üç defa art arda nefes aldı, sonra da var gücüyle Sibylle'ye bağırdı: "Çünkü sen orada çalışıyordun, salak karı!"

Sibylle boş gözlerle ona bakıyor ve ne duyduğunu anlamaya çalışıyordu. *CerebMed'de mi çalışıyordum? Ben mi?* "Bu saçmalık da ne demek oluyor?" dedi, namluyu adamın alnına bastırarak. *Ben Münih'te miydim? Münih'e gelmeyeli bir asır oldu.* "Bana gerçeği söyle, göt herif. Oğlumu bulmak istiyorum ve yemin ederim, bana yalan söylersen seni şuracıkta gebertirim!"

"Manyak karı, bir hafta öncesine kadar bizim yanımızda çalışıyordun, oğlun da şirkette görmemesi gereken bir şeyler gördü. Bu kadar. Şimdi istersen beni vurabilirsin. Bir kelime daha söylersen nasıl olsa doktor beni gebertecek."

Sibylle tabancayı aşağı eğdi ve ayağa kalktı.

"Bir hafta öncesine kadar mı dedin, pislik herif?"

Robert ona cevap vermedi. Başını yana çevirdi ve gözlerini kapadı.

"Bir hafta öncesine kadar," diye tekrarladı Sibylle, kendisini yatağın üzerine bırakarak. "Lukas'ı bir hafta önce mi kaçırmışlar yani? Ve beni..."

"Evet, ama... Senin iki ay önce saldırıya uğradığını sanıyordum."

Johannes, Elke, Regensburg... Bu kelimeler gözünün önünde bir flaş gibi yanıp sönüyordu.

Sibylle başını salladı. "Ben de öyle sanıyordum, Rosie. Bu meseleyle sonra ilgileniriz. Şimdi Lukas'a gitmem lazım."

"Polisi çağıralım mı?"

“Hiç durma, polisi çağırdığın anda çocuk öldü demektir,” dedi Robert. “CerebMed’e polis ayak bastığı anda Hans ne yapacağını biliyor.”

Lukas gerçekten de kaçırılmasına neden olacak kadar önemli şeyler gördüyse, bu boş bir tehdit değildir herhalde. İyi düşün, aklına bir şeyler gelmeli, mutlaka!

“Neden tutsak değiş tokuşu yapmıyoruz?” diye sordu Rosie, ardından da Sibylle’nin şaşkın bakışlarını fark edince, Robert’i işaret etti. “Senin oğlun onlarda, patronun oğlu da bizde. Onları değiş tokuş yapalım işte.”

Robert’in dudaklarından çılgınca bir kahkaha koptu. “Beni değiş tokuş yapacaklarını sanıyorsanız... Burada neler olup bittiğinin farkında bile değilsiniz! Haydi onu ara da önerini yap. Beş dakika sonra Hans oğlunla ilgilenir.”

Rosie soran gözlerle Sibylle’ye baktı. “Ne dersin?”

“Bu pislik bana o kadar çok yalan söyledi ki artık ağzından çıkan hiçbir şeye inanmıyorum. Ama söylediği mantıklı geliyor.”

“Hımm.”

Sibylle yatağın kenarından kalktı ve tekrar yukarıdan Robert’e baktı. “Sana bir öneri yapacağım: Sen oğlumu kurtarmakta bize yardım edeceksin, biz de seni serbest bırakacağız. Sonra gidip o salak doktor babana ne istersen onu anlatırsın.”

“Ya ‘hayır’ dersem?”

Sibylle onun yanına diz çöktü ve yüzünü onun suratına iyice yaklaştırdı. “Nasıl olsa hayatımı mahvettiniz. Bir de çocuğumun başına bir şey gelecek olursa, yemin ederim, seni öldürürüm. Hem tabancayla da vurmayacağım, seni yavaş ve acılı bir şekilde geberteceğim. Anladın mı?”

41

Robert bütün yol boyunca hiçbir şey söylemedi, hatta Rosie'nin hakaretlerine bile tepki göstermedi.

Üzerine doğrulttukları tabancayla, yüzünü yıkaması için banyoya gitmesine izin vermişlerdi. Tişörtünün kenarına bulaşan az miktarda kanı çıkaramamışlardı, fakat bunu kimse fark etmezdi. İyice şişen üst dudağı, bundan çok daha dikkat çekiciydi.

Trafik eskisi kadar yoğun değildi ve CerebMed arazisine ulaşmaları sadece yirmi dakikadan biraz daha uzun sürmüştü. Önce park yerine girmiş, sonra da binanın yanından geçmişlerdi. Etrafta kimseler görünmüyordu.

“Haydi bakalım öyleyse,” dedi Rosie. Robert yüzünü buruşturdu, ani bir hareketle karnını öne çıkardı, omuzlarını geriye attı. Görünüşe göre Rosie hiç de nazik olmayan bir şekilde tabancasını onun sırtına gömmüştü.

Anahtarlar hâlâ içeriden takılıysa bir sorunumuz var demektir, diye geçirdi içinden Rosie, kapıya doğru ilerlediklerinde.

Kapının önünde durdular ve Robert parmaklarıyla cebini karıştırarak anahtarı çıkardı. Kapı kolaylıkla açılmıştı.

Girdikleri ince, uzun odanın sağında ve solundaki duvarlarında, üzerlerinde beyaz etiketlerin bulunduğu büyük kutularla tıka basa dolu raflar yükseliyordu.

“Ne tarafa gideceğiz?” diye sordu Sibylle.

Robert başıyla ilerisini işaret etti. “İleriden sola döneceğiz.” Sibylle onu dikkatle inceledi ve yüzünde kendilerini neyin beklediğine dair bir işaret bulmaya çalıştı, fakat hiçbir şey göremedi.

Bir sonraki koridora geldiler, oradan da Robert’in bir panele şifre girmesi gereken bir kapıya ulaştılar. Ve hepsi bu kadardı.

Robert kapıyı kendisine çekerek açtığı anda, ölü gözlü adam iki metre arkada, beyaz fayanslarla kaplı bir odada duruyor ve onlara bakıyordu.

Bunu hesaba katmaları gerekirdi.

Rosie derhal silahı doğrulttu ve Robert’in kafasına dayadı.

“Sakın saçmalama,” dedi yerinden bir milimetre bile kılmıdamamış olan Hans’a.

Adam gözünü bile kırpmadan Sibylle’ye bakıyordu. Sibylle, bu bakışların kollarındaki tüylerin dimdik olmasına neden olduğunu fark etti. Aklından Lukas’ı geçirdi ve oğlunun bu heriften muhtemelen ölesiye korktuğunu düşündü.

“Derhal oğluma gitmek istiyorum,” dedi sonra. “Nerede o?”

“Yakın bir yerde,” diye karşılık verdi Hans, nihayet bakışlarını ondan ayırarak. “İndir şu silahı.”

Rosie güldü. “Çok beklersin! Çabuk, bizi çocuğa götür, yoksa patronunun oğlunu vururum. Bay beyin profesörü bundan hoşlanmaz herhalde.”

“Doktorla yakında tanışacaksınız,” diye karşılık verdi Hans, herhangi bir etkilenme belirtisi göstermeden. “Gelin.” Sonra

arkasını döndü ve yürümeye başladı. Onlar da Hans'ı takip etmeye başladılar, önce Sibylle, sonra Robert, ardından da Rosie.

Sibylle tam o anda bir sesin, "Silahı bırak!" dediğini duydu ve hızla arkasına döndü. Rosie'nin arkasında beyaz önlüklü bir adam duruyordu ve kadının başına bir tabanca dayamıştı. Rosie'den bir parça daha uzundu, belki elli yaşındaydı ve ince yapıydı. Altın çerçeveli bir gözlük takıyordu ve tam ortasından ikiye ayrılmış sarı saçlarıyla oldukça aptal bir görüntüsü vardı.

"Asıl sen silahı bırak, yoksa küçük patronu vuracağım," diye karşılık verdi Rosie, dikkat çekecek kadar sert bir sesle.

O anda Sibylle'nin nefesi kesildi. Göz ucuyla gördüğü bir hareket dikkatini çekmişti. Hans'ın arkasında bir gölge belirmişti ve kendisini tam kalbinden vuran bir ses bağıırıyordu: "Anne, anne!"

Lukas! Sadece birkaç metre uzağında, o ölü gözlü adamın hemen arkasında, oğlunun sarı saçlarını görüyordu. Gözlerine yaşlar hücum etti. *Lukas, Lukas!* Duyguları birbirine karışmıştı, hem haykırmak hem şefkatle fısıldamak, neşeyle gülmek ve aynı anda isteri krizine girip ağlamak, ona doğru koşmak istiyordu ve zihni neler olduğunu tam olarak kavradığında yaptığı hareketin tam ortasında donup kaldı.

Lukas'ın arkasında, fotoğraflardan Profesör Gerhard Haas olarak tanıdığı gümüş rengi saçlı adam duruyordu. Bir elini oğlunun omzuna koymuştu. Diğeri de yana sarkıyordu. Elinde küçük bir tabanca vardı.

"Anne!" diye bağırdı Lukas bir kez daha ve profesörün elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni, anneme gitmek istiyorum!"

Haas bakışlarını Robert'in, Rosie'nin ve hâlâ tabancasını onun kafasına doğrultmuş olan adamın üzerinde dolaştırdı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Robert'i bırakın."

Silahı tutan elini göstere göstere yukarı kaldırdı ve Lukas'a baktı.

Rosie tereddüt etti. Ne yapacağını bilemediği çok açıktı.

"Lütfen bırak onu," dedi, bu adamlardan her şeyi bekleyen Sibylle. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordu, ancak oğlu için duyduğu korku ağır basıyordu.

"Emin misin?" diye sordu Rosie. Sibylle evet anlamında başını sallayınca, silahını indirdi.

Robert büyük bir adım atarak Rosie'den uzaklaştı ve bir an bile duraksamadan elini açarak Hans'a doğru yürüdü. "Bana bıçağını ver!" dedi öfkeyle. "Şu kızıl cadının gırtlığını bizzat ben keseceğim. Haydi!"

Fakat Hans onun dediğini yapmak yerine profesöre baktı, o da hayır anlamında başını salladı. Robert ağzında bir küfür geveledi ve kenara çekildi.

"Kendini yaralamışsın," dedi Haas ona. "Bana kalırsa fazlasıyla dikkatsizsin."

Sibylle'nin bakışları yine oğluna takılmıştı. "Profesör bey," diye hitap etti uzun boylu adama doğrudan, "Lukas'ın... ne gördüğünü bilmiyorum ama bundan kimseye tek kelime bile etmeyecek. Değil mi, Lukas?"

Oğlan başını salladı.

"Lütfen, izin verin de bari o gitsin. Bana ne olduğunu ve kim olduğumu neden unuttuğumu bilmiyorum. Eğer deney yapmak istiyorsanız, ben gönüllüyüm, üzerimde istediğinizi

yapabilirsiniz, hiç fark etmez. Ama lütfen oğlumu bırakın da gitsin. Bunu yapar mısınız? Lütfen.”

Doktor saniyeler boyunca birkaç metre uzaklıktan onun gözlerinin içine baktı ve Sibylle onun önerisi üzerinde düşündüğü umuduna kapıldı. Adamın çehresinde hâlâ en küçük bir değişiklik yoktu. “Deney mi demiştiniz? Ben sizin üzerinizde yaratılışa benzer bir işlem gerçekleştirdim. Bunu bir deney olarak görmek, ancak dar görüşlülük olarak adlandırılabilir. Bana her şeyi en küçük ayrıntısına kadar anlatacaksınız.”

“Lütfen,” dedi Sibylle. “İzin verin, oğlum gitsin.”

“Oğlunuza daha fazla dikkat etmeniz gerekirdi. Artık çok geç. Ama her şeyin iyi bir tarafı var. Siz, Synapsia ile gerçekleştirdiğim mucizenin canlı kanıtısınız.”

“Synapsia mı?” diye sordu Rosie. “Bu da ne demek oluyor?”

Haas ona bir böcekmiş gibi baktı. “Synapsia, dünyayı değiştirecek olan mucize. Caniler birkaç saat zarfında dünyanın en merhametli insanlarına dönüşecek, aptalın teki bir matematik dehası haline gelecek ve bir ruh hastası normal bir insan olacak. Bütün olasılıkları burada saymak, sizin sınırlı zekâ kapasiteniz nedeniyle mümkün değil. Gelin, size Synapsia’yı göstereceğim.”

Profesör arkasına döndü ve Lukas’ı da peşinden sürükledi.

“Sınırlı zekâ kapasitesi mi?” diye burnundan soludu Rosie.

Hans, Sibylle’nin yanına gelmesini bekledi, ardından da onun yanında, Haas ile oğlanın ardından odadan çıktı. Lukas’ı kollarının arasında güvene alma ihtiyacı, Sibylle’nin içini yakıp kavuruyordu.

Geniş bir koridora saptıklarında, Sibylle etrafına bakındı. Rosie ile Robert hemen arkasından geliyordu. Robert’in yüzü

taşlaşmış gibiydi ve Rosie'ye duyduğu nefretten boğulmak üzere olduğu her halinden belliydi. *Ya da bana duyduğu nefretten,* diye geçirdi içinden Sibylle.

Haas çelik bir kapının önünde durdu, parmaklarını küçük bir kutunun üzerinde gezdirdi ve başparmağını, kutunun yanındaki dört köşe, gri bir yüzeyin üzerinde birkaç saniye tuttu. Kapı birkaç saniyelik bir vınlamanın ardından açıldı. Haas elini uzattı, ancak hareketinin tam ortasında durdu ve hızla arkasına döndü. Sibylle de onun duraksatan şeyi duymuştu.

Arkalarından bir yerlerden gök gürültüsüne benzeyen boğuk bir gümbürtü geliyordu. Haas, Hans'a ve Robert'e bakarak başıyla bir işaret yaptı, bunun üzerine onlar da derhal yola koyuldular.

Sibylle'nin aklından hızla bir şeyler geçti, ancak Lukas'a bakınca hiçbir şansının olmadığını gördü. Haas'ın silahı hâlâ oğlunun kafasına doğrultulmuş vaziyetteydi.

Aradan kısa bir süre geçtikten sonra koridordan hızla yaklaşan ayak sesleri işittiler. Birkaç saniye sonra Başkomiser Grohe köşeyi döndü ve Sibylle'nin yüreği hopladı. Grohe'nin yüzünden çok gergin olduğu okunuyordu. Bunun nedeni ise onun sadece bir metre arkasından gelen ve sırtına bir silah dayamış olan Komiser Martin Wittschorek'ti. Onların arkasından da Hans ve Robert geliyordu. Sibylle ile Rosie bir an için çaresizlik içinde birbirlerine baktılar.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı Haas kaba bir sesle Wittschorek'e. “Bu adamı neden getirdiniz?”

Başıyla başkomiseri işaret ediyordu.

“Üzgünüm, profesör,” diye karşılık verdi Wittschorek ve başkomiseri kenara ittirdi. “Sevgili Bayan Wengler maalesef meslektaşımı aramış ve Bayan Sibylle Aurich'in yeniden kaçırıldığını

ve hayati tehlike içinde bulunduğunu anlatmış. Bunun üzerine o da Münihli meslektaşlarımızı harekete geçirmiş ve bana da derhal buraya gelmemiz için ısrar etti. Dolayısıyla onu buraya getirmekten başka çarem kalmadı, aksi takdirde başka birileriyle gelecekti. Zaten ziyaretçileriniz oldu sanırım?”

Haas başını salladı. “Buradaydılar. Durumu izah etmek için emniyet müdürünü aramak zorunda kaldım. Çok rahatsız edici. Bu tür arızaların bir daha yaşanmamasını umut ediyorum.”

Sibylle hüngür hüngür ağlayacak durumdaydı. CerebMed’e böyle paldır küldür dalmanın bir hata olduğunu anlamıştı. Neyse. *Vazgeçme, bunu sakın yapma!* Arada sırada Lukas’ın sadece hayalinde var olduğunu bile düşündüğü son günlerin karmaşasının ardından, ona yeniden kavuştuğu bu anda, sadece parmağının ucunu kımıldatabilecek durumda bile olsa, asla pes etmeyecekti.

“Hazır burada olduğunuza göre, size ne için ücret ödediğimi de görebilirsiniz. Beni takip edin.”

Haas kapıya girdiği şifreyi ve parmağıyla yaptığı işlemi tekrarladı.

İçine girdikleri salon, yaklaşık yüz metrekare büyüklüğündeydi. Steril beyazlıktaki duvarlar hastane ortamı havası yayıyordu, zemin gri linolyum ile kaplıydı. Her birinde dört sandalye bulunan üç masa grubu ile bir televizyon köşesi vardı. Tavana kadar yükselen, yine beyaz renkte ve neredeyse boş raflar, sol taraftaki duvarın tümünü kaplıyordu.

“Hastalarımız bir kat aşağıda bulunuyor,” diye açıkladı Haas kısaca. “O bölüme koğuş adını veriyoruz. Lütfen beni takip edin.”

Haas iki adımda rafların önüne ulaştı ve göğüs yüksekliğindeki bir rafta bulunan büyük bir kutuyu kenara çekti. Arkada, eski model bir hesap makinesine benzeyen bir şey vardı. Haas

ona uzandı ve parmaklarını üzerinde dolaştırdı; hemen ardından da, Sibylle'nin az önce çelik kapıda duyduğu vınlama sesi işitildi. Rafların bir kısmı neredeyse hiç ses çıkarmadan arkaya kaydı, bir an için durdu, sonra yana kaydı ve kapı büyüklüğünde bir açıklığı ortaya çıkardı.

Haas hiç duraksamadan içeri girdi, Sibylle de onu takip etti. Floresan lambalarıyla aydınlatılan dar bir merdiveni kullanarak bir kat aşağı indiler ve iki yanında çok sayıda kapı bulunan geniş, uzun bir koridora ulaştılar.

Koridorun ortasına yakın bir yerde, Haas çift kanatlı bir kapının önünde durdu. Ardından da Robert'e döndü: "Bayan Aurich'i buraya getirin."

Sibylle oğluna baktı ve kaslarını gerdi. O herif kendisini götürmeye yeltendiği takdirde, kendisini elleri ve ayaklarıyla savunacaktı. Ama Robert tamam dercesine başını salladı, sonra da Sibylle'nin yanına gitmek yerine sağ taraftaki başka bir kapıdan içeri girdi. Haas da önündeki kapının kilitli olmayan kanadını açtı ve Lukas'la birlikte içeri girdi.

Sibylle şaşkınlıkla ve biraz duraksayarak odaya girdiğinde, bir el sırtına dokundu ve hafif bir baskıyla onu itekledi. Sibylle arkasına döndü ve Hans'ın ölü gözleriyle karşı karşıya geldi. "Buyurun," dedi adam, sesi kulağa tuhaf bir çatlaklıkta geliyordu. Sibylle vücudunda dolaşan ürpertiye aldırış etmeden içeri girdi.

Bu odanın duvarları koyu renk lambriyle kaplıydı. Birkaç metre sonra Sibylle şaşkınlıkla durdu. İçinde gizli lambaların bulunduğu küçük nişler, düzenli aralıklarla yanıp yumuşak, gözleri rahatsız etmeyen bir aydınlık sağlıyordu. Tavanda sadece bir tek lamba vardı, o da odanın tam ortasında bulunan, hafif bir eğime sahip, kalın bir kaidenin üzerinde duran siyah bir

yatma yüzeyini andırıyordu. Bu nesne, ultramodern bir dişçi koltuğuna benzetilebilirdi. Baş tarafının etrafına, bir yarım daire oluşturacak şekilde komplike görünümlü aygıtlar ve monitörler yerleştirilmişti. Yaklaşık iki metre arkada ise siyah ışıltılar saçan bir dolap göze çarpıyordu. Bu aygıtlar ile dolap arasında kol kalınlığında bir kablo demeti vardı. *Tıpkı bir bilim kurgu filmi gibi.* Sibylle onu en korkutan nesnenin, yatma yüzeyinin üzerindeki bir tür askıda asılı bulunan, miğfer formundaki ağ benzeri cisim olduğunu düşündü.

“İşte! Bu, Sinapsia!” dedi Profesör Haas ve Sibylle adamın sesinde ilk defa bir duygu ifadesine benzeyen bir şey fark ettiğini düşündü. Gurur dolu bir sestir bu.

“İki yeni deneğe sahip olduğumuzu göz önünde bulundurursak, ne tür bir çığır açan bilimsel çalışmaya katkıda bulunduğunuzu öğrenmeniz sanırım hakkınızdır.”

Arka taraftan bir ses geldi ve profesör bakışlarını o yana çevirdi. “Evet, işte geldi. Jane, size Sibylle Aurich’i takdim edebilir miyim?”

Sibylle bu sözleri önce üzerine alınmadı, fakat hemen arkasındaki Rosie bir çığlık atınca hızla arkasına döndü ve kanının donduğunu hissetti.

Birkaç metre ötesinde, bir korku filmi için hazırlanmış bir cesede benzeyen bir yaratık duruyordu. Bu bir kadındı, bir deri bir kemik kalmıştı, omuzlarından aşağı beyaz bir sabahlık sarkıyordu. Bir maskeye benzeyen yüzünde, tek bir kas bile oynamıyordu. Ağzı biraz aralıktı ve dudaklarının kenarından bir damla tükürük aşağı sallanıyordu. Sanki yüzündeki bütün kaslar felç olmuştu. Elmacık kemikleri ise soluk gri derisini her

an yırtacakmış gibi ileri fırlamıştı. Taranmamış, solgun sarı saçlarının birkaç demeti yüzüne düşmüştü.

Kadının görüntüsü çok korkunçtu, ancak en kötüsü gözle-riydi. Doğal olmayan bir şekilde ardına kadar açılmış, boş boş uzaklara bir yerlere dikilmişlerdi. Göz bebekleri bir milimetre bile hareket etmiyordu. Sanki bu gözler insanlık dışı korkunç bir şeyler görmüş ve o an donup kalmışlardı.

“Siz gerçek bir delisiniz!” diye dediğini duydu Sibylle Grohe’nin.

Sibylle aynı anda bir inleme de duydu, bunun kendi ağ-zından çıkıp çıkmadığından emin değildi ama öyle olduğunu hissediyordu. Bu kadar korkunç bir hal almış olmasına rağmen, bu yüzü tanımişti. Bu yüz ona yabancı değildi.

Karşısında, balayı fotoğrafında Hannes’in yanında görülen kadın duruyordu.

Gerçek Sibylle Aurich'in görüntüsü dehşet vericiydi, ancak yine de Sibylle'nin bakışlarını ondan ayırması kolay olmadı. Bunu ancak bir süre sonra başarabildi.

Bakışlarını Haas'a çevirdiğinde onu ancak bulanık olarak görebildi, çünkü gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Siz nasıl bir canavarsınız?" diye bağırdı sonra. "Bu zavallı kadına ne yaptınız?"

"İnsanlara ruh hastalarının tedavisinde yeni perspektifler sunan bir teknik geliştirdim. Üstelik bu Sinapsia'nın sunduğu imkânların küçücük bir parçası. Bunun için başlangıç aşamasında bazı kurbanlar verilmesi gerektiği, herhalde anlaşılır bir durumdur. Belki de çok yakında bağışçılardan... bu yan etkiler olmadan da onu çekip alabileceğiz."

"Bağışçılar mı? Çekip almak mı? Bunlar da ne demek oluyor?"

Profesör elini salladı. "Bir dakika, Jane. Hepsini anlatacağım."

"Bana Jane demeyin. Gerçek adımın ne olduğunu söyleyin. Benim adım ne?"

"Ama anne, senin adın Daniela ya!" Lukas, profesörün bacaklarının arasından sıyrıldı ve ona doğru koşmaya başladı.

Sibylle hızla eğildi ve onu kollarının arasına sıkı sıkı sardı. Nihayet çocuğunu kavrayabilmek, teninin kokusunu içine çekebilmek, gözlerini bir kez daha yaşlarla doldurmuştu.

Birinin gelip çocuğu kendisinden alacağı korkusuyla onu göğsüne o kadar sıkı bastırıyordu ki çocuk elinde olmadan inledi.

Bir el omzunu kavradı, dikkatini çekmek için iki defa sıktı. Sibylle, Lukas'ı biraz gevşetti ve başını kaldırdı.

Ona bakan Hans, başıyla profesörü işaret ediyordu. Sibylle doğruldu, ancak Lukas'ı kendisine çekmeye devam etti.

Daniela mı? CerebMed'in girişindeki kadın... bana Danny demişti.

"Adınız Daniela Randstatt'tı, bizim yanımızda çalışıyordunuz. Geri kalan her şey önemsiz."

Sibylle'nin zihninde düşünceler hızla akıyordu. *Daniela. Daniela Randstatt.* Bu ismi iyi biliyordu. Sanki çok eski, çok yakın, uzun zamandır aklına getirmedığı bir arkadaşının ismiydi. *Lukas Randstatt. Oğlum.*

"Söyleyin, bütün bunlardan haberim var mıydı? Bu... Sinapsia denilen şeyle ilgim var mıydı?"

"Hayır. Siz idarede görevliydiniz. Bulunduğumuz bu alanı sadece sınırlı sayıda seçkin insan biliyordu ve Daniela Randstatt kesinlikle bunlardan biri değildi."

Daniela rahatladığını hissediyordu, ancak yine de kafasında binlerce soru vardı. "Ama neden..."

"Durun!" dedi Haas, bir trafik polisi gibi elini kaldırarak.

"Başka soru yok. Sibylle Aurich, bizim bağışçı olarak adlandırdığımız insanlardan biriydi. Siz de alıcı olarak adlandır-

dıklarımızdan biriydiniz, tıpkı bu iki kişinin de pek yakında olacağı gibi.”

Profesör önce Grohe’ye, ardından da Rosie’ye baktı, sonra tekrar Daniela’ya döndü. “Çok şey bildiğiniz için siz artık maalesef bir bağışçı olarak işe yaramazsınız. Hangi rolün daha arzu edilebilir olduğu, sanırım çok açık. Benimle işbirliği yapma ve önümüzdeki günlerde bütün sorularımı en ince ayrıntısına kadar cevaplandırma dürtünüzü harekete geçirmek için, size Bayan Sibylle Aurich’i takdim ettim. Bir alıcıyı sonradan bir bağışçı olarak kullanmayı bu güne dek hiç denemedik, ancak ilgi çekici olacağına hiç şüphe yok.”

Haas hâlâ Sibylle Aurich’ten geri kalan o zavallı yaratığın arkasında durmakta olan oğluna başıyla bir işaret yaptı, Robert de kadını omuzlarından tutup geri çevirdi ve dürtükleyerek yürümeye zorladı. Kadının vücudu cansız bir kabuk gibi hareket etti ve Robert’in ellerine itaat etti.

“Şimdi size kısaca Sinapsia’nın yeteneklerini anlatacağım,” diye söze başlayan Haas, dikkatleri tekrar üzerinde topladı. “Sinapsia için geliştirdiğimiz yöntem, gerçekten de çığır açıcı. Gerçi içinizden ikisi pek yakında bu konu hakkında hiçbir şey bilmeyecekler, ancak en azından sizin için, Jane, nasıl olup da Jane Doe’ya dönüştüğünüzü öğrenmek ilgi çekici olacaktır.” Profesör durdu ve Wittschorek’e baktı. “Sizin için de, komiser. Umarım buna layık olduğunuzu ispatlarsınız.”

Wittschorek’in herhangi bir tepki göstermesini beklemeden, adamın bakışları tekrar Daniela’nın üzerinde odaklandı.

“Üzerinizde nasıl bir şey yaptığımı öğrendiğiniz zaman, son iki gündür attığınız tüm adımları önceden nasıl tahmin edebildiğimi de öğreneceksiniz. Lütfen hepiniz biraz öne gelin.”

Birkaç dakika öncesine kadar adının Sibylle olduğunu sanan Daniela, Lukas'ı da kendisiyle beraber sürükledi. "Artık burada kalmak istemiyorum, anne," diye sızlandı çocuk ve Daniela'nın yüreği parçalandı. Onu yatıştırmak için saçını okşadı ve yüzünü yavaşça gövdesine bastırdı.

"Açıklamalarımı mümkün olduğu kadar basit kelimelerle yapmaya çalışacağım," diye söze başladı Haas. "İnsan tıbbının ortaya çıkmasından bu yana, beynimizin, özellikle de hafızamızın nasıl çalıştığını anlamak için çaba sarf ediyoruz. Çiçero daha birinci yüzyılda bile, 'Hatırlamamızı sağlayan şey nedir, nasıl bir gücü vardır ve varlığı nereden kaynaklanmaktadır?' diye soruyordu. Öğrenilenlerin nerede ve nasıl kaydedildiği bilindiği takdirde, bilgiyi insan beynine yerleştirmenin mümkün olabileceğini düşünüyorlardı. Bilim insanları uzun yıllardır sinapsların¹¹ izini sürüyorlar ve hafızamızın tam olarak nasıl işlediği konusunda bulanık bazı fikirlere sahipler. Ama dediğim gibi, sadece bazı bulanık fikirlere. Oysa ben insan beyninin sırlarına vâkıf oldum."

Haas sözlerine kısa bir ara verdi ve orada bulunanlara baktı.

"Bir köpeği hatırladığımız zaman, bu kafamızın içinde bir köpek resmi bulunduğu anlamına gelmez. Hayır, bir köpek, bir araya geldikleri zaman 'hayvan', 'post', 'havlamak', 'yürüyüşe çıkmak', 'yakalatmak', 'kemik' ve bunun gibi şeyleri oluşturan büyük bir sinir hücreleri ağma kaydedilmiştir. Bu sinir hücrelerinin temas noktalarında bulunan inanılmaz incelikteki dallarda sinapslar bulunur. Bir tek sinir hücresinde, bu sinapslardan yak-

11 Nöronların (beyin hücrelerinin) diğer nöronlara ya da kas veya salgı bezleri gibi gibi nöron olmayan hücrelere mesaj iletmesine olanak tanıyan özelleşmiş bağlantı noktaları. (ç. n.)

laşık on bin tane bulunur. Yeni bir şey yaşadığımız, öğrendiğimiz veya gördüğümüz zaman –köpek örneğimizde kalalım– bu bilgi beynimiz tarafından özelliklerine ayrılır, bunlar da belirli bir model dâhilinde sinaptik bağlantılara kaydedilir. Bir köpeği ne kadar sık görürsek, bu bağlantıların oluşturduğu yapı o denli güçlenir. Hayal meyal hatırlama, kalıcı bir hatıraya dönüşür.

Bu ana kadar söylediklerimi takip edebildiyse, Synapsia'nın nasıl çalıştığını da az sonra anlayacaksınız demektir.”

Profesör, sanki gerilimi artırmak istermiş gibi yine sözlerine ara verdi.

“Beynin nöronlarının oluşturduğu ağa, çok hafif bir elektrik akımı veriyoruz. Sinapsların arasında bir köprü bulunan yerlerde akım yoluna devam edebilir, olmayan yerlerde de akım kesilir. İşte tam bu anda, bir saniyenin çok küçük bir diliminde, bu incecik köprülerin hepsi gönderdiğimiz akımla yüklüken, Synapsia bu akımı bir kontrast maddesi gibi kullanır, milyarlarca ve milyarlarca köprünün bir şablonunu hazırlar. Bu, orijinalinin birebir kopyasıdır. Bir mucizedir.”

Haas tekrar sözlerine ara verdi ve sanki alkış beklercesine tek tek izleyicilerinin yüzüne baktı.

“Biz bu şablonu kaydedebiliyor ve bir deneğin zihnine sanki bir miğfer gibi oturtabiliyoruz. Yani, tabiri caizse, bir başkasının beynini, üzerine bütün sinaptik bağlantıları ve böylece bütün hatıraları kaydettiğimiz boş bir sabit disk olarak kullanıyoruz. Daha açık bir şekilde ifade etmem gerekirse, bir rahibin beyindekileri alabiliyor ve bir alıcı olan ağır bir suçluya aktarabiliyorum. Ya da, uygulamaya bağlı kalacaksak, dikkat çekmeyen bir kadının –adı Sibylle Aurich olsun– beyindekileri çekip

alıyor ve bu şablonu bir başka kadına aktarıyorum, örneğin Daniela Randstatt'a."

Odada bir süre derin bir sessizlik oldu. Daniela cihaza bakıyor ve kusmak üzere olduğunu hissediyordu. Öğürtüsünü büyük bir güçlkle bastırabildi.

"Bu sapıkça!" dedi Grohe tükürürcesine. "Önce asıl sizin kendi hasta beyninizin üzerine bir şeyler kaydetmeniz lazım."

"Peki, Sibylle Aurich gibi insanlar neden o hale geliyorlar?" diye sordu Daniela dehşet içinde.

Haas'ın yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı. "Henüz çalışmalarımızı bitirmiş değiliz. Yapılması gereken bazı ince işler var. Sinapsia'nın bağışçının beyin hücrelerine gönderdiği elektrik akımı, şablonun hazırlanabilmesi için maalesef belli bir yoğunluğa sahip olmalı. Bu yoğunluk, sinaptik bağlantılardan oluşan sinir hücrelerinin uçlarının yanmasına neden oluyor. Bu durumda da kullanılmaz hale geliyorlar, tıpkı bir bilgisayarın sabit diskinin bir daha üzerine yazdırılamayacak şekilde silinmesi gibi."

Daniela insanları akıl almaz zalimlikteki bu yöntemle sakatlayan o adamın soğukkanlılığı karşısında şaşkınlığa kapılmıştı.

"Peki, nasıl oldu da, Sibylle olarak aynaya bakan Daniela, karşısında yabancı bir yüz gördüğüne şaşırmadı, Bay Mucize Doktor?" diye sordu, görünüşe göre bütün bu olanlardan en az etkilenmiş olan Rosie.

"İnsan beyninin en dâhiyane satranç hamlelerinden biri," dedi Haas, bunun da kendi başarısı olduğunu vurgulamak istercesine. "Az önce de izah ettiğim gibi, bir hatıra donmuş bir görüntüden ziyade bir yapboza benzer. Bu yapbozda sık sık boşluklar bulunur, beynimiz de bunları tecrübesine dayalı olarak bilincimizdeki en uygun seçeneği gerçek kabul ederek doldurur.

Bu aynı zamanda bir araba kazasının dört ayrı tanığının dört ayrı ifade vermesinin ve her birinin kendi verdiği ifadenin kesin doğru olduğundan emin olmasının ardında yatan olgudur. Beynimiz aynı zamanda kesinlikle imkânsız bir şeyin bilincimize girmemesi için de çaba gösterir. İşte, Jane de ilk defa aynaya baktığında ve bilinçaltında bu yüzün hatıralarındaki yüzle örtüşmediğini fark ettiğinde, beyni hemen tepki verdi ve en mantıklı açıklamayı gerçek olarak kabul etti. Bu yüz gerçekte Jane nasıl görünüyorsa öyle görüldüğü ve ne bir kaza ne de bir operasyon söz konusu olduğu için, sadece bir tek mantıklı açıklama olabilirdi: Bu hatıra yanlıştı. Dolayısıyla beyni bu hatırayı sildi ve yerine diğer yüzü koydu. Bütün benzer durumlar...”

Hemen arkalarında aniden bir kapı kapandı. Robert ansızın Daniela'nın yanında belirdi ve Lukas'ı kolundan yakaladı. “Bırak onu!” dedi Daniela'ya sert bir sesle ve çocuğu onun kollarının arasından çekip almaya çalıştı. Ama Daniela avaz avaz ağlamaya başladığı oğlunu, kollarının arasında sıkı sıkı tutuyordu. “Oğlumu rahat bırak!” dedi. Sonra Lukas'ın üzerine eğildi ve vücuduyla çocuğun etrafında koruyucu bir duvar oluşturdu.

Robert oğlanı kadının kollarının arasından çekip almaya başaramayınca, bir eliyle Daniela'nın saçlarını kavradı ve başını acı verecek bir şekilde geriye çekti. “Bırak onu! Çabuk!” diye bağırdı tekrar. Daniela'nın kafa derisindeki acı dayanılacak gibi değildi, ancak yine de onu kollarının arasında tutmaya devam etti. “Salak karı!” dedi Robert soluk soluğa. Daniela onun yaptığı hareketin farkına vardı ve düşüncelerini kelimelere dökmeden olabilecekleri anladı.

Robert'in yumruğu aniden yakınlıktı ve yanağına, sağ gözünün altına indi. Başında bir şeyler havai fişek gibi patladı,

etrafındaki her şey dönmeye başladı, kolları ve bacakları gücünü yitirdi ve boylu boyunca yere devrildiğini fark ettiğinde, oğlunun ismini haykırdı.

Rob, Jane'in üzerine yürüdüğünde, Hans bazı sıkıntıların yaşandığını hissetti. Bu tür zor durumları önceden fark etmekte üstüne yoktu ve Rob'un vücudunun durumu çok açık bir şekilde kendini belli ediyordu.

Rob oğlanı kolundan yakaladığında, Hans doktora baktı. Ondan o aptal oğluna Jane'i rahat bırakmasını emretmesini bekliyordu, ancak konuşması bölünen adam, olanları kayıtsız bir tavırla seyrediyordu. Hans şaşırmıştı. Jane'in oğlu için mücadele ettiğini ve Rob'un çocuğu onun kollarının arasından koparmayı başaramadığını görüyordu.

Fakat Rob çocuğu bıraktığında ve Jane'in saçlarını kavrayarak başını geriye çektiğinde, Hans'ın vücudundaki tüm kaslar gerildi. Yeniden doktora bir bakış fırlattı, fakat adamın hâlâ kılı bile kıpırdamıyordu. Sonra Hans göz ucuyla kolunu havaya kaldırdığını gördü. Elini yumruk haline getirmişti.

Jane!

Hans'ın bilinçli olarak son algıladığı şey, içinde aniden kızgın bir sıcaklığın yükselmesi oldu, sonra Rob'un önünden bir gölgenin uçtuğunu ve oğlanı kendisiyle birlikte çekip aldığını

fark etti. Bundan sonra yaptıklarını ise sanki dışarıdan seyrediyormuş gibiydi.

Üç büyük adımda Rob'un yanına ulaştı, ancak bir saniye geç kalmıştı. Robert'in yumruğunun o kırılgan yüzde patlamasını en ince ayrıntısına kadar gördü.

Onu öpmüş.

Hans, Jane'in yere düştüğünü, haykırdığını, yardıma ihtiyacı olduğunu gördü. *Kırılgan.*

Bu kadar namuslu olmasaymış, daha fazlasını da yaparmış.

Hans yana doğru bir adım atarken aynı anda yana doğru eğildi, akıcı hareketlerle pantolonunun paçasını yukarı çekti ve kasaturasını deri kılıfından sıyırdı. Yine doğrulurken kolu aşağıdan yukarı doğru çapraz bir hareketle bir kavis çizdi, kasaturası bu kavisin rotası üzerinde Robert'in boynuna girdi ve gırtlığını boydan boya kesti. Robert gözlerini fal taşı gibi açtı, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Ellerinin ikisini de boynundaki kan fışkıran kesiğin üzerine koydu. Ağzı ardına kadar açılmıştı, fakat Hans onun dudaklarının arasından tek bir sesin bile çıkmayacağını biliyordu. Böyle bir kesikten sonra hiç kimse en küçük bir ses dahi çıkarmayı başaramazdı.

Robert olduğu yerde sallanıyor ve yusyuvarlak göz kürelerinde inanamaz bir bakışla Hans'a bakıyordu; ancak tam o anda Hans'a çok tuhaf bir şey oldu.

Sırtına sert bir şey çarptı ve aynı anda güçlü bir patlamayla bütün dünya sessizliğe büründü. Hemen hemen bütün dünya. Sadece Jane hareket ediyordu. Başını kaldırıyor ve ona gülümsüyordu. Yüzünde Robert'in neden olduğu yaralardan eser kalmamıştı. Bütün vücudu bir ışık halesiyle çevrilmişti, hayır, bu ışığın kaynağı bizzat onun vücuduydu. Hareket etmemesine

rağmen Jane'in vücudu doğruldu, yüzü şimdi Hans'ın yüzüyle aynı hizadaydı, gözleri onun gözlerinden sadece birkaç santim uzaktaydı. O kadar kırılgan ve güzeldi ki Hans daha fazla dayanamadı ve gözlerini kapamak zorunda kaldı. Gözleri kapalıyken bile Jane'in ışıltısını fark ediyordu, bu ışıltı artık onun içindeydi, parlaklığı giderek artıyordu, artık neredeyse göz kamaştırıcıydı, Jane'nin ışıltısı Hans'ı artık tümüyle doldurmuştu, adam kendisini koşulsuz olarak bu ışıltıya teslim etti.

İşıltı tekrar solgunlaştığında, Jane'i artık hissedemediğinde, ortam giderek soğumaya başladığında, Hans, hatırlayabildiği en eski tarihlerde bile yaşamamış olduğu bir şey hissetti.

Mutluydu.

Daniela'nın etrafını yeniden algılamaya başlaması birkaç saniye sürdü, fakat bilincini tekrar yitirmedi. Yüzünün sağ tarafından kaynaklanan acı, patlamalar şeklinde bütün vücuduna yayılıyordu. Kıvırdığı sağ koluna dayanarak vücudunun üst kısmını biraz doğrulttu, bu hareketi kafatasının içinde derhal yeni patlamalara neden oldu. Buna aldırmamaya çalıştı, ancak hemen sonra aynı anda o kadar çok şey oldu ki her bir durumu ancak birbirini müthiş bir hızla kovalayan resimler şeklinde algılayabildi.

Sol tarafında Rosie'nin Lukas'a doğru eğildiğini ve onu kollarının arasına aldığını gördü.

Hemen önünde Hans tuhaf bir şekilde eğildiği yerden doğruluyordu ve aynı anda kolu hızlı bir kavis çiziyordu. Bu esnada, ne olduğunu tanımlayamadığı, tiksindirici bir şapırtı sesi de duydu.

Robert'in vücudu garip bir şekilde büküldü, kollarını yukarı kaldırdı ve ellerini boynuna götürdü.

Robert ile Hans'ın çapraz arkasında Wittschorek cebinden bir şey çıkardı ve Grohe'ye doğru fırlattı. Başkomiser bu şeyi yakalayıp bir bacağına hafifçe kırarak Hans ile Robert'in üzerinde

doğrulttuğunda, bunun bir silah olduğunu fark etti. Bunu, zamanın tuhaf bir şekilde ilerlemesine neden olan, inanılmaz şiddette bir patlama sesi takip etti. Daniela, zamanın inanılmaz yavaş akışı esnasında, Hans'ın kaskatı kesildiğini fark etti. Adam bir kere öne, sonra arkaya doğru yalpaladı, ardından da yarım dönüşle boylu boyunca, başı hemen önüne gelecek şekilde kontrolsüz bir şekilde yere düştü, sanki lastikten yapılmış gibi, bir kez tüm vücuduyla yaylandı. Sonra da öylece, olduğu yerde kalakaldı.

Bu ölü gözler.

Bu ölü gözler artık gerçekten de ölüydü. Ve doğrudan kendisine bakıyorlardı.

Daniela artık bağırmaktan başka bir şey yapamıyordu. Bağırды, bağırды ve bağırды, o başı, o korkunç gözleri ve etrafındaki her şeyi, hatta ışığı bile bağırarak yok etti.

Her şey karardığında, Daniela bağırmaya son verdi.

Daniela ilk olarak bulanık, gri beyaz bir şeyler gördü. Birkaç kere gözlerini kırptırdı, sonra hatlar belirginleşmeye başladı. Arka planda, üstünde yamuk bir şekilde duran aydınlık bir yer vardı. Bu yer biraz hareket etti, sonra doğruca ondan bazı kelimeler yükselmeye başladı.

Bu kelimeleri anlamıyordu ama... *bu ses...*

Başparmağını ve orta parmağını açarak gözlerini ovuşturdu, birkaç kez daha göz kırptı, sonra tekrar baktı... *Wittschorek.*

Komiser, çapraz önünde oturuyordu. Daniela bir anda her şeyi hatırladı. Çığlıklar atmaya ve bu adamdan uzaklaşabilmek için üzerinde yattığı yumuşak zeminde ayaklarıyla çırpınmaya başladı. Wittschorek, Daniela'nın üzerine eğildi ve elleriyle onu tuttu. Bir kez daha bir şeyler söyledi, fakat sesi oldukça sakin çıkıyordu. Kapıldığı paniğe rağmen Daniela onun söylediği şeylere yoğunlaşmaya çalıştı.

"Sakin olun," diyordu Wittschorek. "Sakin olun, Daniela. Her şey yolunda. Her şey geçti. Oğlunuz da iyi. Korkmanıza gerek yok."

Lukas!

“Oğlum nerede?” diye bağırdı Daniela. “Ona ne yaptınız, hayvan herifler!”

“Oğlunuz dışarıda, koridorda. Bayan Wengler onunla ilgileniyor.”

Bayan Wengler onunla ilgileniyor mu?

Daniela bunu anlayamadı. Bakışlarını Wittschorek’in ötesinde dolaştırdı. Bir hastane odası vardı. Odada da sadece bir yatak, kendi yatağı. *Yine mi?*

“Neredeyim? Burada ne yapıyorsunuz, siz...”

Wittschorek gülümsedi. İçten bir şekilde. Daniela’ya bakıp gülümsüyordu ve bu Robert’ten tanıdığı o alaycı, kötü gülümseme değildi.

Robert. İçgüdüsel olarak elini üzerine yumuşak bir şeyin tutturulmuş olduğu yanağına götürdü. Bu bir pansuman olmalıydı.

“Münih Üniversite Hastanesi’ndesiniz, tıbbi destekle tam yirmi saattir uyuyorsunuz. Bütün bu yaşadıklarınızdan sonra, buna ihtiyacınız vardı.”

“Ama siz...”

Wittschorek başını salladı ve çenesiyle öbür yanını işaret etti. Daniela istemedi de olsa o tarafa baktı ve artık hiçbir şey anlamadığını düşündü. Orada, yatağın diğer tarafında, Başkomiser Grohe oturuyor ve aynı şekilde ona gülümsüyordu. *Bu adamı gülümserken hiç görmemiştim.*

“Gerçekten de her şey yolunda, Bayan Randstatt,” dedi Grohe. “Biz... gerçekten de iyilerin tarafındayız. İkimiz de.”

Daniela hâlâ hiçbir şey anlamıyordu. “Oğlum nerede?”

Wittschorek ayağa kalktı ve kapıya gitti. Birkaç saniye sonra Lukas yüksek sesle, "Anne, anne!" diye bağırarak odaya daldı ve kendisini Daniela'nın üzerine fırlattı.

"Hey, yavaş ol, delikanlı. Annene biraz özen göstermelisin," dedi Grohe, bunları söylerken yine gülümsüyordu.

Daniela o küçük vücudu biraz kendine çekti ve tekrar tekrar öpmeye başladı. Bu küçük insanı göğsüne bastırmaya, koklamaya ve hissetmeye doyamıyordu. Bunu yaparken kimse onu rahatsız etmedi.

Bir süre sonra yüzünü görebilmek için onu biraz geriye itti. "İyi misin, oğlum?"

Çocuğun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evet, anne. Rosie Teyze istersem ona Rosie Nine diyebileceğimi söyledi. Olur mu?"

Daniela gülmek zorunda kaldı, fakat yanağına saplanan acıyla irkildi. Lukas ona bakarak sırıttı. "Komik görünüyorsun, anne."

"Öyle mi? Eh, yanağımı biraz acıtmışım, ne yapayım!"

"Hayır, onu demiyorum," dedi Lukas muzipçe. "Gözün mosmor, onu diyorum."

Daniela korkuyla Grohe'ye baktı ama o da sadece gülümsedi.

Daniela, oğlunun poposuna bir şaplak attı. "Haydi, git de Rosie Nine'yi buraya getir."

"Ne sandın yavrum! Rosie Nine zaten burada, çocuğum," dedi tanıdık bir ses, odanın girişinden. Daniela başını kaldırdı, acıyı hissetti ve Rosie'nin kendisine doğru geldiğini gördü.

Birbirlerine sessizce sarıldılar, sonra Rosie yavaşça konuştu: "Onlara güvenebilirsiniz, çocuğum. Bu çok manyakça bir hikâye ama bu komiserler gerçekten de bizi kurtardılar."

Sonra Daniela'nın alnına şapırtılı bir öpücük kondurdu ve Lukas'a döndü. "Şimdi Rosie Nine'yle dışarı gel bakalım, annenin bu iki sevimli polisle konuşacakları var."

Tekrar yalnız kaldıklarında Wittschorek ve Grohe yan yana Daniela'nın yatağına oturdular.

"Şey, bütün hikâyeyi duymayı kaldırabileceğinize emin misiniz?"

Daniela başını salladı. "Robert ile Hans denilen o adama ne oldu? Öldüler mi?"

"Evet, ikisi de öldü. Hans, profesör Haas'ın oğlunu öldürdü. Hemen yanınızda duruyordu ve size bir şey yapacağından korktuk. Meslektaşım Grohe onu vurmak zorunda kaldı."

Daniela bir an duraksadı. "Beni çok korkutuyordu, ama... bir şekilde bana bir şey yapmayacağını hissediyordum."

"Bu riski göze alamazdık," dedi Grohe.

Daniela bir kez daha o korkunç sahneyi gözlerinin önüne getirdi, *o ölü gözler*, adamın başı, tam önüne düşmüştü. Sonra bu görüntüden sıyrılmayı başardı. "Ya diğerlerine ne oldu?"

"Profesör Haas ile suç ortaklarını tutukladık. Sadece aşağıda bize anlattıkları bile, onu çok uzun bir zaman için içeride tutmaya yeter."

"Bir de... neler öğrendiniz..." Daniela duraksadı. "*Karlı o görüntü*. Yani, Dan... benim hakkımda ne biliyorsunuz?"

Wittschorek yandaki sehpadan bir gazete aldı ve sessizce yatağın üzerine koydu. "Bununla başlayalım."

Siyah beyaz iki bulanık fotoğrafta, kendisiyle Lukas görünüyordu. Üzerindeki başlık ise şöyleydi: "Anne ile oğlu kayıp."

Daniela önce Wittschorek'e, ardından da Grohe'ye baktı, sonra haberi okumaya başladı.

Haberde Daniela'nın oturduğu evin sahibinin, Daniela ile oğlunu birkaç gün boyunca görmemesine şaşırdığı yazıyordu. Normalde her gün onlarla karşılaşmış. Sonra polise haber vermiş, onlar da Bayan Randstatt'ın çalıştığı yerden, CerebMed firmasının idari bölümünden, onun birkaç gündür işe gelmediğini öğrenmişler.

Daniela Randstatt evli değilmiş. Oğlunun babasından üç yıl önce boşanmış. Adam yurt dışında bir yerlerde yaşıyormuş ve izi bulunamamış.

Daniela ile oğlunun bulunması için halktan yardım isteniyormuş.

Daniela gazeteyi katladı ve tekrar sehpanın üzerine koydu.

"Lukas'ın babasını hatırlayamıyorum. Böyle birinin var olduğunu biliyorum, ama..." Daniela gözlerini sildi ve Wittschorek'e döndü: "Bildiğiniz her şeyi anlatın lütfen."

"Pekala," dedi komiser. "Bu ana dek bilmediğiniz şey, benim aslında Regensburg polisinde değil de Eyalet Kriminal Dairesi'nde çalışıyor olduğum. Bundan bir yıl kadar önce, BND¹² bize CerebMed Microsystems şirketinin yabancı ülkelerin haber alma servisleriyle temas kurmaya çalıştığı bilgisini verdi. Bu mesele son derece önemliydi, çünkü CerebMed görünüşe göre kişiliğin manipülasyonu için devrimci bir teknoloji geliştirmişti. BND'nin verdiği bilgiye göre en az iki doğu ülkesi konuyla ilgilenmişti, bu yüzden de harekete geçmek kaçınılmaz olmuştu. Normalde benim bu meseleye dahil olmam mümkün değildi, ancak tesa-

12 (Alm.) *Bundesnachrichtendienst*: Federal Haber Alma Servisi. (ç. n.)

düfen şirketin sahibinin oğlu Robert Haas'ı, Münih'te öğrenci yurdunda kaldığım günlerden tanıyordum.

Uzun zamandır birbirimizden haber alamamıştık, sonra bir akşam, tabii ki tümüyle tesadüfen, şehrin merkezindeki bir kulüpte onunla karşılaştım. Tekrar görüşmemizi epeyce alkol içerek kutladık, bir süre sonra da bana elbette babasının firmasında işe başladığını, epey de yükseldiğini, ancak ihtiyar babasından çok daha büyük planları olduğunu anlattı. Ben de karşı hamle olarak poliste iyi para kazandığımı, fakat biraz sıkıntıda olduğumu, kumarda epey para kaybettiğimi anlattım. Hangi birimde çalıştığımı öğrenmek istedi, ben de hem Regensburg'da birkaç meslektaşımı çok iyi tanıdığımdan hem de Haas'ın Münih polislerinin en tepesindeki insanlarla bile çok iyi ilişkilere sahip olduğunu bildiğimizden, ona Regensburg'da çalıştığımı söyledim. İşte, sonra birbirimize veda ederken, Robert kumar borçlarımı ödeyebilmem için ek bir işte çalışmak isteyip istemediğimi sordu. Ben de şeklen biraz naz yaptım ama teklifini reddetmedim de.”

Wittschorek başını biraz yana eğdi ve Daniela'ya baktı. “İyi misiniz? Yoksa yoruldunuz mu? İsterseniz sonra da devam edebiliriz.”

“Kesinlikle olmaz!” dedi Daniela. “Devam edin lütfen.”

“Pekâlâ. Robert'in beni araması iki gün sürdü. İş teklifiyle ilgilenip ilgilenmediğimi soruyordu. Sonra onunla buluştuk, Hans denilen o adam da oradaydı. Hans çok az konuşuyordu, bana birkaç soru sormakla yetindi. Bu arada polis arkadaşlar benim için uygun bir hayat hikâyesi hazırlamışlardı, ben de hakkımda bilmeleri gerektiği kadarını onlara anlattım. Sonunda, acilen elli bin avroya ihtiyaç duyduğumu anlattığımda, Robert bana yardımcı olmak için çok istekli davrandı. Parayı verirken de,

‘Günün birinde bunu bir şekilde geri ödeyeceğinden eminim,’ dedi. Birkaç ay sonra da bana babasının geliştirdiği cerrahi bir teknikten söz etti. Bunu anlatırken coştukça coştı ve ağzından fazlasıyla laf kaçırdı.”

“İyi ama neden o zamanlar bir şey yapmadınız?” diye onun sözünü kesti Daniela. “Yaşanan bu felaketleri engelleyebilirdiniz.”

“Ne yazık ki bu hiç de kolay değildi. Elde son derece sağlam deliller olmadan Gerhard Haas gibi bir adamla karşı karşıya gelmek bir anda insanın işine mal olabilir. Zaten Münih’te elimiz kolumuz tümüyle bağlıydı, Münihli meslektaşlarımıza CerebMed hakkında sorduğumuz birkaç dikkatli soru bile hemen büyük bir hadiseye dönüştürülmüş ve sümen altı edilmişti. Haas’a ulaşmak mümkün değildi. Ama sekiz gün önce Robert beni aradı ve babasının acilen benimle görüşmek istediğini söyledi. Bu şerefe daha önce hiç nail olmamıştım ve nihayet olaylara biraz da içeriden bakabileceğim umuduna kapıldım. Bu elbette söz konusu olmadı, fakat Profesör Haas lafı hiç dolandırmadan benden ne istediğini söyledi. Çünkü birçok şehirde onun için çalışan doktorlar vardı ve bu şehirlerin arasında Regensburg da bulunuyordu.”

“Doktor Olaf Kuss mu?” diye sordu Daniela ve Wittschorek şaşkınlıkla ona baktı. “Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Benim... daha doğrusu Sibylle Aurich’in randevu defterinden.”

Bir an için hepsi sustu, sonra Daniela’nın sesi duyuldu. “Lütfen, anlatmaya devam edin.”

“Haas, kişilik bozukluklarının tedavisi için geliştirdiği yöntemi kapsamlı bir şekilde test ettiklerini anlattı. Bu yöntemin insanlar üzerinde denenmesine henüz izin verilmediği için bu test

de yasal değilmiş, ancak elbette ki kimse zarar görmeyecekmiş. Üzerinde test yaptığı kişinin başının polisle belaya girmemesi için de yardımına ihtiyaç duyuyormuş.

Bunun karşılığında da bir adam kaçırma olayının aydınlatılmasında bana yardımcı olacaktı. Dolaylı olarak adamlarının Sibylle Aurich'i denek olmaya 'ikna' ettiğini, çünkü Doktor Kuss tarafından yapılan kapsamlı bir muayene sonucunda onun mükemmel bir aday olduğunun ortaya çıktığını da anlattı. Kısa bir süre sonra bu 'ikna'nın kadının kaçırılması olduğunu anladım, çünkü bu vakayla ilgili dosya masasının üzerinde duruyordu."

Wittschorek içini çekti. "Adamı hemen o anda tutuklamayı çok isterdim ama delil olmadan bunu yapmak mı? Elimizde imalarından başka bir şey yoktu, ne Sibylle Aurich'in nerede olduğunu biliyorduk ne de Haas'ın tam olarak ona ne yapmak niyetinde olduğunu."

Komiser ciddi bir ifadeyle ellerini inceledi. "Hemen müdahale etsek belki bazı şeylerin önüne geçebilirdik, evet, ama belki de her şey daha da kötü olabilirdi, bilmiyorum."

Sonra tekrar Daniela'ya baktı ve kadın bu düşüncenin ona ne kadar acı verdiğini gördü.

"Sonra aniden siz ortaya çıkınca, Bayan Randstatt, bu adamın neler yapabileceğini tam olarak kavradım."

"Ama neden beni uyarmadınız ki? Neden bana aslında Sibylle Aurich olmadığımı söylediniz? Ben... oğlum için endişelenmekten az kalsın deliriyordum! Bir de gerçekten delirip delirmediğimi bilmediğim için."

"Daha ilk karşılaşmamızda size Sibylle Aurich olmadığınızı söylemiştim. Daha fazlasını yapamazdık çünkü bu çok tehlikeli

olurdu. Her şeyi öğrenseydiniz, artık gerçekçi davranamazdınız. Onların size bir şey yapacağından endişeleniyorduk.”

Daniela gözlerini yatak örtüsüne dikmişti. Onun muhtemelen haklı olduğunu biliyordu.

“Regensburg’daki o hastane... hani bodrumunda kendime geldiğim, orası aslında neymiş?”

Wittschorek başını salladı. “Neyse ki Haas’ın çalışanlarından ikisi, kendilerini kurtarmak için kapsamlı bir itirafta bulundular, bu sayede henüz her şeyi bilmesek de çok şeyi biliyoruz. Regensburg’daki hastaneye hemen geleceğim ama önce sizin bu olaya nasıl dahil olduğunuzu anlatmalıyım. Anlaşılan oğlunuzu öğleden sonraları sık sık büronuza getiriyormuşsunuz, çünkü ona bakacak biri yokmuş.”

Komiser soran gözlerle Daniela’ya baktı; gerçekten de, renksiz ve bulanık olmasına rağmen bir şeyler hatırlıyor gibiydi.

Kadın başını salladı. “Sanırım bu doğru.”

“Geçtiğimiz haftanın başında Lukas bir keşif gezisine çıkmış olmalı ve bodruma inen kapı da açılmış çünkü az önce dışarı çıkan Robert Haas onu iyi kapamamış. Lukas aşağı, bodruma inmiş, biraz etrafı dolaşmış. Bir şey görüp görmediğini kimse bilmiyor ama bir güvenlik kamerası onun görüntülerini kaydetmiş. Biri görüntüleri izlediğinde, sanırım sizin mesainiz sona ermiş. Profesör çocuğu ortadan kaldırması için Hans’ı peşinizden göndermiş ve onun size bodrumda gördüklerini anlatıp anlatmadığını bilemediklerinden, sizi de birlikte kaçırmışlar.”

Daniela o sahneyi tekrar gözlerinin önüne getirdi. Mavi dövme kolun oğlunu arabanın içine çekmesini ...

“Bu olayın bir rüya olduğunu sanmıştım. Nasıl olup da hatırlayabildim acaba?”

“İşte Haas’ın hesaba katmadığı nokta tam olarak bu,” dedi Wittschorek. “Alıcı olarak bağışçının beynindeki hasarların sizde de oluşmaması için, beyninizdeki yeni bağlantıları büyük bir özenle gerçekleştirmesi gerekiyordu. Bunun sonucu olarak da yerleştirilen yeni hatıralar sadece kısa süreli hafıza kalitesine sahip oluyorlar ve yenilenmedikleri takdirde birkaç gün zarfında giderek kaybolmaya yüz tutuyorlar, bir de bir annenin çocuğuna duyduğu sevgi gibi, son derece güçlü bir yoğunluğa sahip olan duygu ve hatıraların üzerine yenilerini kaydetmek, görünüşe göre mümkün olmuyor. Gösterdikleri direnç çok fazla.”

Oğlum... Sizin oğlunuz yok... Lukas’ım... Sizin asla bir çocuğunuz olmadı...

“Ama Haas haftalar öncesinde Sibylle Aurich’in hafıza şablonunu Sinapsia’ya kaydetmişti. Tek ihtiyacı olan, bunları aktarabileceği biriydi. Sizi zaten ortadan kaldırmak zorunda olduğunu düşündüğü için, bir taşla iki kuş vurmaya kalkıştı.

Haas, bağışçıların hafızalarını değiştirdiği zaman, gerçek kimliklerini kimsenin açığa vuramaması için, alıcılarını bilinçli olarak başka şehirlerden seçiyordu.”

Daniela başını salladı. “Bunu tam olarak anlayamadım.”

“Bu çok normal, Bayan Randstatt. Ne yazık ki Haas’ın sadece Sibylle Aurich’i değil, Stuttgart ve Augsburg’dan birer kadını, Karlsruhe’den de bir adamı kaçırdığını biliyoruz.”

“Tanrım, yoksa onları da...”

Wittschorek evet anlamında başını sallayınca, Daniela elleriyle yüzünü kapadı.

“Yeniden iyileşmeleri mümkün mü? O zavallı kadın...”

Komiserin yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. “Bilmiyorum.”

“Peki o korkunç Sinapsia şeyini parçaladınız mı bari?”

“Hayır. O cihaz bu zavallı insanlara yardım etmenin tek yöntemi olabilir.”

O korkunç cihazı hatırlayınca, Daniela’nın vücudunda buz gibi bir ürperti dolaştı. Haas’ın o makineyle kendi kafasında da deneyler yaptığını unutmaya çalışıyordu.

“O çeşitli şehirler meselesi nasıldı?”

“Aslında çok basit. Siz Münihli ve Sibylle Aurich de Regensburglu olduğu için, orada kimsenin sizi Daniela Randstatt olarak tanımayacağını çok açıktı.”

“Ama o hastane bodrumunda...”

“O bodrumu birkaç gün kullanmalarını sağlaması ve içeriye kimseyi almaması için bina sorumlusuna para vermişler. Haas, prosedürden ayrılmanızdan sonra nasıl bir tepki vereceğinizi bilemiyordu. Bu yüzden, ya kaçmanıza izin vereceklerdi ya da şayet hatıralarınız uygun olmasaydı... sizi yeniden uyutacaklardı. O adama oğlunuzdan söz ettiğiniz zaman önce sizi uyutmayı düşünmüşler, fakat Haas sizin Sibylle Aurich olarak nasıl tepki göstereceğinizi mutlaka görmek istediği için, kaçmanıza izin vermeye karar vermiş. O andan itibaren de Hans sizi bir gölge gibi takip etmeye başladı. Robert ile ben de nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı sürekli takip ediyorduk. Başkomiser Grohe ve Eyalet Kriminal Dairesi’ndeki meslektaşlarım da her şeyden haberdardı, ancak Haas ile Robert’in elbette bundan haberi yoktu.”

“Demek beni gerçekten de yem olarak kullandınız, Komiser Bey, öyle mi?”

Wittschorek tereddüt etti. “Bir anlamda öyle, evet. Ama dediğim gibi, attığınız her adımdan haberim oluyordu ve... bu kaçıkların Bayan Aurich’e ne yaptığını kendi gözlerinizle gördünüz. Düşünsenize, ya Haas Sinapsia denilen bu cihazı insan haklarının pek de ciddiye alınmadığı bir ülkeye satmayı başarsaydı? Onları durdurmak zorundaydık.”

Daniela bunu bir süre düşündü ve başını salladı. “Evet. Evet, haklısınız.”

Bir süre birbirlerine baktılar. “Başaracaksınız, Bayan Randstatt,” dedi komiser sonra.

Daniela’nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Komiser Grohe ayağa kalktı. “Bayan Wengler ile oğlunuzun ne yaptığına bir bakayım.”

Daniela onun kapıyı ardından kapamasını bekledi. “Sanırım yavaş yavaş Lukas ve Münih’e dair giderek daha fazla şey hatırlamaya başlıyorum. Zihnimde yüzler beliriyor ama onların kim olduğunu bilemiyorum. Günün birinde... yani, demek istediğim, hangi hatıraların gerçekten bana ait olduğunu bilmem lazım!”

Wittschorek’in yüzündeki ifade ciddiydi. “Bu konuyla ilgilenen hekimler, Bayan Aurich’in hatıralarının zamanla giderek soluklaşacağını ve kendi hatıralarınızın aynı şekilde güçleneceğini düşünüyorlar. Ama sabırlı olmalısınız, bu biraz zaman alabilir.”

Uzun süre birbirlerine baktılar ve Daniela bu bakışların, içinde yumuşak bir sıcaklık oluşturduğunu hissetti.

“Sanırım birkaç gün burada kalacaksınız.” Wittschorek tekrar ellerine baktı. “Ama... buradan ayrılmanızdan sonra, sizi ve oğlunuzu ziyaret etmek isterim... İzin verirsiniz elbette.”

“Tabii ki bizi ziyaret edebilirsiniz,” diye karşılık verdi Daniela ve ellerini onun ellerinin üzerine koydu.

Martin Wittschorek onun ellerini yavaşça sıktı ve ayağa kalktı. “Artık Lukas’ı içeri göndereyim.”

Komiserin kapıya ulaşmasından az önce, Daniela ona seslendi: “Bay Wittschorek?”

Adam dönüp ona baktı. “Sizden rica etsem, beni burada da birkaç kez daha ziyaret edebilir misiniz? Sizi uzun süreli hafızama kaydedebilmem için.”

Komiser başını salladı ve gülümsedi. “Elbette. Hem de seve seve, Bayan Randstatt.”

Birkaç saniye sonra küçük bir oğlan, bir daha asla bırakmamacasına kollarını annesinin boynuna doladı.

Bir daha asla.

Sonsöz

Doğrudan ve dolaylı olarak bu romanın ortaya çıkmasına katkıda bulunan herkese teşekkür ederim. Özellikle de;

Omuzlarımdan pek çok yük alan, yazı yazmam için bana geniş bir alan sağlayan ve bir kadın olan ana karakterle ilgili fazla erkeksi düşüncelerimi yumuşatan eşim Heike'ye;

Babaları yazı masasına oturduğu zaman, oyun ve eğlence zamanlarından bazen gönülsüzce de olsa feragat eden Laura, Christine ve Alexander'e;

Tıbbi olarak şu anda yapılanlar ve yapılabilecekler hakkında bana verdiği son derece ilginç bilgiler ve güzel Regensburg şehrini açıklayıcı bilgiler eşliğinde bana gezdirdiği için Doktor Christian Glöckner'e;

Kitabın taslağını çok faydalı uyarılar eşliğinde inceleyen Silke Frohn'a;

Schlück Ajansı'ndan emin ellerde olduğumu bana her zaman hissettiren temsilcim Joachim Jessen'e;

Zorlu ve çok öğretici editörlüğü, ayrıca sık sık kafamı kurcalayan sorulara dair büyük önem verdiği açıklamaları için editörüm Volker Jarck'a;

Koğuş ile büyük bir özveriyle ilgilenen Fischer Verlag'ın bütün ekibine;

Ve romanlarıma gösterdiğiniz ilgi için siz, sevgili okurlarıma, özel teşekkürlerimi sunarım.

Yazar Hakkında

ARNO STROBEL 1962 yılında Saarlouis'de dünyaya geldi ve bilişim teknolojisi öğrenimi gördü. Bilişim şirket danışmanı olarak bir süre serbest çalıştıktan sonra Luxemburg'a taşındı. Burada büyük bir Alman bankasında bilişim projeleri üzerinde çalışıyor. Yazmaya kırk yaşına yaklaşırken başladı. Arno Strobel bugün ailesiyle birlikte Trier yakınlarında yaşıyor.